

การออกแบบอนาคตภาพแฟชั่น : สุนทรียภาพทางสถาปัตยกรรมมณฑลผู้เขียนตอนใต้

RUOQIAN WANG

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาทัศนศิลป์และการออกแบบ

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

2567

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

การออกแบบขนาดภาพแฟชั่น : สุนทรียภาพทางสถาปัตยกรรมมณฑลผู้เจียนตอนใต้

RUOQIAN WANG

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาทัศนศิลป์และการออกแบบ

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

2567

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

Futuristic Fashion Design: Architectural Aesthetics in Southern Fujian Province

RUOQIAN WANG

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF
THE REQUIREMENTS FOR MASTER DEGREE OF FINE AND APPLIED ART
IN VISUAL ARTS AND DESIGN
FACULTY OF FINE AND APPLIED ARTS
BURAPHA UNIVERSITY
2024
COPYRIGHT OF BURAPHA UNIVERSITY

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์และคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ได้พิจารณา
วิทยานิพนธ์ของ RUOQIAN WANG ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาทัศนศิลป์และการออกแบบ ของมหาวิทยาลัยบูรพา
ได้

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศุภรา อรุณศรีมรกต)

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ผกามาศ สุวรรณนิภา)

..... ประธาน

(รองศาสตราจารย์ ดร.สาคร ชลสาคร)

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศุภรา อรุณศรีมรกต)

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ผกามาศ สุวรรณนิภา)

..... กรรมการ

(ศาสตราจารย์ภรดี พันธุ์ภากร)

..... คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ ดร. เสกสรรค์ ตันยาภิรมย์)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของ
การศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาทัศนศิลป์และการออกแบบ ของ
มหาวิทยาลัยบูรพา

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิหวัศ แจ่มเอี่ยม)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

64920676: สาขาวิชา: ทัศนศิลป์และการออกแบบ; ศป.ม. (ทัศนศิลป์และการออกแบบ)
 คำสำคัญ: มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้, สถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิม, สุนทรียภาพ, ความทรงจำทาง
 อารมณ์, อนาคตภาพแฟชั่น

RUOQIAN WANG : การออกแบบอนาคตภาพแฟชั่น : สุนทรียภาพทางสถาปัตยกรรมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้. (Futuristic Fashion Design: Architectural Aesthetics in Southern Fujian Province) คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์: ศุภรา อรุณศรีมรกต, ผกามาศ สุวรรณนิภา ปี พ.ศ. 2567.

งานวิจัยเรื่อง “การออกแบบอนาคตภาพแฟชั่น : สุนทรียภาพทางสถาปัตยกรรมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ เอกลักษณ์ทางศิลปะ วัฒนธรรมขององค์ประกอบ และความหมายทางสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมในมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ วิเคราะห์องค์ประกอบทางศิลปะและสถาปัตยกรรม รวมทั้งการทดลองและหากระบวนการสร้างสรรค์วัสดุจากพื้นที่ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เพื่อสร้างสรรค์อนาคตภาพแฟชั่นจำนวน 3 ชุดที่มีความเหมาะสมและสะท้อนถึงเรื่องราวทางสถาปัตยกรรมของพื้นที่มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ งานวิจัยนี้ใช้วิธีการวิจัยทางเอกสาร การวิจัยภาคสนาม การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญและการวิจัยเชิงสร้างสรรค์เพื่อเก็บข้อมูลเกี่ยวกับองค์ประกอบด้านสุนทรียภาพ ความทรงจำทางอารมณ์ และนวัตกรรมด้านแฟชั่น

ผลการวิจัยพบว่า ภายใต้อิทธิพลของวัฒนธรรมทางทะเลส่งผลให้สถาปัตยกรรมดั้งเดิมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้มีรูปแบบทางสถาปัตยกรรมที่มีลักษณะเฉพาะของท้องถิ่นในวัฒนธรรมสถาปัตยกรรมมณฑลฝูเจี้ยน และเป็นหนึ่งในตัวแทนของวัฒนธรรมสถาปัตยกรรมจีนดั้งเดิม โดย อัตลักษณ์ทางศิลปะของสถาปัตยกรรมดั้งเดิมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้สะท้อนให้เห็นผ่าน 4 ด้าน ได้แก่ การเลือกใช้วัสดุ การจัดวางโครงสร้าง ศิลปะการตกแต่ง และการใช้สี ขณะเดียวกัน ยังได้ก่อให้เกิดคุณลักษณะทางสุนทรียภาพแบบพิเศษ คือ สุนทรียภาพแห่งความสมมาตรและการเปลี่ยนแปลงของรูปทรง สุนทรียภาพแห่งความลงตัวของธรรมชาติ และสุนทรียภาพแบบตะวันออกที่มีทั้งหลักการและอารมณ์ความรู้สึก งานวิจัยนี้ได้ผสมผสานอัตลักษณ์ทางศิลปะและเรื่องราวความทรงจำในสถาปัตยกรรมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ออกแบบเป็นผลิตภัณฑ์อนาคตภาพแฟชั่น 3 ชุด ได้แก่ 1. Carapace of the body 2. Memory of the Cuo 3. Sink back to the origin ผลงานเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงมรดกทางวัฒนธรรมของสถาปัตยกรรมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ เป็นการเปิดเส้นทางพัฒนาใหม่สำหรับวัฒนธรรมสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ในการออกแบบแฟชั่นในอนาคต และประสบความสำเร็จในการผสมผสานมรดกทางวัฒนธรรมเข้ากับนวัตกรรม

64920676: MAJOR: VISUAL ARTS AND DESIGN; M.F.A. (VISUAL ARTS AND DESIGN)

KEYWORDS: Southern Fujian Province, Traditional architecture, Aesthetics, Emotional memories, Futuristic Fashion

RUOQIAN WANG : FUTURISTIC FASHION DESIGN: ARCHITECTURAL AESTHETICS IN SOUTHERN FUJIAN PROVINCE. ADVISORY COMMITTEE: SUPARA AROONSRIMORAKOT, Ph.D. PAKAMAS SUWANNIPA, Ph.D. 2024.

Research on “Futuristic Fashion Design: Architectural Aesthetics in Southern Fujian Province” aims to study the historical background, artistic identity element culture and the meaning of traditional architecture in southern Fujian Province, To Analyze elements of art and architecture Including experimenting and finding processes for creating materials from environmentally friendly areas. To create 3 sets of Futuristic Fashion that are appropriate and reflect Architectural stories of southern Fujian Province This research uses documentary research methods, field research Expert interviews and creative research to collect data on aesthetic elements emotional memories and fashion innovation

The research results found that under the influence of maritime culture, southern Fujian traditional architecture has its own architectural style with local characteristics. It has become a representative of Fujian architectural culture and is one of the representatives of traditional Chinese architectural culture. The artistic identity of southern Fujian's traditional architecture is reflected in four aspects: the choice of materials; structural arrangement decorative art and the use of color, at the same time, also create a special aesthetic feature, namely the aesthetics of symmetry and change of shape. The aesthetics of the harmony of nature and Eastern aesthetics that has both principles and emotions. This research combined artistic identity and memory in southern Fujian architecture to design three sets of fashionable future products: 1. Carapace of the body 2. Memory of the Cuo 3. Sink back to the origin These works demonstrate the cultural heritage of southern Fujian province architecture. It opens a new development path for southern Fujian Province traditional architecture culture in future fashion design. and successfully combines cultural heritage with innovation.

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศุภรา อรุณศรีมรกต ที่ปรึกษาหลักวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พภามาศ สุวรรณนิภา ที่ปรึกษาร่วมวิทยานิพนธ์ ที่คอยช่วยให้คำแนะนำทั้งในเชิงทฤษฎีและการปฏิบัติด้านการออกแบบ ประสบการณ์ทางวิชาการและความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับอุตสาหกรรมแฟชั่นของท่านได้เป็นแนวทางอันมีค่าและแรงบันดาลใจสำหรับการวิจัยของข้าพเจ้า ตลอดกระบวนการวิจัย อาจารย์ทั้ง 2 คอยชี้แนะด้วยใจที่เปิดกว้างและอดทน ช่วยให้ข้าพเจ้ามีความก้าวหน้าในทักษะทางวิชาการและการออกแบบเป็นอย่างมาก

ขอขอบคุณอาจารย์และเจ้าหน้าที่บัณฑิตวิทยาลัย คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาทุกท่าน ในระหว่างการศึกษาตลอด 3 ปี ผู้วิจัยได้รับความรู้และประสบการณ์ที่ยอดเยียมจากอาจารย์ทุกท่าน และจากการทำงานหนักของเจ้าหน้าที่ทุกท่านก็ได้มอบสภาพแวดล้อมที่สะดวกสบายสำหรับการเรียนและการใช้ชีวิตของผู้วิจัย

ขอขอบพระคุณสมาชิกและคณะครู Fengtang Studio ทุกท่าน ในระหว่างขั้นตอนการออกแบบและการผลิต คำแนะนำอันมีค่าของทุกท่านช่วยให้ผู้วิจัยเอาชนะความท้าทายทางเทคนิคมากมาย และทำให้การออกแบบของข้าพเจ้าเป็นจริงได้สำเร็จ

ขอขอบพระคุณนักออกแบบแฟชั่นและผู้เชี่ยวชาญในอุตสาหกรรมทุกคนที่ยินดีเข้าร่วมในการวิจัยและการสัมภาษณ์ การแบ่งปันประสบการณ์และข้อมูลเชิงลึกของท่าน ทำให้งานวิจัยของข้าพเจ้าสมบูรณ์และลึกซึ้งยิ่งขึ้น

สุดท้าย ขอขอบพระคุณครอบครัวและเพื่อน ๆ ของข้าพเจ้า การสนับสนุนและความเข้าใจของทุกท่านตลอดกระบวนการออกแบบของข้าพเจ้าคือแรงจูงใจและความสบายใจที่สุดของข้าพเจ้า ไม่ว่าจะเป็นช่วงการวิจัยที่มีความยากหรือช่วงเวลาที่ยากลำบากในการออกแบบ ขอขอบคุณทุกท่านคอยอยู่เคียงข้างข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกโชคดีและอบอุ่นเป็นอย่างมาก หากไม่มีการสนับสนุนและกำลังใจจากทุกท่าน งานวิจัยนี้จะไม่เสร็จสมบูรณ์ ชีวิตการศึกษาของข้าพเจ้าที่มหาวิทยาลัยบูรพาถือเป็นประสบการณ์อันมีค่าสำหรับการสร้างสรรค์ของข้าพเจ้าในอนาคต ผู้วิจัยจะใช้สิ่งนี้เป็นข้อมูลอ้างอิงในการคิดค้นและสร้างสรรค์ในสาขาศิลปะต่อไป

RUOQIAN WANG

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ.....	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของการวิจัย.....	1
คำถามการวิจัย.....	3
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	3
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
วิธีการดำเนินการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรมและเอกสารที่เกี่ยวข้อง.....	8
สถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในพื้นที่มณฑลผู้เจี้ยนตอนใต้.....	8
1. ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมการอยู่อาศัยในพื้นที่มณฑลผู้เจี้ยนตอนใต้.....	8
สถาปัตยกรรมของมณฑลผู้เจี้ยนตอนใต้.....	9
1. ประเภทของสถาปัตยกรรม.....	9
2. รูปแบบและลักษณะของสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัย.....	12

รูปแบบการตกแต่งสถาปัตยกรรมที่ผู้อาศัย	20
1. เอกลักษณะในการตกแต่ง	20
2. รูปแบบของการตกแต่ง	21
3. เนื้อหาและความหมายแฝง	26
4. สุนทรียภาพในการออกแบบสถาปัตยกรรม	28
การออกแบบแพชั่น	30
1. พัฒนาการการออกแบบแพชั่นแต่ละยุคสมัย	30
2. หลักการการออกแบบแพชั่น	37
3. วิธีการที่เป็นนวัตกรรมในการออกแบบแพชั่น	37
4. การเปลี่ยนแปลงด้านวัสดุที่ใช้ในการออกแบบแพชั่น	39
5. กรณีศึกษาการประยุกต์ใช้องค์ประกอบศิลปะสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมในการออกแบบ แพชั่น (เอกสารที่เกี่ยวข้อง)	42
บทที่ 3 การทดลองวัสดุและการออกแบบภาพร่าง	46
วิธีดำเนินการวิจัย	46
การวิจัยภาคสนาม	47
1. แผนการลงพื้นที่ภาคสนาม	47
2. แผนการสัมภาษณ์	47
3. การคัดเลือกวัสดุและการทดลอง (material experiment)	48
4. การออกแบบลวดลาย (Pattern Design)	58
ผลการวิจัยภาคสนามและการสัมภาษณ์	62
1. ผลการสัมภาษณ์ผู้อาศัยในท้องถิ่นที่มีความรู้ความเข้าใจในศิลปะและวัฒนธรรม สถาปัตยกรรมผู้เจียนตอนใต้	63
2. ผลการสัมภาษณ์นักออกแบบแพชั่น	68
แนวทางการออกแบบภาพร่าง (Sketch Design Method)	70

บทที่ 4 การออกแบบผลงานอนาคตภาพแฟชั่นจากสุนทรียภาพทางสถาปัตยกรรมมณฑลผู้เจี้ยนตอนใต้.....	73
การออกแบบอนาคตภาพแฟชั่นชุด “การเดินทางข้ามมิติของสถาปัตยกรรมโบราณมณฑลผู้เจี้ยนตอนใต้” (Timeless Resonance)	74
1. แนวคิดและแรงบันดาลใจของการออกแบบ	74
2. ผลงานที่ 1 “Carapace of the body”	78
3. ผลงานที่ 2 “Memory of the Cuo”	91
4. ผลงานชุดที่ 3 “Sink back to the origin”	103
การวิเคราะห์ผลงาน.....	118
1. ด้านเนื้อหา.....	118
2. ด้านรูปแบบผลงาน และสุนทรียภาพ	119
3. ด้านวัสดุ.....	120
4. ด้านการสื่อสาร	121
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	126
สรุปผลการวิจัย.....	126
การอภิปรายผล	130
ข้อเสนอแนะ	132
บรรณานุกรม.....	134
ภาคผนวก.....	135
ภาคผนวก ก	136
ภาคผนวก ข	139
ภาคผนวก ค	145
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	149

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 2-1 สถาปัตยกรรมเพื่ออยู่อาศัยในมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้.....	10
ตารางที่ 2-2 การจำแนกรูปแบบสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในพื้นที่มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้.....	13
ตารางที่ 2-3 ความสอดคล้องระหว่างหน้าจั่วกับธาตุทั้ง 5	23
ตารางที่ 3-1 การทดลองระยะที่ 1	50
ตารางที่ 3-2 การทดลองระยะที่ 3	53
ตารางที่ 3-3 การทดลองลวดลายแบบสองมิติในระยะที่ 4.....	56
ตารางที่ 3-4 การทดลองลวดลายแบบสามมิติในระยะที่ 4	57
ตารางที่ 4-1 การวิเคราะห์แนวคิดและแรงบันดาลใจในการออกแบบ	76
ตารางที่ 4-2 การเลือกและการถอดองค์ประกอบลวดลาย.....	83
ตารางที่ 4-3 การเลือกวัสดุตีบและอัตราส่วน	96
ตารางที่ 4-4 ตารางสรุปผลงานออกแบบอนาคตภาพแฟชั่น : สุนทรียภาพทางสถาปัตยกรรมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ (Timeless Resonance).....	115
ตารางที่ 4-5 ผลสำรวจการประเมินความพึงพอใจต่อผลงานการออกแบบ	123

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1-1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	4
ภาพที่ 2-1 วัดหนานผู้ถั่วในเมืองเซี่ยเหมิน	12
ภาพที่ 2-2 บ้านอิฐแดงในย่านอยู่เดี่ยวของเมืองฉวนโจว.....	16
ภาพที่ 2-3 บ้านหอยนางรมและเศษหอยนางรมที่พบหน้าประตูบ้านร้าง	17
ภาพที่ 2-4 องค์ประกอบสีของสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในพื้นที่มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้....	18
ภาพที่ 2-5 องค์ประกอบสีของสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในพื้นที่มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้....	18
ภาพที่ 2-6 จังหวะของสถาปัตยกรรมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้	19
ภาพที่ 2-7 จังหวะของสถาปัตยกรรมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้	20
ภาพที่ 2-8 การตกแต่งด้วยลายที่เชื่อมต่อกันแบบสองมิติและสามมิติ.....	22
ภาพที่ 2-9 กระเบื้องที่การตกแต่งด้วยลายที่เชื่อมต่อกัน	22
ภาพที่ 2-10 การตกแต่งหน้าต่างด้วยการฉลุลาย	25
ภาพที่ 2-11 การตกแต่งสันหลังคาทรงหางนกนางแอ่น	26
ภาพที่ 2-12 แผงชั้นสไตล์โรโคโค.....	31
ภาพที่ 2-13 แผงชั้นผู้หญิงแบบตะวันตก (ซ้าย) และแผงชั้นผู้หญิงแบบจีน (ขวา)	32
ภาพที่ 2-14 ชุดกี่เพ้าแบบจีน (ซ้าย) และชุดเดรสแบบตะวันตก (ขวา)	33
ภาพที่ 2-15 ผลงานชุด “After Words” ของHussein Chalayan	34
ภาพที่ 2-16 ผลงาน “หยินหยางตอนกลางวันและกลางคืน” ของหลู่ เยวี่ (Lyu Yue).....	35
ภาพที่ 2-17 ผลงาน “ไต้ผิง” ของหวง ซื่อหยุน (Huang Siyun).....	36
ภาพที่ 2-18 ผลงาน HEAVEN GAIA 2023SS ของสง อิง (Xiong Ying)	36
ภาพที่ 2-19 กางเกงยางเป่าลมของ Harikrishnan.....	40
ภาพที่ 2-20 ผลงาน “Avosetta II” ของ Raquel Buj.....	41

ภาพที่ 2-21 หนังสือภาพย่อยสลายได้	41
ภาพที่ 2-22 ผลงาน“ตง กง” ของกั๋วผุย (Guo Pei).....	42
ภาพที่ 2-23 Iris Van Herpen 2019.....	43
ภาพที่ 2-24 2018 FW Collection ของกั๋วผุย (Guo Pei).....	44
ภาพที่ 3-1 ประเภทและการจัดการกับวัสดุดิบ	49
ภาพที่ 3-2 ขั้นตอนการทดลอง.....	50
ภาพที่ 3-3 วัสดุชีวภาพที่มีการใส่ผงเปลือกหอยนางรมลงไปต้มโดยตรง	52
ภาพที่ 3-4 วัสดุชีวภาพที่มีการใส่ผงเปลือกหอยนางรมหลังจากเทวัสดุเหลวลงในแม่พิมพ์	52
ภาพที่ 3-5 วัสดุชีวภาพที่มีการใส่ผงเปลือกหอยนางรมระหว่างการต้มและการเทวัสดุเหลวลงในแม่พิมพ์	53
ภาพที่ 3-6 ตัด+ สานเข้าด้วยกัน	59
ภาพที่ 3-7 เย็บเข้าด้วยกัน	59
ภาพที่ 3-8 เย็บ + ตัด + การออกแบบแผ่นโครงสร้างแบบสามมิติ	60
ภาพที่ 3-9 ภาพร่างการออกแบบลวดลายแบบที่ 1	61
ภาพที่ 3-10 ภาพร่างการออกแบบลวดลายแบบที่ 2.....	61
ภาพที่ 3-11 ภาพร่างการออกแบบลวดลายแบบที่ 3.....	62
ภาพที่ 3-12 การลงพื้นที่ภาคสนาม	63
ภาพที่ 3-13 การสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้องแบบออฟไลน์และออนไลน์.....	63
ภาพที่ 4-1 แนวคิดในการออกแบบ	75
ภาพที่ 4-2 ผลงาน “Carapace of the body”	78
ภาพที่ 4-3 แนวคิดในการออกแบบผลงานที่ 1 “Carapace of the body”	79
ภาพที่ 4-4 การถอดองค์ประกอบโครงสร้างสถาปัตยกรรมของผลงาน “Carapace of the body”	80
ภาพที่ 4-5 การพัฒนาโครงสร้างของผลงาน “Carapace of the body”	81
ภาพที่ 4-6 การประกอบโครงสร้างและภาพร่างผลงาน “Carapace of the body”	81

ภาพที่ 4-7 การทดลองวัสดุและสีของผลงาน “Carapace of the body”	82
ภาพที่ 4-8 การออกแบบลวดลายผลงาน “Carapace of the body”	84
ภาพที่ 4-9 ภาพการออกแบบผลงานที่ 1 “Carapace of the body”	85
ภาพที่ 4-10 รูปแบบของผลงานที่ 1 “Carapace of the body”	86
ภาพที่ 4-11 เทคนิคในการสร้างสรรค์ผลงานชุดที่ 1 “Carapace of the body”	86
ภาพที่ 4-12 วัสดุและเนื้อผ้าที่ใช้ในการออกแบบผลงานชุดที่ 1 “Carapace of the body”	87
ภาพที่ 4-13 การทดลองและการขึ้นโครงสร้างผลงานชุดที่ 1 “Carapace of the body”	88
ภาพที่ 4-14 กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานชุดที่ 1 “Carapace of the body”	88
ภาพที่ 4-15 กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานชุดที่ 1 “Carapace of the body”	89
ภาพที่ 4-16 Lookbook ผลงานชุดที่ 1 “Carapace of the body”	89
ภาพที่ 4-17 การถ่ายภาพผลงานชุดที่ 1 “Carapace of the body”	90
ภาพที่ 4-18 การถ่ายภาพผลงานชุดที่ 1 “Carapace of the body”	90
ภาพที่ 4-19 การถ่ายภาพผลงานชุดที่ 1 “Carapace of the body”	91
ภาพที่ 4-20 ผลงาน “Memory of the Cuo”	91
ภาพที่ 4-21 แนวคิดในการออกแบบผลงาน “Memory of the Cuo”	92
ภาพที่ 4-22 การทดลองและแบบจำลองโครงสร้างผลงานที่ 2 “Memory of the Cuo”	93
ภาพที่ 4-23 การศึกษาและการถอดองค์ประกอบการตกแต่งสถาปัตยกรรมผลงานที่ 2 “Memory of the Cuo”	94
ภาพที่ 4-24 การทดลองผสมผสานลวดลายเข้ากับโครงสร้างของเสื้อผ้าผลงานที่ 2 “Memory of the Cuo”	95
ภาพที่ 4-25 การทดลองขึ้นโครงสร้างผลงานที่ 2 “Memory of the Cuo”	95
ภาพที่ 4-26 ภาพร่างและการเลือกใช้วัสดุของผลงานที่ 2 “Memory of the Cuo”	97
ภาพที่ 4-27 ภาพร่างการออกแบบผลงานที่ 2 “Memory of the Cuo”	98
ภาพที่ 4-28 การออกแบบองค์ประกอบของผลงานที่ 2 “Memory of the Cuo”	99

ภาพที่ 4-29 วัสดุและผ้าที่ใช้ในผลงานที่ 2 “Memory of the Cuo”	99
ภาพที่ 4-30 กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานที่ 2 “Memory of the Cuo”	100
ภาพที่ 4-31 กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานที่ 2 “Memory of the Cuo”	101
ภาพที่ 4-32 Lookbook ผลงานชุดที่ 2 “Memory of the Cuo”	101
ภาพที่ 4-33 การถ่ายผลงานชุดที่ 2 “Memory of the Cuo”	102
ภาพที่ 4-34 การถ่ายผลงานชุดที่ 2 “Memory of the Cuo”	102
ภาพที่ 4-35 การถ่ายผลงานชุดที่ 2 “Memory of the Cuo”	103
ภาพที่ 4-36 ผลงานชุดที่ 3 “Sink back to the origin”	103
ภาพที่ 4-37 แนวคิดในการออกแบบผลงานที่ 3 “Sink back to the origin”	104
ภาพที่ 4-38 การศึกษาผลลัพธ์ทางภาพเกี่ยวกับสถาปัตยกรรมได้นำของผลงานที่ 3 “Sink back to the origin”	105
ภาพที่ 4-39 การออกแบบโครงสร้างและการทดลองติดแบบเข้ากับหุ่น ของผลงานที่ 3 “Sink back to the origin”	106
ภาพที่ 4-40 การทดลองโครงสร้างและการออกแบบภาพร่างผลงานที่ 3 “Sink back to the origin”	107
ภาพที่ 4-41 การทดลองวัสดุของผลงานที่ 3 “Sink back to the origin”	108
ภาพที่ 4-42 ภาพร่างการออกแบบผลงานที่ 3 “Sink back to the origin”	109
ภาพที่ 4-43 องค์ประกอบของผลงานที่ 3 “Sink back to the origin”	110
ภาพที่ 4-44 วัสดุและผ้าที่ใช้ในผลงานที่ 3 “Sink back to the origin”	110
ภาพที่ 4-45 กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานที่ 3 “Sink back to the origin”	111
ภาพที่ 4-46 กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานที่ 3 “Sink back to the origin”	111
ภาพที่ 4-47 Lookbook ผลงานที่ 3 “Sink back to the origin”	112
ภาพที่ 4-48 การถ่ายภาพผลงานที่ 3 “Sink back to the origin”	112
ภาพที่ 4-49 การถ่ายภาพผลงานที่ 3 “Sink back to the origin”	113
ภาพที่ 4-50 การถ่ายภาพผลงานที่ 3 “Sink back to the origin”	113

ภาพที่ 4-51 การถ่ายภาพผลงานที่ 3 “Sink back to the origin” 114

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของการวิจัย

ผู้เขียนเป็นมณฑลที่ตั้งอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศไทย โดยมณฑลผู้เขียนตอนใต้นั้นหมายถึง เมืองต่าง ๆ ที่ตั้งอยู่ทางภาคใต้ของมณฑลผู้เขียน ได้แก่ เมืองฉวนโจว จางโจว และเซี่ยเหมิิน มณฑลผู้เขียนตอนใต้ส่วนใหญ่เป็นเมืองชายฝั่งทะเล ซึ่งวัฒนธรรมทางทะเลที่อุดมสมบูรณ์และวิถีชีวิตริมทะเลก็ได้ทำให้เกิดสถาปัตยกรรมรูปแบบผู้เขียนทางตอนใต้ที่มีเอกลักษณ์เป็นของตนเอง ทำให้มีตำแหน่งสำคัญในวัฒนธรรมสถาปัตยกรรมจีนดั้งเดิม โดยวัสดุที่ใช้ในสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมนี้มีความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับสภาพแวดล้อมที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ ส่วนใหญ่เป็นวัสดุในท้องถิ่น และสถาปัตยกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ก็สามารถจำแนกประเภทตามความแตกต่างของวัสดุที่ใช้ได้ เช่น บ้านอิฐแดง บ้านเปลือกหอยนางรม เป็นต้น สำหรับลวดลายตกแต่งของสถาปัตยกรรมนี้ก็มีความหลากหลายเป็นอย่างมาก ซึ่งจะปรากฏอยู่ในส่วนต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นงานแกะสลักอิฐบนผนัง หน้าจั่วของหลังคาทั้งสองข้าง หรือสันขอบหน้าต่าง โดยลวดลายการตกแต่งเหล่านี้ไม่เพียงแต่เป็นลวดลายมงคลที่พบได้ทั่วไปในสถาปัตยกรรมจีนเท่านั้น แต่ยังเป็นลวดลายในตำนานเรื่องเล่าและลวดลายทางทะเลที่แสดงถึงเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมและความเชื่อพื้นบ้านของมณฑลผู้เขียนตอนใต้อีกด้วย ลวดลายการตกแต่งเหล่านี้เป็นภาษาทางรูปทรงที่รวมเอาการสร้างภาพที่เป็นทั้งรูปธรรม นามธรรมและภาพในจินตนาการมารวมเข้าด้วยกันจนกลายเป็นลวดลายที่แฝงไปด้วยความปรารถนาเพื่อให้มีชีวิตที่ดีขึ้นของชาวผู้เขียนทางตอนใต้ สถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในพื้นที่มณฑลผู้เขียนตอนใต้ในฐานะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้และสื่อกลางทางวัฒนธรรมของมณฑลผู้เขียนทางตอนใต้จึงเต็มไปด้วยเนื้อหาทางวัฒนธรรมที่ล้ำลึกและมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ถือเป็นสมบัติที่ผ่านการเปลี่ยนแปลงทางประวัติศาสตร์มานับพันปี เป็นทั้งวัฒนธรรมระดับภูมิภาคและยังเป็นสมบัติล้ำค่าของโลกอีกด้วย สถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมเหล่านี้ได้แสดงและสะท้อนให้เห็นถึงสุนทรียภาพ อารมณ์ความเข้าใจของชาวผู้เขียนทางตอนใต้ที่มีต่อศิลปะได้เป็นอย่างดี

ด้วยการพัฒนาอย่างรวดเร็วของความทันสมัยทางสังคม สถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมจึงค่อย ๆ ถูกแทนที่ด้วยอาคารสูงระฟ้า เพราะฉะนั้น การสูญหายไปของวัฒนธรรมดั้งเดิมจึงต้องการได้รับการให้ความสำคัญจากผู้คน ซึ่งสังคมปัจจุบันไม่เพียงแต่ทำให้วัฒนธรรมดั้งเดิมตกอยู่ในภาวะที่จะสูญหายไปเท่านั้น แต่สภาพแวดล้อมที่กำลังแย่งชิงก็ได้กลายเป็นจุดสนใจของผู้คนอีกด้วย

ตามการคาดการณ์ ในอีก 30 ปีข้างหน้า ระดับน้ำทะเลที่สูงขึ้นจะทำให้เมืองชายฝั่งจำนวนมากจมอยู่ใต้น้ำ ซึ่งจะทำให้สถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมเหล่านี้อาจจมน้ำหายไป สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติกับวิถีชีวิตของมนุษย์นั้นเป็นความสัมพันธ์ที่พึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน และด้วยปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้น จึงทำให้เกิดการศึกษาวิธีการผสมผสานแนวคิดด้านการพัฒนาที่ยั่งยืนในด้านต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์ละสังคม ซึ่งไม่ใช่เพียงแต่งานออกแบบด้านสถาปัตยกรรมเท่านั้น แต่สาขาการออกแบบด้านต่าง ๆ ก็ได้มีการตระหนักในการพัฒนาอย่างยั่งยืนเช่นเดียวกัน

การออกแบบแฟชั่นเปรียบเสมือนการแสดงออกทางศิลปะของสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา เราสามารถมองเห็นภูมิหลังของยุคสมัย วิถีชีวิตและวัฒนธรรมของภูมิภาคผ่านแฟชั่นได้ นอกจากนี้ยังเป็นการถ่ายทอดทัศนคติส่วนบุคคลและการแสดงออกทางอารมณ์ของนักออกแบบและผู้สวมใส่อีกด้วย ซึ่งบางครั้งความมั่นใจและความพึงพอใจก็อาจพบได้ในแฟชั่น และสามารถได้ข้อสรุปที่แตกต่างกันผ่านการรับรู้ที่เกิดจากประสบการณ์และการคิด ซึ่งทำให้ความรู้เรื่องของวัฒนธรรมดั้งเดิม ประวัติศาสตร์อันลึกซึ้งและวัฒนธรรมระดับภูมิภาคได้ส่องประกายบนเวทีระดับนานาชาติในรูปแบบที่ลึกลับและมีเสน่ห์ ในการออกแบบแฟชั่นก็มักปรากฏรูปทรงและลวดลายดั้งเดิม ซึ่งรูปทรงและลวดลายดั้งเดิมก็ได้กลายเป็นจุดเด่นของการออกแบบแฟชั่นครั้งแล้วครั้งเล่า และในความเป็นจริง สถาปัตยกรรมและแฟชั่นนั้นก็เชื่อมโยงกันอย่างแยกไม่ออก เพราะทั้งสองสิ่งนี้ไม่เพียงแต่มีคุณสมบัติที่คล้ายคลึงกันเท่านั้น แต่ยังมีองค์ประกอบที่คล้ายคลึงกันอีกด้วย กล่าวคือเป็นการให้ที่พิถีพิถันแก่ร่างกายในรูปแบบของตัวเอง โครงสร้างภายนอกของสถาปัตยกรรมก็มักปรากฏอยู่ในการออกแบบแฟชั่นของสมัยนั้น ๆ นอกจากนี้ ในอดีตการออกแบบแฟชั่นส่วนใหญ่จะใช้เทคนิคการทอและการปักแบบโบราณ แต่การเกิดขึ้นและการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีใหม่ ๆ ในอุตสาหกรรมแฟชั่นก็ได้ทำให้การออกแบบแฟชั่นมีความเป็นไปได้ใหม่ ๆ และยังเป็นที่ต้องการของคนหนุ่มสาวมากขึ้นอีกด้วย ซึ่งการออกแบบแฟชั่นในปัจจุบันในขณะที่มีการสะท้อนให้เห็นถึงความเป็นดั้งเดิมนั้น ก็ยังได้ให้นิยามใหม่แก่สุนทรียภาพของเสื้อผ้าด้วยมุมมองที่ล้ำสมัยยิ่งขึ้นอีกด้วย

ผู้วิจัยเติบโตขึ้นในมณฑลฝูเจี้ยน จึงมีความทรงจำและอารมณ์ความรู้สึกต่อวัฒนธรรมท้องถิ่นของมณฑลฝูเจี้ยนอย่างลึกซึ้ง จึงเกิดแนวคิดในการนำรายละเอียดของสถาปัตยกรรมดั้งเดิมมาปรับเปลี่ยนให้เป็นภาษาของการออกแบบแฟชั่น ทำให้เป็นลายเส้น พื้นผิว สี ลวดลาย เงาม และโครงสร้างของแรงบันดาลใจ ก้าวข้ามแนวคิดในการออกแบบแฟชั่นที่ตายตัวแบบดั้งเดิม และนำการออกแบบแฟชั่นมาผสมผสานเข้ากับคุณค่าทางความงามของสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในฝูเจี้ยนตอนใต้อย่างลงตัว เพื่อทำให้แฟชั่นกลายเป็นสถาปัตยกรรมเดินได้ในอนาคต และแนวโน้มที่เปลี่ยนไปของรูปทรงและลวดลายดั้งเดิมนั้นก็สัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงด้านสุนทรียภาพของการออกแบบแฟชั่นอย่างใกล้ชิด โดยที่การออกแบบและการใช้องค์ประกอบต่าง ๆ ไม่ได้จำกัดอยู่เพียงความหมายแฝงทางวัฒนธรรมเพียงอย่างเดียว แต่จะให้ความสำคัญกับสุนทรียภาพทางรูปแบบ

ความทันสมัยและแนวโน้มของการพัฒนาสังคมที่สอดคล้องกับผู้คนมากขึ้น ด้วยวิธีการทดลองวัสดุที่สามารถนำกลับมาใช้ใหม่จากวัสดุในสถาปัตยกรรมของมณฑลผู้เจียน หรือพีชธรรมชาติในระบบนิเวศ โดยรอบของสถาปัตยกรรม ตลอดจนการทดลอง ศึกษา และวิเคราะห์กลั่นแกล้งความทรงจำของสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิม เพื่อให้ความเชื่อมโยงระหว่างความงามทางศิลปะกับความทรงจำทางอารมณ์ที่เกิดจากสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมนี้อาจคงอยู่ต่อไป นอกจากนี้ผู้วิจัยจะทำการศึกษาและวิเคราะห์องค์ประกอบของสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในพื้นที่มณฑลผู้เจียนตอนใต้ และบนพื้นฐานของการรักษาความหมายแฝงทางวัฒนธรรมดั้งเดิมนั้น ก็จะใช้การออกแบบเส้นกรอบนอก (silhouette) ที่มีน้ำหนัก การพิมพ์ดิจิทัล การตัดด้วยเลเซอร์ และเทคนิคสมัยใหม่อื่น ๆ ตลอดจนวัสดุที่ไม่ใช่สิ่งทอที่มีความแปลกใหม่และน่าสัมผัส แล้วนำความลึกซึ้งและความมีเสน่ห์ของรูปทรงและลวดลายดั้งเดิมมาผสมผสานเข้ากับความเป็นกว้างขององค์ประกอบแฟชั่นของตะวันตกอย่างลงตัว เพื่อให้เสื้อผ้าแฟชั่นเกิดความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น และส่งผลให้สถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในพื้นที่มณฑลผู้เจียนตอนใต้กลับมามีชีวิตอีกครั้ง ตลอดจนเป็นการสร้างสรรค์อนาคตภาพแฟชั่นที่สอดคล้องกับการผสมผสานอย่างลงตัวระหว่างผู้คน-แฟชั่น-สิ่งแวดล้อม-วัฒนธรรมดั้งเดิม ซึ่งจะทำให้วัฒนธรรมสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมของมณฑลผู้เจียนตอนใต้สามารถพัฒนาและเกิดนวัตกรรมใหม่ในการออกแบบในอนาคตได้ดียิ่งขึ้น

คำถามการวิจัย

1. เอกลักษณะทางศิลปะและวัฒนธรรมของสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในพื้นที่มณฑลผู้เจียนตอนใต้มีลักษณะอย่างไร
2. แนวโน้มของการพัฒนาการออกแบบแฟชั่นสมัยใหม่เป็นอย่างไร และจะใช้วิธีการใดในการนำองค์ประกอบที่ได้จากการทดลอง ศึกษาและวิเคราะห์จากสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในพื้นที่มณฑลผู้เจียนตอนใต้มาดำเนินการออกแบบใหม่
3. สามารถนำองค์ประกอบทางสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในพื้นที่มณฑลผู้เจียนตอนใต้มาออกแบบอนาคตภาพแฟชั่นได้อย่างไร

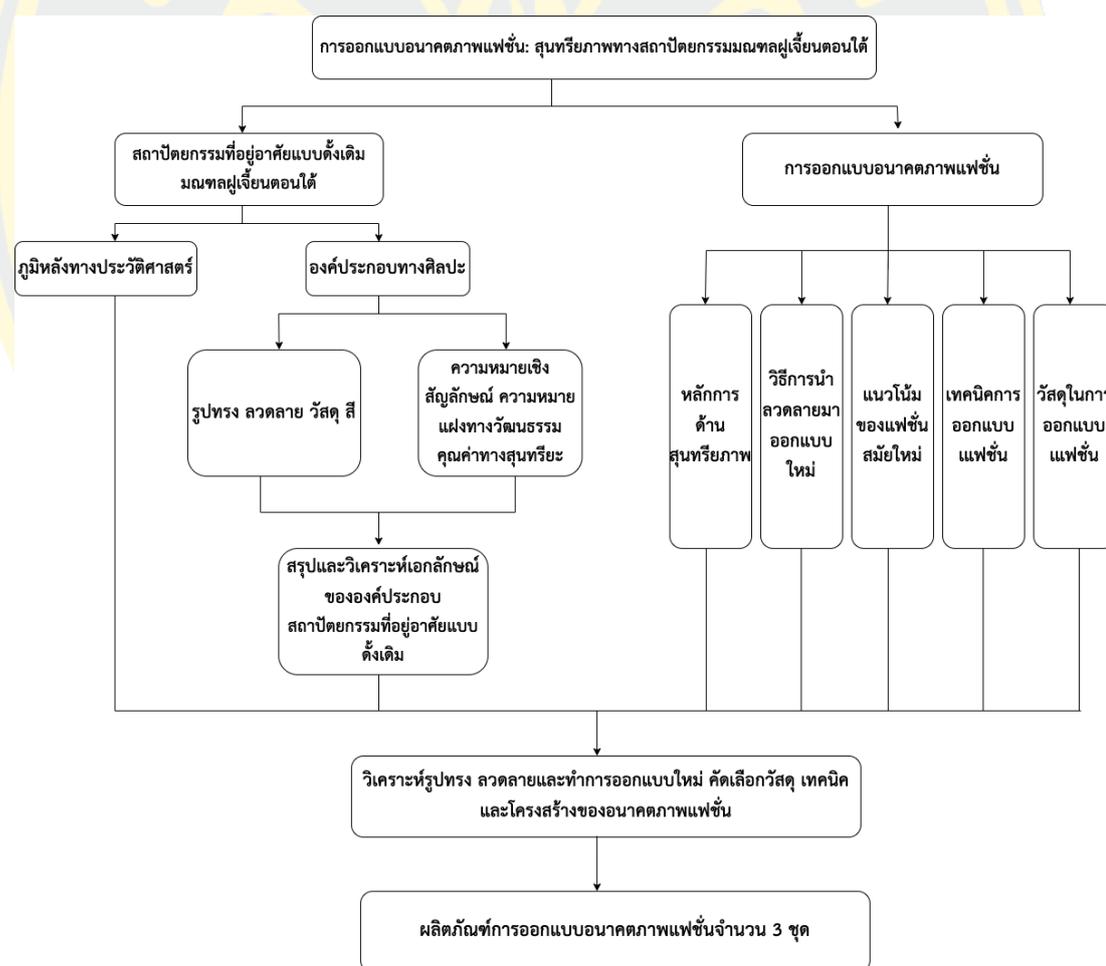
วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ เอกลักษณะทางศิลปะ วัฒนธรรมขององค์ประกอบและความหมายทางสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมในมณฑลผู้เจียนตอนใต้
2. เพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบทางศิลปะและสถาปัตยกรรม รวมทั้งการทดลองและหากระบวนการสร้างสรรค์วัสดุจากพื้นที่ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

3. เพื่อสร้างสรรค์อนาคตภาพแฟชั่นจำนวน 3 ชุดที่มีความเหมาะสมและสะท้อนถึงเรื่องราวทางสถาปัตยกรรมของพื้นที่มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้

กรอบแนวคิดในการวิจัย

งานวิจัยนี้จะดำเนินการศึกษาจาก 2 ประเด็นคือ สถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในพื้นที่มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ และแนวคิดการออกแบบแฟชั่นสมัยใหม่ โดยนำองค์ประกอบของสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในพื้นที่มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้มาเป็นเป้าหมายของการออกแบบทำการวิเคราะห์ลดทลาย รูปทรง วัสดุ และองค์ประกอบอื่น ๆ เพื่อนำมาแยกองค์ประกอบและทำการออกแบบใหม่ จากนั้นนำมาผสมผสานเข้ากับเทคนิคสมัยใหม่และแนวโน้มของแฟชั่นในอนาคตเพื่อสร้างสรรค์เป็นผลงานออกแบบอนาคตภาพแฟชั่น

ภาพที่ 1-1 กรอบแนวคิดในการวิจัย (Ruoqian Wang,2022)

ขอบเขตของการวิจัย

1. **ขอบเขตด้านเนื้อหา** ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ของสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในพื้นที่มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ รูปทรง ลวดลาย วัสดุ สี และความหมายแฝงทางวัฒนธรรมของสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิม รูปแบบการแสดงออก เทคนิควิธีการ และแนวโน้มของแฟชั่นในการนำองค์ประกอบสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมมาประยุกต์ใช้ในการออกแบบแฟชั่นสมัยใหม่ และการใช้วัสดุที่ไม่ใช่สิ่งทอ

2. **ขอบเขตด้านพื้นที่** มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ประเทศจีน

3. **ขอบเขตด้านการออกแบบ** ออกแบบเสื้อผ้าแฟชั่นในอนาคต 3 ชุด รวมไปถึงออกแบบ ลวดลาย โครงสร้าง วัสดุ สี และเทคนิคของเสื้อผ้าในกระบวนการออกแบบ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้องค์ความรู้เกี่ยวกับภูมิหลังทางประวัติศาสตร์และความหมายแฝงทางวัฒนธรรมของสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมในพื้นที่มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ ตลอดจนแนวโน้มแฟชั่นของสังคมสมัยใหม่

2. ได้ลักษณะเฉพาะด้านรูปทรง ลวดลาย วัสดุและสีของสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในพื้นที่มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ ตลอดจนได้วัสดุจากพื้นที่มณฑลฝูเจี้ยนที่มีคุณสมบัติเหมาะสมและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมกับงานสร้างสรรค์

3. ได้ชุดผลงานออกแบบอนาคตภาพแฟชั่นภายใต้แนวโน้มของแฟชั่นใหม่ที่มีรูปแบบเหมาะสม และส่งเสริมการอนุรักษ์สืบทอดวัฒนธรรมดั้งเดิมในอนาคต

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. **การวิจัยทางเอกสาร** ศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากเอกสาร หนังสือประวัติศาสตร์ และข้อมูลจากเว็บไซต์ที่เกี่ยวข้องกับสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในพื้นที่มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ เพื่อรวบรวมและจัดเรียงข้อมูลที่เกี่ยวข้องของสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในพื้นที่มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ จัดหาแหล่งข้อมูลที่ต้องการและแม่นยำสำหรับการวิจัย จากนั้นนำข้อมูลทางเอกสารที่รวบรวมได้มาทำการเรียบเรียง วิเคราะห์ตามประเภทของข้อมูล เพื่อให้ได้เอกลักษณ์ขององค์ประกอบของสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้

2. **การวิจัยภาคสนาม** ลงพื้นที่ไปยังมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้เพื่อทำการเยี่ยมชมกลุ่มสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมและพิพิธภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง เพื่อทำการสังเกตรูปทรง ลวดลาย วัสดุ ฯลฯ ของสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมอย่างละเอียด และเก็บรวบรวมข้อมูลด้านศิลปะวัฒนธรรมของสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในพื้นที่มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ สืบค้นหาวัสดุ

ของสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมเหล่านี้ที่สอดคล้องกับแนวคิดของการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยจะทำการเก็บรวบรวมข้อมูลในพื้นที่ วิเคราะห์ความทรงจำของสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิม เพื่อใช้เป็นแนวทางในการออกแบบและสร้างสรรค์ในภายหลัง และไปเยี่ยมชมนิทรรศการการออกแบบแพชั่น เพื่อเรียนรู้เกี่ยวกับการวิเคราะห์แนวโน้มการออกแบบแพชั่น แล้วนำข้อมูลที่ได้มาเขียนวิทยานิพนธ์ให้สมบูรณ์

3. การวิจัยเชิงสร้างสรรค์ จากการรวบรวมและสรุปข้อมูลที่ได้มาในขั้นตอนก่อนหน้านี้ จะนำองค์ประกอบด้านรูปทรง ลวดลาย และองค์ประกอบอื่น ๆ ที่โดดเด่นที่สุดของสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้มาทำการวิเคราะห์ เพื่อนำมาดำเนินการออกแบบและประกอบสร้างชิ้นใหม่ และนำวัสดุรีไซเคิลที่มีความยั่งยืนที่รวบรวมมาได้มาทดลองร่วมกับเทคโนโลยีวัสดุสมัยใหม่ ศึกษาวิธีการใช้องค์ประกอบทางสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมในการออกแบบแพชั่น โดยใช้แนวโน้มของการออกแบบแพชั่นร่วมสมัยเป็นพื้นฐาน คาดการณ์ถึงรูปแบบของเสื้อผ้าแพชั่นในอนาคต จากนั้นสร้างสรรค์ออกมาเป็นชุดผลงานออกแบบอนาคตภาพแพชั่น

นิยามศัพท์เฉพาะ

สถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัย หมายถึง สถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในพื้นที่มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ส่วนใหญ่จะเป็น “บ้านสไตล์ขุนนาง” หรือที่เรียกว่า “พระราชวังน้อย”

พื้นที่มณฑลฝูเจี้ยน คือ พื้นที่ที่ตั้งอยู่ในเมืองทางตอนใต้ของมณฑลฝูเจี้ยนที่อยู่ติดกับทะเลและบนพื้นที่ราบ โดยส่วนใหญ่จะกระจายอยู่ที่เมืองฉวนโจว จางโจว เซี่ยเหเหมิน และเนื่องจากได้รับอิทธิพลจากที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ที่เป็นชายฝั่งทะเล ภูมิอากาศ วิธีการดำรงชีวิต ความเชื่อทางศาสนา และวัฒนธรรมพื้นบ้านที่เป็นเอกลักษณ์

องค์ประกอบทางสถาปัตยกรรม หมายถึง รูปแบบทางศิลปะที่เกี่ยวข้องกับสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในพื้นที่มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ ได้แก่ รูปทรง ลวดลาย วัสดุ สี ความหมายแฝง วัฒนธรรม

แนวโน้มแพชั่นสมัยใหม่ หมายถึง กระแสความหลากหลายของแต่ละบุคคลและความเป็นศิลปะในกระแสนิยมบนพื้นฐานของการตอบสนองความต้องการด้านการสวมใส่และความสวยงามของคนร่วมสมัย โดยมีการใส่ความคิดใหม่ จิตสำนึกใหม่ และวิธีการแสดงออกใหม่ในการออกแบบ

การออกแบบอนาคตภาพแพชั่น หมายถึง ผลงานแพชั่นที่มีลักษณะแปลกใหม่เกินจริงในด้านรูปทรง และเกิดจากกระบวนการแปรรูปของวัสดุที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งสะท้อนวัฒนธรรมและความหมายทางสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมในพื้นที่มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้

วัสดุที่ไม่ใช่สิ่งทอ หมายถึง วัสดุแปรรูปใหม่จากขนสัตว์ พืช เปลือกหอย ดินแดง และ
แกลบที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรมและเอกสารที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเรื่อง การออกแบบขนาดภาพแพชชัน: สุนทรียภาพทางสถาปัตยกรรมมณฑล
ผู้เจียนตอนใต้ ในบทนี้จะมีการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับภูมิหลังทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม
ของสถาปัตยกรรมอยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในมณฑลผู้เจียนตอนใต้ องค์ประกอบทางสถาปัตยกรรม
องค์ประกอบทางศิลปะในสถาปัตยกรรม การออกแบบแพชชัน และคาดการณ์การออกแบบแพชชันใน
อนาคตตามเทรนด์แพชชันปัจจุบัน ผสมผสานกับนวัตกรรมการออกแบบแพชชัน การเปลี่ยนแปลงด้าน
วัสดุที่ได้จากการศึกษาและวิเคราะห์ เพื่อนำมาเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับการออกแบบขนาดภาพ
แพชชัน ซึ่งจากวัตถุประสงค์ของงานวิจัยนี้ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจะแบ่งออกเป็น 5 ส่วน คือ

1. สถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในพื้นที่มณฑลผู้เจียนตอนใต้
2. สถาปัตยกรรมของมณฑลผู้เจียนตอนใต้
3. รูปแบบการตกแต่งสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัย
4. การออกแบบแพชชัน
5. กรณีศึกษาการประยุกต์ใช้องค์ประกอบศิลปะสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมในการออกแบบ
แพชชัน (เอกสารที่เกี่ยวข้อง)

สถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในพื้นที่มณฑลผู้เจียนตอนใต้

1. ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมการอยู่อาศัยในพื้นที่มณฑลผู้เจียนตอนใต้

ตามบันทึกการเปลี่ยนแปลงทางประวัติศาสตร์ของสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมใน
พื้นที่มณฑลผู้เจียนตอนใต้ วิวัฒนาการของสถาปัตยกรรมนี้สามารถแบ่งออกเป็น 6 ช่วง กล่าวคือ
สมัยก่อนราชวงศ์ฮั่นตะวันตก พื้นที่ผู้เจียนทางตอนใต้ยังไม่ได้ได้รับการพัฒนา สถาปัตยกรรมในพื้นที่
ราบส่วนใหญ่เป็นกระท่อมที่มุงด้วยหญ้าอัด ในขณะที่ชาวชายฝั่งทะเลจะใช้เรือเป็นที่อยู่อาศัย ในสมัย
ราชวงศ์จิ้นและราชวงศ์ถัง ชาวจีนจำนวนมากจากที่ราบตอนกลางได้อพยพเข้ามา ทำให้
สถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในผู้เจียนตอนใต้ส่วนใหญ่เป็นแบบที่ราบตอนกลาง ในสมัย
ราชวงศ์ซ่งสังคมมีความเจริญรุ่งเรือง และภายใต้อิทธิพลของอาหรับ อิสลาม อินเดีย เปอร์เซีย และ
วัฒนธรรมตะวันตกอื่น ๆ ตลอดจนวัฒนธรรมเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ การพัฒนาสถาปัตยกรรมผู้เจียน
นทางตอนใต้ก็ได้เข้าสู่จุดเปลี่ยนครั้งสำคัญ และในช่วงนี้ก็มีการสร้างสถาปัตยกรรมรูปแบบพระราชวัง
และการประดับประดาด้วยอิฐสีแดงขึ้น ต่อมาในช่วงปลายสมัยราชวงศ์หมิงและต้นราชวงศ์ชิง

เนื่องจากได้รับผลกระทบจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำทางสังคมและเศรษฐกิจ ตลอดจนสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ สถาปัตยกรรมในผู้เจียนตอนใต้ส่วนใหญ่จะสร้างมาจากวัสดุเหลือใช้ในท้องถิ่นและวัสดุก่อสร้าง และรูปแบบของสถาปัตยกรรมก็ได้เปลี่ยนเป็นแบบเรียบง่ายและเป็นธรรมชาติ หลังคาแบบยื่นออกไปข้างหน้าได้เลือนหายไป ในขณะที่เดียวกันก็ได้มีการสร้างวิธีการก่อผนังแบบพิเศษที่เรียกว่า “ฝิ่งหินสลับกับอิฐ” จนกระทั่งมาถึงสมัยสาธารณรัฐจีน สังคมที่ค่อนข้างมีความเสถียรภาพและเศรษฐกิจที่ฟื้นตัวได้นำความเจริญรุ่งเรืองมาสู่สถาปัตยกรรมผู้เจียนตอนใต้อีกครั้ง ทำให้เกิดสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในผู้เจียนตอนใต้มีขนาดใหญ่ และมีเทคนิคการตกแต่งที่ประณีตและสวยงามยิ่งขึ้น และในยุคปัจจุบัน ชาวจีนโพ้นทะเลได้กลับมายังประเทศจีนและได้นำสถาปัตยกรรมสไตล์ตะวันตกและวัฒนธรรมตะวันตกกลับเข้ามาด้วย ทำให้มีการผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมจีนและตะวันตกเข้าด้วยกัน อย่างเช่นการใช้กระจก กระเบื้องสี และการตกแต่งกระเบื้องอื่น ๆ ก็ได้สร้างความเป็นไปได้ให้กับสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในผู้เจียนตอนใต้มากยิ่งขึ้น กล่าวโดยสรุป ด้วยการไหลเข้าและหลอมรวมของวัฒนธรรมภายนอก สถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในผู้เจียนทางตอนใต้ก็ได้มีการเปลี่ยนแปลงตามกาลเวลา ซึ่งความยึดมั่นและความมั่นใจในตนเองของชาวผู้เจียนที่มีต่อวัฒนธรรมของตนเอง ตลอดจนความเข้าใจและความเปิดกว้างที่มีต่อวัฒนธรรมต่างประเทศก็ได้กระตุ้นให้ชาวผู้เจียนได้สร้างรูปแบบสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมที่มีลักษณะเฉพาะทางวัฒนธรรมท้องถิ่นที่เป็นเอกลักษณ์ของมณฑลผู้เจียนทางตอนใต้

สถาปัตยกรรมของมณฑลผู้เจียนตอนใต้

1. ประเภทของสถาปัตยกรรม

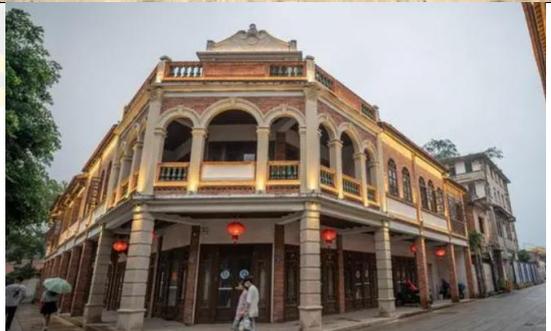
การเกิดขึ้นของสถาปัตยกรรมมณฑลผู้เจียนตอนใต้สัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยและรสนิยมทางสุนทรียะของชาวผู้เจียนทางตอนใต้อย่างใกล้ชิด โดยอาศัยภูมิปัญญาของช่างฝีมือโบราณในการสร้างสถาปัตยกรรมผู้เจียนตอนใต้ที่ปรับให้เข้ากับวิถีชีวิตและสุนทรียภาพในท้องถิ่น สถาปัตยกรรมของมณฑลผู้เจียนตอนใต้สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทตามลักษณะการใช้งานคือ สถาปัตยกรรมเพื่ออยู่อาศัยและสถาปัตยกรรมเพื่อประกอบพิธี

1.1 สถาปัตยกรรมเพื่ออยู่อาศัย

สถาปัตยกรรมเพื่ออยู่อาศัยแบบดั้งเดิมของมณฑลผู้เจียนทางตอนใต้ได้ก่อตัวเป็นสถาปัตยกรรมที่หลากหลายด้วยสไตล์ที่แตกต่างกันตามที่ตั้งทางภูมิศาสตร์และความต้องการในการดำรงชีวิต ได้แก่ บ้านโบราณ ตึกพาณิชย์ ห้องแถว อาคารสไตล์ยุโรป บ้านดิน เป็นต้น โดยบ้านโบราณเป็นรูปแบบสถาปัตยกรรมเพื่ออยู่อาศัยที่พบได้บ่อยมากที่สุด บ้านโบราณมีต้นกำเนิดมาจากคำสั่งที่ถูกบิดเบือนความจริงของกษัตริย์หวังเซินแห่งผู้เจียน ผสมผสานเข้ากับสถาปัตยกรรมอิฐแดงที่หลงเหลือ

จากยุคอาณานิคมของสเปนและเอกลักษณ์เฉพาะของชาวฝูเจี้ยน เป็นการผสมผสานระหว่างสไตล์จีน และตะวันตก และกลายเป็นสถาปัตยกรรมอิฐแดงอันงดงามจำนวนมาก ซึ่งกระจายอยู่ทั่วไปทั้งในเมือง หมู่บ้าน พื้นที่ชายฝั่งทะเล และที่ราบ ซึ่งตอบสนองความต้องการด้านการเกษตรของชาวประมง และเกษตรกร และสะท้อนถึงวิถีชีวิตการทำประมงและเกษตรกรรมที่มั่งคั่งและสะดวกสบาย สำหรับ ตึกพาณิชย์และห้องแถวส่วนใหญ่เป็นอาคารที่อยู่อาศัยริมถนน ด้านล่างของตึกพาณิชย์เป็นพื้นที่ว่าง และเดินได้ และด้านบนจะเป็นพื้นที่พักอาศัยทั่วไปที่มีหน้าตาต่างระดับ ส่วนห้องแถวเป็นบ้านริมถนนที่มีระนาบยาวและแคบ เชื่อมต่อกันในแนวตั้งเป็นชุด มีความลึกมากกว่า 20 เมตร และมีเอกลักษณ์ประจำภูมิภาคที่แข็งแกร่ง บ้านดินในฝูเจี้ยนตอนใต้ส่วนใหญ่ประกอบด้วยอาคารทรงกลม อาคารสี่เหลี่ยม และอาคารรูปพระจันทร์ครึ่งเสี้ยว ซึ่งส่วนใหญ่กระจายอยู่ในพื้นที่ที่ราบสูงภูเขา สถาปัตยกรรมเหล่านี้ใช้เพื่อการปรับตัวและป้องกันอันตรายที่อาจเกิดขึ้นในพื้นที่ภูเขา อาคารสไตล์ยุโรปส่วนใหญ่สร้างโดยชาวจีนโพ้นทะเลที่กลับมาจากต่างแดน เป็นอาคารที่ผสมผสานรูปแบบที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมของฝูเจี้ยนตอนใต้และลักษณะทางสถาปัตยกรรมต่างชาติ (ตารางที่ 2-1)

ตารางที่ 2-1 สถาปัตยกรรมเพื่ออยู่อาศัยในมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ (Ruoqian Wang,2023)

ชื่อ	ภาพ
บ้านโบราณ	
ตึกพาณิชย์	

ชื่อ	ภาพ
ห้องแถว	
อาคารสไตล์ยุโรป	
บ้านดิน	

1.2 สถาปัตยกรรมเพื่อประกอบพิธี

สถาปัตยกรรมเพื่อประกอบพิธีในมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ส่วนใหญ่ ได้แก่ ศาลบุรุษและวัด ศาลบุรุษใช้บูชาบรรพบุรุษเป็นหลัก รูปแบบทางสถาปัตยกรรมไม่แตกต่างจากบ้านโบราณมากนัก แต่สีสันทนและการตกแต่งภายนอกอาคารมีสีสันสดใสกว่าสถาปัตยกรรมเพื่ออยู่อาศัย และเนื่องจากประโยชน์ทางการใช้งานของสถาปัตยกรรมรูปแบบนี้มีไม่มากนัก ทำให้รูปแบบทางสถาปัตยกรรมจึงค่อนข้างไปในทิศทางเดียวกัน และความเชื่อความศรัทธาเรื่องเทพเจ้าของชาวมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ทำให้คนในมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ให้ความสำคัญกับสถาปัตยกรรมวัดเป็นอย่างมาก วัดที่มีชื่อเสียง เช่น วัดไคหยวน วัดเหวินเมี่ยวในเมืองฉวนโจว วัดหนานฝูถั่วในเมืองเซี่ยเหมิน และวัดเหวินเมี่ยวในเมืองจาง

โจว ซึ่งสถาปัตยกรรมวัดเหล่านี้ไม่เพียงแต่ยังคงรูปแบบหลังคาของมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้เอาไว้ แต่ ยังให้ความสำคัญกับการตกแต่งหลังคาอีกด้วย ซึ่งมักตกแต่งเป็นรูปมังกรชิงมุกไฟ ทำให้สถาปัตยกรรม ดูยิ่งใหญ่และสวยงาม (ภาพที่ 2-1)

ภาพที่ 2-1 วัดหนานฝูถั่วในเมืองเซี่ยเหมิน

(<http://www.flickr.com/photos/3water/3822796046>)

2. รูปแบบและลักษณะของสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัย

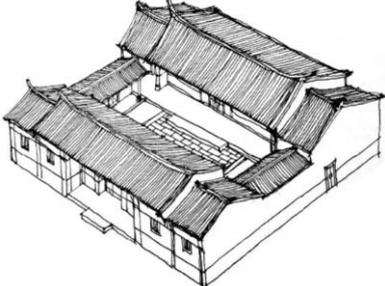
2.1 รูปแบบของสถาปัตยกรรม

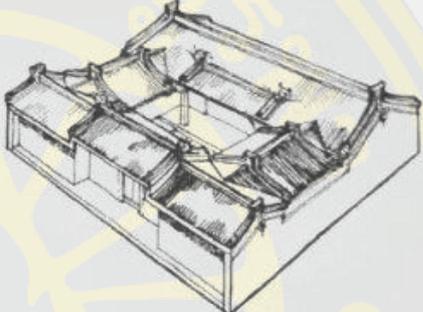
สถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมทางตอนใต้ของฝูเจี้ยนมีรูปแบบสถาปัตยกรรมและชื่อเรียกที่หลากหลาย เนื่องจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมในภูมิภาค สถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยในเมืองฉวนโจวเป็นสถาปัตยกรรมที่มีความเป็นตัวแทนของมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้โดยสถาปัตยกรรมนี้จะใช้ความกว้างแนวนอนของบ้านเป็นหน่วยวัดและเรียกสถาปัตยกรรมเหล่านี้ว่า “เจียนจาง” หรือ “ไคเจียน” ซึ่งแปลว่าห้องแบบเปิดกว้าง โดยสถาปัตยกรรมแบบ 3 ห้อง และ 5 ห้องมีความโดดเด่นมากที่สุด สำหรับสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยในเมืองเซี่ยเหมินจะดูเคร่งขรึมน้อยกว่าในเมืองฉวนโจว แต่จะมีความยืดหยุ่นมากขึ้น ในเซี่ยเหมินผู้คนจะเปรียบเทียบโครงสร้างของสถาปัตยกรรมเหมือนกับร่างกายมนุษย์ จึงมีการตั้งชื่อว่า “จีฝางจีเซินเจีว” ซึ่งมีความหมายว่า “ห้องที่แยกออกมาจากบ้าน หลังหลักก็เปรียบเสมือนขาของมนุษย์” ซึ่งรูปแบบของสถาปัตยกรรมในเซี่ยเหมินส่วนใหญ่จะเป็นบ้านแบบมีสี่ห้อง (Cao, 2008, p. 24) สำหรับรูปแบบที่อยู่อาศัยทั่วไปในเมืองฉวนโจวนั้นคล้ายคลึงกับรูปแบบของพื้นที่เฉาซ่านในมณฑลกวางตุ้ง โดยส่วนใหญ่จะเป็นรูปแบบ “ผาซือ (แปลว่าสิงโตลงภูเขา)” หมายถึงสถาปัตยกรรมที่มีสามห้องสองระเบียงทางเดิน และแบบ “ซือเตียนจิน” หมายถึงทั้ง

สี่มุมของบ้านมีหน้าจั่วทรงตัวอักษร(金) โดยสถาปัตยกรรมแบบผาซีอนั้นจะเป็นที่อยู่อาศัยสำหรับครอบครัวที่มีขนาดค่อนข้างเล็ก ซึ่งมีการตั้งชื่อตามรูปทรงที่มีลักษณะคล้ายกับสิงโตกำลังลงภูเขา ส่วนอัตลักษณ์ของสถาปัตยกรรมแบบชื่อเตียนจินก็คือ ทั้งสี่มุมของบ้านมีหน้าจั่วทรงตัวอักษร(金) (ตารางที่ 2-2) ซึ่งสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมเหล่านี้มีโครงสร้างแบบสมมาตรบนแกนกลาง และมีการจัดเรียงบนพื้นที่ราบแบบเดียวกัน

ตารางที่ 2-2 การจำแนกรูปแบบสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในพื้นที่มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ (Ruoqian Wang,2023)

เมือง	รูปแบบสถาปัตยกรรม	ภาพตัวอย่าง
ฉวนโจว	สถาปัตยกรรมแบบ 3 ห้อง	
	สถาปัตยกรรมแบบ 5 ห้อง	

เมือง	รูปแบบสถาปัตยกรรม	ภาพตัวอย่าง
		
เซี่ยเหมิน	สถาปัตยกรรมแบบจีฝางจีเซินเจี้ยว	
จางโจว	สถาปัตยกรรมแบบผาซือ	

เมือง	รูปแบบสถาปัตยกรรม	ภาพถ่ายอย่าง
	สถาปัตยกรรมแบบซือเตี้ยนจิน	

ที่มา : สถาปัตยกรรมของเมืองฉวนโจวถ่ายโดยผู้วิจัย เมืองเซียเหมินมาจาก “Jin Weibo, 2015, p. 36” เมืองจางโจวมาจากอินเทอร์เน็ต

2.2 วัสดุที่ใช้ในสถาปัตยกรรม

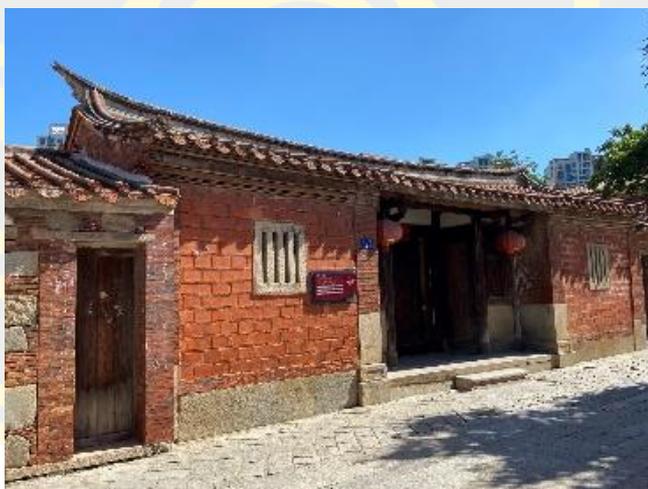
มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ตั้งอยู่ริมชายฝั่งทะเลที่ล้อมรอบด้วยภูเขาสามด้านและหันหน้าออกสู่ทะเลด้านหนึ่ง มีสภาพภูมิอากาศแบบมรสุมทะเลกึ่งเขตร้อน ซึ่งสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติที่ร้อนชื้นและมีฝนตกเยอะ ส่งผลให้ที่ตั้งทางภูมิศาสตร์มีความซับซ้อนและเปลี่ยนแปลงได้ รวมถึงวัฒนธรรมทางทะเลที่อุดมสมบูรณ์ก็ได้ส่งผลให้ชาวฝูเจี้ยนมีความเคยชินกับการใช้วัสดุในท้องถิ่นมาใช้ในการก่อสร้างสถาปัตยกรรม โดยวัสดุที่เลือกใช้จะเป็นวัสดุจากธรรมชาติ ได้แก่ วัสดุชีวภาพทางทะเลเช่น เปลือกหอยนางรม เปลือกหอยทั่วไป สาหร่ายทะเล หญ้าทะเล เป็นต้น วัสดุเส้นใยพืช เช่น ไม้ไผ่ สน หนามจีน แกลบ ฟาง ฝ้าย โยปาล์ม ป่าน เป็นต้น วัสดุธรรมชาติ เช่น ดินแดง ดินเหลือง ทราายทะเล หินแกรนิต กรวด หินปูน เป็นต้น วัสดุอินทรีย์ เช่น น้ำตาลทรายแดง แป้งข้าวเหนียว น้ำส้มสายชูหมักจากข้าว น้ำมันตุง เป็นต้น มีการสกัดสารเหนียวจากสาหร่ายทะเลหรือนำแป้งข้าวเหนียวผสมปูนขาวเพื่อนำมาทำเป็นวัสดุยึดเกาะ มีการใช้เส้นใยอย่างแกลบและป่านกำมะหยี่ผสมเข้ากับดินเหนียวเพื่อเพิ่มความแข็งแรงและป้องกันการแตกร้าว และสำหรับวัสดุที่มีเม็ดสี เช่น ดินแดงจะถูกนำไปผลิตเป็นอิฐแดงหรือใช้สำหรับย้อมสี ซึ่งการผสมผสานของวัสดุธรรมชาติที่พบหาได้ง่ายและมีจุดเด่นด้านการ

ปกป้องสิ่งแวดล้อมนี้ได้ผสมผสานเข้ากับภูมิปัญญาชั้นสูงของช่างฝีมือในพื้นที่ ทำให้สถาปัตยกรรมของมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้กลายเป็นสิ่งมหัศจรรย์ของแวดวงสถาปัตยกรรมทั้งในขณะนั้นและแม้กระทั่งในยุคปัจจุบัน และการผสมผสานของวัสดุแบบจีนและตะวันตกก็แสดงให้เห็นถึงความเปิดกว้างต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรมของพื้นที่ทางตอนใต้ในมณฑลฝูเจี้ยน

สถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยในพื้นที่มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้สามารถแบ่งตามลักษณะของวัสดุได้ดังนี้ บ้านอิฐแดง บ้านเปลือกหอยนางรม บ้านหิน โดยบ้านอิฐแดงและบ้านเปลือกหอยนางรมเป็นสถาปัตยกรรมที่พบเห็นได้บ่อยที่สุด

(1) บ้านอิฐแดง

บ้านอิฐสีแดงสร้างจากดินแดงในท้องถิ่น โคนการนำดินแดงไปแปรรูปเป็นอิฐแดงและกระเบื้องสีแดง เป็นสถาปัตยกรรมที่พบบ่อยที่สุดในพื้นที่มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ โดยสถาปัตยกรรมประเภทนี้ไม่ใช่แค่เป็นการนำอิฐมาวางซ้อน ๆ กันเท่านั้น แต่มักจะมีการแกะสลักลวดลายตกแต่งต่าง ๆ ที่มีความหมายและความสวยงามบนพื้นผิวของอิฐลงไปด้วย และยังมีการจัดเรียงอิฐด้วยจังหวะที่สวยงามหรือก่อสร้างกับกระเบื้องสีแดงและหินแกรนิต (ภาพที่ 2-2)

ภาพที่ 2-2 บ้านอิฐแดงในย่านอู่เตี้ยของเมืองฉวนโจว (Ruoqian Wang,2022)

(2) บ้านหอยนางรม

ท่าเรือฉวนโจวในอดีตมีเปลือกหอยนางรมเหลือใช้จำนวนมากที่ใช้สำหรับถ่วงเรือ และเนื่องจากเปลือกหอยนางรมมีความต้านทานการกัดกร่อนที่แข็งแกร่งและมีรูปทรงครึ่งวงกลม ดังนั้นจึงทำให้มีรูปแบบการตกแต่งผนังด้วยเปลือกหอยนางรมที่มีความโดดเด่น ซึ่งต่อมาเรียกสถาปัตยกรรมที่ตกแต่งด้วยเปลือกหอยนางรมว่า “บ้านหอยนางรม” (ภาพที่ 2-3) บ้านหอยนางรมเป็นรูปแบบของ

การตกแต่งผนังภายนอกที่สร้างขึ้นจากอิฐแดงเพื่อปรับให้เข้ากับสภาพแวดล้อมชายฝั่ง ซึ่งหลังจากเปลือกหอยนางรมแต่ละอันผสมเข้ากับโคลนทะเลหรือต่อด้วยลวดทองแดงแล้ว ส่วนที่ยื่นออกมาจะเรียงซ้อนกันบนผนังที่มีความลาดเอียงซึ่งมีรูปร่างเหมือนเกล็ดปลา สิ่งนี้ไม่เพียงแต่จะช่วยปรับปรุงประสิทธิภาพการระบายน้ำของสถาปัตยกรรมเท่านั้น แต่ยังช่วงสร้างสภาพแวดล้อมที่อบอุ่นในฤดูหนาวและเพิ่มความเย็นในฤดูร้อนให้กับพื้นที่ภายในอีกด้วย ซึ่งวิธีการตกแต่งเช่นนี้สะท้อนให้เห็นถึงความงามตามธรรมชาติที่แข็งแกร่ง ทำให้ตัวสถาปัตยกรรมมีความรู้สึกของพื้นผิวและมีมิติ

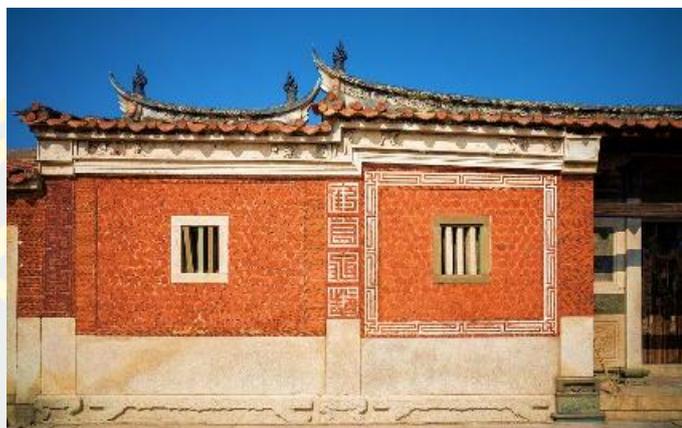
ภาพที่ 2-3 บ้านหอยนางรมและเศษหอยนางรมที่พบหน้าประตูบ้านร้าง (Ruoqian Wang,2022)

2.3 องค์ประกอบด้านสุนทรียะทางศิลปะของสถาปัตยกรรม

(1) สี

เมื่อเปรียบเทียบกับการใช้สีที่เรียบหรู ไม่ฉูดฉาดและเคร่งขรึมในสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมบางแห่งในเมืองทางตอนใต้ของจีน สถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในพื้นที่ที่มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้มีสีสันทึบหลากหลายและโดดเด่น สำหรับมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ซึ่งตั้งอยู่ในตำแหน่งของท่าเรือทางการค้าก็จะได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมทางทะเลและแนวคิดด้านความเปิดกว้างที่ได้จากต่างประเทศ ผู้คนในพื้นที่ที่มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้มักใช้สีที่มีความสว่างสูงและมีความอึดตัวสูงมาจับคู่กัน ทำให้ผู้คนรู้สึกถึงความงดงามราวกับพระราชวัง และสีที่ใช้ในสถาปัตยกรรมเหล่านี้จะไม่มีการแบ่งสถานะของเจ้าของคือจะใช้สีแดงจากอิฐเป็นสีหลัก และจะมีการจับคู่กับสีเหลืองเทา สีเทา สีขาว สีดำ และสีน้ำตาล ทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างโทนเย็นและโทนอุ่นของตัวสถาปัตยกรรม และการจับคู่สีดังกล่าวยังเกี่ยวข้องโดยตรงกับแนวคิดห้าสีของสุนทรียศาสตร์สีแบบจีน โดยมีการใช้สีแดงที่สวยงามในการสื่อความหมายถึงความหวังและความสุขมาสู่ผู้คน ในการตกแต่งสถาปัตยกรรมของตระกูลเศรษฐีจะมีการใช้สีทอง สีน้ำเงิน สีเขียว สีเหลือง สีแดง สีม่วงและสีขาวมาประดับ และจะมีการแสดงถึงสถานะของตัวเองผ่านความหรูหราและยิ่งใหญ่ของสถาปัตยกรรม สำหรับนักธุรกิจที่กลับมาจาก

เอเชียตะวันออกเฉียงใต้จะมีการใช้กระเบื้องหลากสีสันที่มีทั้งสีเขียวผลไม้ สีฟ้า หรือสีชมพูอ่อนบนผนัง ซึ่งเป็นส่วนที่ประชาชนทั่วไปจะเลือกสีที่คล้ายกับตัวสถาปัตยกรรมหลักในการตกแต่ง และใช้การตกแต่งที่ลงตัวและกลมกลืนเพื่อแสดงถึงความสงบของชีวิต

ภาพที่ 2-4 องค์ประกอบสีของสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในพื้นที่มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้
(http://www.sohu.com/a/231025187_404499)

ภาพที่ 2-5 องค์ประกอบสีของสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในพื้นที่มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้
(Ruoqian Wang, 2022)

(2) จังหวะ

โครงสร้าง สี การตกแต่ง ตลอดจนองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องของสถาปัตยกรรมมณฑลฝูเจี้ยนทางตอนใต้ล้วนสะท้อนให้เห็นถึงจังหวะและความงามทางรูปแบบอันเป็นเอกลักษณ์ เส้นตรงของสถาปัตยกรรมได้ผสมผสานเข้ากับผนังที่หนาและมีปริมาตรและกลายเป็นโครงสร้างหลักที่เรียงตัว

กันใบนานอน และความสูงของผนังลดลงทีละชั้นจากทั้งสองด้านทำให้เกิดเป็นจังหวะสูงและต่ำที่ต่อเนื่องกัน หน้าจั่วทั้งสองด้านของสถาปัตยกรรมปรากฏอยู่ในโครงสร้างส่วนโค้งเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับส่วนโค้งของสันหลังคา ทำให้ส่วนหลักของสถาปัตยกรรมดูไม่ทึบและอัดอั้นจนเกินไป ส่วนจังหวะของสถาปัตยกรรมที่ซับซ้อนจะปรากฏในการจับคู่สี จากบนลงล่าง สถาปัตยกรรมเป็นไปตามรูปแบบการจับคู่ของอิฐสีแดง สีเทา และสีขาวสลับกัน จนเกิดเป็นโทนสีของสถาปัตยกรรมที่มีกฎเกณฑ์แต่ไม่น่าเบื่อ และสีสันที่สดใสของกระเบื้อง หน้าบัน และระแนงหน้าต่างก็ช่วยสร้างความกลมกลืนกันให้กับตัวสถาปัตยกรรม ในแง่ของการตกแต่ง การแกะสลักอิฐผนังในแนวเดียวกันนั้นไม่เหมือนกัน แต่ก็มี ความคล้ายคลึงกันในองค์ประกอบจึงก่อตัวเป็นจังหวะลดหลั่นกันไป และเทคนิคที่แตกต่างกันของการแกะสลักอิฐก็ทำให้เกิดมิติต่าง ๆ ที่แตกต่างกัน และหากมองจากภาพรวม การจัดวางของสถาปัตยกรรมส่วนใหญ่จะวางเรียงกันเป็นชั้น ๆ ทำให้ผู้คนรู้สึกถึงความสวยงาม เป็นระเบียบ และกลมกลืน แนวสันหลังคาของสถาปัตยกรรมเรียงสลับกัน ระยะห่างที่ใกล้ไกลและเล็กใหญ่ทางสายตา ทำให้ตัวสถาปัตยกรรมสลับทับกันไปมาดูมีชีวิตชีวา (ภาพที่ 2-6, 2-7)

ภาพที่ 2-6 จังหวะของสถาปัตยกรรมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ (<http://www.vcg.com>)

ภาพที่ 2-7 จั๋งหะของสถาปัตยกรรมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ (Ruoqian Wang,2022)

(3) รูปทรง

สถาปัตยกรรมดั้งเดิมในมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้โดยรวมได้สืบทอดรูปทรงและการจัดวางแบบสมมาตรและดูเคร่งขรึมมาจากสถาปัตยกรรมจีนแบบดั้งเดิม ทำให้ผู้คนรู้สึกถึงความยิ่งใหญ่ สันหลังคาที่ยกขึ้นและการแกะสลักอิฐหลากหลายได้ทำให้สถาปัตยกรรมดูเคลื่อนไหวได้ราวกับเกิดจากการผสมผสานความเสมือนจริงและความจริงเข้าด้วยกัน และจากมุมมองด้านหน้าและมุมมองจากบนลงล่าง สถาปัตยกรรมถูกนำเสนอในรูปแบบของสี่เหลี่ยมผืนผ้าหลาย ๆ รูปรวมกัน และรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้านี้สลับกับลานกลางบ้านที่อยู่ด้านใน มีขอบและมุมที่แหลมคมและให้ความรู้สึกถึงเงาที่แข็งแรง เปรียบเสมือนเกราะแข็งที่ปกป้องร่างกายมนุษย์ หน้าจั่วทั้งสองด้านของสถาปัตยกรรมปรากฏโครงสร้างรูปสามเหลี่ยมกึ่งโค้งหรือโค้ง หลังคามีลักษณะโค้ง 2 ทางกล่าวคือ มีลักษณะโค้งทั้งแนวนอนและแนวตั้งของสันหลังคา (Yang Manghua, 2013, p. 49) ซึ่งการขึ้นและลงของเส้นโค้งของหลังคาทำให้เกิดเส้นขอบฟ้าที่สมบูรณ์ และรูปทรงโค้งที่นุ่มนวลทำให้ความแข็งของสถาปัตยกรรมดูอ่อนลงและทำให้รูปทรงดูโปร่งขึ้น และสันหลังคาที่ยกขึ้นก็เลียนแบบมาจากรูปทรงหางนกนางแอ่น ซึ่งรูปทรงโดยรวมของสถาปัตยกรรมส่วนใหญ่เป็นทรงสี่เหลี่ยมเสริมด้วยส่วนโค้ง

รูปแบบการตกแต่งสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัย

1. เอกลักษณ์ในการตกแต่ง

องค์ประกอบและแนวคิดในการตกแต่งสถาปัตยกรรมของมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้มีพื้นฐานมาจากองค์ประกอบแบบจีนดั้งเดิมที่มีการผสมผสานเข้ากับสภาพธรรมชาติในท้องถิ่น สภาพแวดล้อมที่

อยู่อาศัย สภาพเศรษฐกิจ ขนบธรรมเนียมประเพณี ความเชื่อ วัฒนธรรม จนกลายเป็นรูปแบบการตกแต่งที่เป็นเอกลักษณ์ของมณฑลผู้เจียนตอนใต้ สถาปัตยกรรมของมณฑลผู้เจียนตอนใต้ได้สืบทอดวัฒนธรรมจารีตประเพณีของที่ราบภาคกลาง และในขณะเดียวกันก็สะท้อนให้เห็นถึงความเปิดกว้างของวัฒนธรรมของมณฑลผู้เจียนตอนใต้ สถาปัตยกรรมที่มีรูปแบบโครงสร้างที่เข้มงวดและละเอียดอ่อน จึงเป็นพื้นที่ที่รวมความคิดที่กว้างไกลของผู้คนในผู้เจียนตอนใต้เกี่ยวกับความปรองดอง ความเจริญรุ่งเรือง และการสืบทอดของครอบครัวไว้ด้วยกัน คานแกะสลักและสถาปัตยกรรมที่ทาสี และมีลวดลายแกะสลักอิฐเหมือนจริงแสดงถึงความหวังและความปรารถนาของผู้คนในผู้เจียนตอนใต้ให้มีชีวิตที่ดีขึ้น โทนสีของสถาปัตยกรรมเป็นสีแดงอิฐ ถือเป็นสีทางภูมิหลังของชีวิตผู้คนในผู้เจียนตอนใต้ แสดงให้เห็นถึงบุคลิกภาพที่อบอุ่นและเปิดกว้าง ตลอดจนความกระตือรือร้นในการดำรงชีวิตที่ไม่สิ้นสุดของชาวผู้เจียน และการประยุกต์ใช้เทคนิคการตกแต่งที่หลากหลายในสถาปัตยกรรมก็สะท้อนให้เห็นถึงการสื่อสารระหว่างคนกับธรรมชาติ ระหว่างคนกับคน และอัตลักษณ์ของยุคสมัย ความทรงจำและเรื่องราวเบื้องหลังของสถาปัตยกรรมก็ยังสะท้อนให้เห็นถึงจิตวิญญาณแห่งของชาวผู้เจียนตอนใต้ที่เกิดขึ้นมาคู่กับทะเล

2. รูปแบบของการตกแต่ง

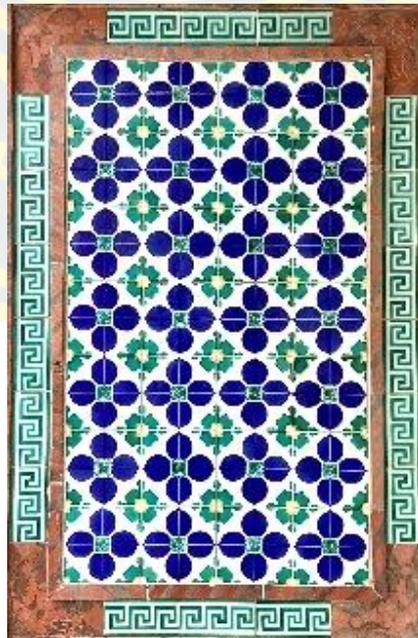
2.1 การตกแต่งตัวผนังด้านนอก

ในบรรดาการตกแต่งผนังด้านนอกนั้น การตกแต่งด้วยลายที่เชื่อมต่อกันในตำแหน่งที่เห็นได้ชัดเจนอย่าง“ผนังที่เป็นกระจก” บริเวณด้านหน้าสถาปัตยกรรมและ “ผนังที่อยู่ตรงข้ามกัน” ทั้งสองข้างของประตูถือเป็นจุดที่พบเห็นได้บ่อยมากที่สุด ซึ่งการตกแต่งก็จะแตกต่างกันตามลักษณะของตัวสถาปัตยกรรม เช่น สถาปัตยกรรมแบบ 3 ห้องก็จะมีตกแต่งผนังด้วยกระจก 1 ชุด สถาปัตยกรรมแบบ 5 ห้องก็จะมีตกแต่งด้วยลายที่เชื่อมต่อกัน 2 ชุด ยังมีจำนวนห้องมากเท่าไรก็จะมีรูปแบบการตกแต่งมากขึ้น ซึ่งการตกแต่งด้วยลายที่เชื่อมต่อกันส่วนใหญ่เป็นลายเรขาคณิต ลายดอกไม้ ลายพรรณพฤกษาและลายตัวอักษรที่สื่อความหมายถึงความเป็นสิริมงคล ซึ่งการตกแต่งประเภทนี้โดยทั่วไปคือการที่ช่างฝีมือในท้องถิ่นทำการแกะสลักอิฐแดงแบบนูนและการแกะสลักลายเส้น เป็นต้น และหลังจากได้อิฐที่มีลวดลายแล้วก็นำมาวางซ้อนกันเพื่อตกแต่งผนังโดยใช้เทคนิคการวางให้เชื่อมต่อกัน โดยการตกแต่งด้วยเทคนิคการวางให้เชื่อมต่อกันสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ แบบ 2 มิติ และ 3 มิติ โดยเส้นหลักของการตกแต่งแบบ 2 มิติจะเว้าเข้าไปข้างในและการจัดวางค่อนข้างกะทัดรัด ส่วนการตกแต่งแบบ 3 มิติ จะมีการแบ่งชั้นอย่างชัดเจน มีการเว้นช่องว่างและระยะห่าง (ภาพที่ 2-8) สำหรับวิธีการเชื่อมลวดลายส่วนใหญ่จะเป็นการเชื่อมต่อกันเป็นจังหวะหรือให้เป็นลักษณะคล้ายกับภาพของศิลปะการตัดกระดาษ ในช่วงต้นศตวรรษที่ 19 พื้นที่ชายฝั่งทะเลบางแห่งในมณฑลผู้เจียนทางตอนใต้ได้รับอิทธิพลจากรูปแบบการตกแต่งของไต้หวันและ

ญี่ปุ่น บางครั้งจึงมีการเลือกกระเบื้องสีแทนอิฐแดงแบบดั้งเดิม (ภาพที่ 2-9) (Zheng Huiming, 2018, P.22) ซึ่งไม่ว่าจะเป็นการตกแต่งแบบไหนก็มักจะมีโครงสร้างอยู่รอบ ๆ ซึ่งเป็นการแบ่งลดทอนด้านใน และด้านนอกออก ทำให้ได้ประสบการณ์การมองเห็นที่สวยงามขึ้นเป็นสองเท่า

ภาพที่ 2-8 การตกแต่งด้วยลายที่เชื่อมต่อกันแบบสองมิติและสามมิติ (Ruoqian Wang,2022)

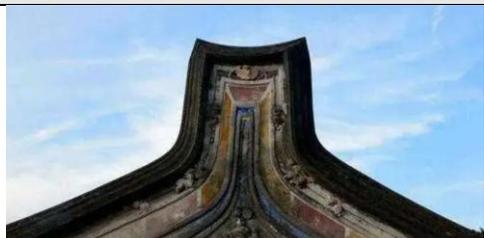
ภาพที่ 2-9 กระเบื้องที่การตกแต่งด้วยลายที่เชื่อมต่อกัน (Ruoqian Wang,2022)

2.2 การตกแต่งหน้าบ้าน

การตกแต่งหน้าบ้านของสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมก็เป็นอัตลักษณ์สำคัญของศิลปะสถาปัตยกรรมของมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ หน้าจั่วตั้งอยู่ที่ปลายด้านบนของทั้งด้านซ้ายและขวาของสถาปัตยกรรม โดยประเภทของหน้าจั่วจะจำแนกตามรูปร่างของยอดจั่วและสามารถแบ่งออกได้เป็น 5 ประเภทหลัก ๆ ซึ่ง 5 ประเภทนี้ก็สอดคล้องกับธาตุทั้ง 5 ของปรัชญาจินโบริมาณได้แก่ ทอง ไม้ น้ำ ไฟ และดิน (ตารางที่ 2-3) หน้าจั่วแบบเดี่ยวและแบบผสม โดยหน้าจั่วของมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้จะมีรูปร่างเป็นทอง ไฟ และน้ำเป็นหลัก และสถาปัตยกรรมบางหลังก็มีรูปร่างหน้าจั่วแบบผสม

ตารางที่ 2-3 ความสอดคล้องระหว่างหน้าจั่วกับธาตุทั้ง 5 (Ruoqian Wang,2022)

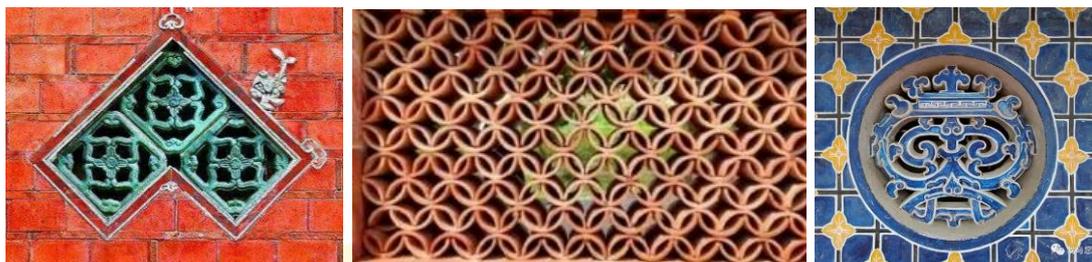
ธาตุ	ภาพตัวอย่าง	เอกลักษณ์ของรูปทรง	ความหมายแฝง
ทอง		มีส่วนโค้งที่กว้าง ใหญ่ และเป็นอิสระ	การรวมตัวกัน
ไม้		รูปหลายเหลี่ยมที่มีขอบตรง มีรูปร่างเหมือนต้นไม้	ความสุขสบาย
น้ำ		โค้งสามหรือห้าส่วน ติดต่อกัน ให้ความรู้สึกถึง การมีชีวิตชีวา	ความลื่นไหล ความชุ่มชื้น
ไฟ		ด้านบนเป็นมุมแหลม เดี่ยวหรือหลายมุม เหมือนไฟกำลังไหม้ กระหน้า	ความ เจริญรุ่งเรือง ความอบอุ่น

ธาตุ	ภาพตัวอย่าง	เอกลักษณ์ของรูปทรง	ความหมายแฝง
ดิน		ด้านบนเป็นทรงสี่เหลี่ยมและแบนราบ ราวกับพื้นดินที่แบนเรียบ	การเปิดกว้าง ความมั่นคง

ลวดลายประดับที่โดดเด่นแบบสามมิติได้ยอดจั่วเรียกว่า “ซานฮวา” แปลว่าการตกแต่งหน้าบัน โดยสีสันในการตกแต่งหน้าบันเหล่านี้ส่วนใหญ่จะเป็นสีเทาขาวที่ได้มาจากสีของปูนปั้น และบนพื้นผิวของการตกแต่งเหล่านี้ยังสามารถลงสีหรือประดับกระเบื้องตัดเพื่อให้เกิดความสวยงามทางสีสันได้อีกด้วย รูปแบบการตกแต่งหน้าบันนั้นมีความหลากหลายและแทบจะไม่เกิดซ้ำกัน ถือเป็นเครื่องหมายแห่งความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิม นอกจากนี้ลวดลายการตกแต่งหน้าบันส่วนใหญ่จะมีความสมมาตร และการตกแต่งหน้าบันก็มีเอกลักษณ์ด้านการจัดองค์ประกอบที่ยอดเยี่ยม นั่นก็คือ บนลายเมฆมงคลที่สมมาตรกันทั้งสองด้านมักจะมีการตกแต่งเติมลายเส้นโค้งแบบสองเส้นหรือสี่เส้นเข้าหาไปยังวัตถุที่มีพู่อยู่ตรงกลาง ซึ่งบางครั้งลายเส้นโค้งนั้นก็ถูกแทนด้วยหัวมังกร ซึ่งเป็นการช่วยเพิ่มการดึงดูดทางสายตา รูปทรงสามมิติของการตกแต่งหน้าบันตัดกับการตกแต่งหน้าบันแบบสองมิติอย่างชัดเจน และความแตกต่างของสีก็ทำให้รูปแบบศิลปะสถาปัตยกรรมมีความเป็นเอกลักษณ์ที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

2.3 การตกแต่งหน้าต่าง

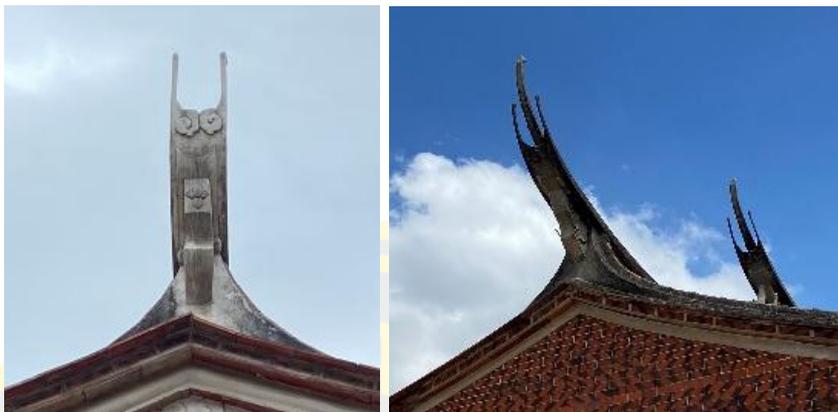
การตกแต่งหน้าต่างด้วยการฉลุลายเป็นเอกลักษณ์ที่สำคัญของสถาปัตยกรรมจีนแบบดั้งเดิม ในพื้นที่มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้เรียกหน้าต่างประเภทนี้ว่า “หน้าต่างฉลุลาย” โดยหน้าต่างประเภทนี้เกิดจากการนำกระเบื้องหรืออิฐที่มีลวดลายที่ต่างกันมาประกอบเข้าด้วยกัน บางผลงานก็จะเป็นหน้าต่างที่มีชั้นของความลึกบางที่เกิดจากการกระเบื้องมาต่อกัน บางผลงานก็จะเป็นการแกะสลักลวดลายที่ต้องการลงไปบนหน้าต่างโดยตรง (ภาพที่ 2-10) โดยประโยชน์ของหน้าต่างที่มีการฉลุลายเหล่านี้ก็คือช่วยในการระบายอากาศและบดบังแสงแดด และในด้านของรูปร่างรูปทรง รูปทรงที่มีการฉลุลายนั้นจะมีช่องว่างซึ่งจะช่วยลดความอึดอัดของผนังที่มีความแน่นและทึบ และยังเพิ่มช่องว่างของพื้นที่ ซึ่งช่วยให้ผู้คนสามารถหายใจได้สะดวก นอกจากนี้แสงแดดยังสามารถส่องผ่านรูของหน้าต่าง ทำให้เกิดแสงเงาที่มีการสะท้อนบนพื้นหรือผนังของสถาปัตยกรรมได้อีกด้วย

ภาพที่ 2-10 การตกแต่งหน้าต่างด้วยการฉลุลาย (Ruoqian Wang,2022)

2.4 การตกแต่งชายคาและสันหลังคา

รูปทรงของสันหลังคาที่ยกสูงขึ้นคือส่วนที่เพิ่มความสวยงามและความเป็นเอกลักษณ์ให้กับสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในพื้นที่มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ รูปแบบสถาปัตยกรรมแบบเปิดกว้างเช่นนี้ไม่ค่อยพบเห็นในสถาปัตยกรรมอื่นนอกจากพระราชวัง โดยชาวฝูเจี้ยนเรียกสันหลังคาประเภทนี้ว่า “สันหลังคาทรงหางนกนางแอ่น” (ภาพที่ 2-11) รูปทรงของสันหลังคาทรงหางนกนางแอ่นนั้นใช้วิธีการออกแบบโดยการเลียนแบบธรรมชาติ กล่าวคือเมื่อสันของหลังคายื่นออกไปด้านนอกปลายทั้งสองข้างของสันหลังคาก็จะงอขึ้นและแยกออกเป็นสองแฉกอย่างเป็นธรรมชาติ ซึ่งมีรูปทรงคล้ายกับหางของนกนางแอ่น นกนางแอ่นเป็นนกอพยพชนิดหนึ่งที่สื่อความหมายถึงความคิดถึงบ้านและการกลับบ้าน สันหลังคาทรงหางนกนางแอ่นที่ปลายทั้งสองข้างงอขึ้นและมีร่องรูปโค้งเรียบอยู่ตรงกลางเป็นสัญลักษณ์ของชาวฝูเจี้ยนทางตอนใต้ที่ได้ห่างบ้านเกิดไปทำธุรกิจยังเอเซียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งไม่ว่าพวกเขาจะออกจากบ้านไปไกลแค่ไหนก็จะต้องกลับบ้านเกิด ซึ่งการออกแบบ “สันหลังคาทรงหางนกนางแอ่น” ก็ได้กลายเป็นองค์ประกอบทางศิลปะที่พบเห็นได้บ่อยที่สุดในสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมของมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้และถึงแม้ว่าการตกแต่งสันหลังคาทรงหางนกนางแอ่นของสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมนี้อาจจะไม่หรูหราเท่ากับสถาปัตยกรรมของวัด แต่ก็แสดงให้เห็นถึงความงามที่มีความเรียบง่ายอันเป็นเอกลักษณ์ มีคำบอกกล่าวว่า การตกแต่งสันหลังคาทรงหางนกนางแอ่นก็เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงสถานะเช่นกัน ซึ่งจะมีเพียงแค่ข้าราชการที่มีตำแหน่งสูงกว่าชั้น “จวีเหริน (举人)” หมายถึง ผู้ที่ผ่านการสอบคัดเลือกในระดับมณฑลเท่านั้นที่จะมีสิทธิ์ในการตกแต่งสันหลังคาด้วยทรงหางนกนางแอ่น โดยรูปทรงที่ปลายสันหลังคาทรงหางนกนางแอ่นสามารถแบ่งได้เป็น 3 ประเภทตามจำนวนของปลายที่แยกออกมา ได้แก่ แบบเดี่ยว แบบคู่ และแบบปลายแหลม และเนื่องจากความโค้งงอของหลังคาที่แตกต่างกันจึงอาจมีความแตกต่างระหว่างรูปทรงที่เป็นแบบราบเรียบและรูปทรงที่มีความโค้งมน และด้วยการพัฒนาของการตกแต่งบริเวณจุดตรงกลางของสันหลังคาก็ยังมีการตกแต่งที่เรียกว่า “สันหลังคาฉลุลาย” ซึ่งเกิดขึ้นจากการนำอิฐที่มีการฉลุลายมาจัดเรียงต่อกันเพื่อเพิ่มความน่าสนใจให้กับรูปทรง

ภาพที่ 2-11 การตกแต่งสันหลังคาทรงหางนกนางแอ่น (Ruoqian Wang,2022)

3. เนื้อหาและความหมายแฝง

องค์ประกอบทางศิลปะในสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมของพื้นที่ทางตอนใต้ในมณฑลฝูเจี้ยนมีการกระจายอย่างกว้างขวาง โดยองค์ประกอบที่เหมือนกันหรือคล้ายกันมักถูกนำเสนอผ่านเทคนิคการตกแต่งและวิธีการออกแบบที่แตกต่างกัน เช่น รูปทรงหรือลวดลายของสถาปัตยกรรม ซึ่งเนื้อหาและความหมายเชิงสัญลักษณ์ขององค์ประกอบเหล่านี้ส่วนใหญ่มีพื้นฐานและพัฒนามาจากแนวคิดการตกแต่งแบบจีนดั้งเดิม องค์ประกอบทางศิลปะแบบที่พบเห็นได้บ่อยของสถาปัตยกรรมสามารถแบ่งออกเป็นประเภทต่าง ๆ ดังนี้ ประเภทรูปธรรม เช่น พืช สัตว์ สิ่งของเครื่องใช้ ประเภทนามธรรม เช่น เรขาคณิต และประเภทรูปแบบโบราณ เช่น ภาพในจินตนาการ เป็นต้น

3.1 พืช

องค์ประกอบของพืชหลายชนิดมีความหมายแฝงทางวัฒนธรรมที่สอดคล้องกัน ซึ่งรูปแบบของพืชก็มักใช้เป็นตัวแทนของลวดลายมงคลโบราณ ซึ่งส่วนใหญ่มาจากดอกไม้ ต้นไม้ใบหญ้า และผลไม้ ตัวอย่างเช่นในการตกแต่งผนังด้านนอกและหน้าต่างฉลุจะนิยมใช้ลายดอกไผ่ถึง ดอกเหมย ดอกโบตั๋นเป็นหลัก เพราะลวดลายของดอกไม้เหล่านี้เป็นสัญลักษณ์สื่อถึงความมั่งคั่ง ความเจริญรุ่งเรือง ความสุขและความสงบจึงทำให้ได้รับความนิยมในคนหมู่มาก พืชต่าง ๆ เช่น ต้นสน ไม้ไผ่ และเถาวัลย์ ก็มักปรากฏบนตัวผนังและหน้าต่างที่ทำมาจากไม้ไผ่เช่นกัน และไม้ไผ่ก็สามารถนำมาเป็นวัสดุในการก่อสร้างได้อีกด้วย ส่วนองค์ประกอบของผลไม้ส่วนใหญ่จะใช้เพื่อแสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิตทางการเกษตรที่อุดมสมบูรณ์ ส่วนใหญ่เป็นสับปะรดและฟักทอง นอกจากนี้ก็ยังมีผลไม้ชนิดอื่น ๆ เช่น ลูกท้อ ทับทิมที่มีการสื่อความหมายถึงการปัดเป่าวิญญูณชั่วร้าย ส่วนองค์ประกอบของต้นไม้ใบหญ้าส่วนใหญ่จะถูกนำมาใช้โดยตรง เป็นสัญลักษณ์ที่สามารถเชื่อมโยงกับความหมายแฝงผ่านรูปทรงได้โดยตรง

3.2 สัตว์

องค์ประกอบของสัตว์มีการใช้กันอย่างแพร่หลายในสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยของพื้นที่ทางตอนใต้ในมณฑลฝูเจี้ยนไม่ว่าจะเป็นรูปร่างรูปทรง วัสดุ ลวดลาย ซึ่งการใช้องค์ประกอบของสัตว์ส่วนใหญ่ปรากฏให้เห็นในการออกแบบหลังคาทรงหางนกนางแอ่น โดยมีการใช้นกนางแอ่นเป็นสัญลักษณ์ของความหวังที่ว่าญาติที่ออกไปทำธุรกิจค้าขายข้างนอกจะต้องกลับมาและแทนความรู้สึกของการเป็นครอบครัว ซึ่งได้กลายเป็นสัญลักษณ์ทางศิลปะที่เป็นเอกลักษณ์ของสถาปัตยกรรมของพื้นที่ทางตอนใต้ในมณฑลฝูเจี้ยน สำหรับลวดลายสัตว์มงคลดั้งเดิม เช่น หงส์ มังกร และสิงโตก็มักถูกใช้เป็นสัญลักษณ์แทนของยศถาบรรดาศักดิ์ ซึ่งจะพบได้ยากในสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยของประชาชนทั่วไป คางความมักถูกนำมาผสมผสานเข้ากับแจกันซึ่งมักจะใช้กับลวดลายของหน้าต่างและตัวผนัง เพราะคำว่าคางความในภาษาจีนจะออกเสียงว่า “ฝู” ซึ่งพ้องเสียงกับคำว่า “ฝู” ที่หมายถึง “ความสุข” และคำว่า “ฟู” ที่หมายถึง “ความมั่งคั่งร่ำรวย” วัฒนธรรมภูมิภาคทางทะเลแบบพิเศษของพื้นที่ทางตอนใต้ในมณฑลฝูเจี้ยนทำให้เกิดองค์ประกอบทางชีววิทยาทางทะเลที่เป็นเอกลักษณ์ในสถาปัตยกรรม องค์ประกอบของปลาชนิดต่าง ๆ ก็ได้มีความหมายทางเรื่องเล่าตำนานและความหมายที่สื่อถึงความเป็นสิริมงคล เป็นสัญลักษณ์ของความเจริญรุ่งเรืองและการงานที่ประสบความสำเร็จ นอกจากนี้ก็ยังมีลวดลายของสัตว์น้ำอื่น ๆ เช่น กุ้งและปู สำหรับวัสดุที่ใช้ตกแต่งบนผนังด้านนอกของบ้านหยวนางรมก็คือเปลือกหยวนางรม เป็นการนำองค์ประกอบของสัตว์ที่ไม่ต้องผ่านกระบวนการแปรรูปที่มากเกินไปมาใช้ ซึ่งจะทำให้สัมผัสได้ถึงความเป็นธรรมชาติ และเอกลักษณ์เฉพาะขององค์ประกอบของสัตว์คือการนำภาพลักษณ์หรือการออกแบบที่เป็นการเลียนแบบธรรมชาติมาใช้งานโดยตรง

3.3 สิ่งของเครื่องใช้

เหรียญ น้ำเต้า แจกัน โคมไฟ ภาพวาดและพัดเป็นเนื้อหาที่มักได้รับการคัดเลือกมาใช้ในสถาปัตยกรรมของพื้นที่ทางตอนใต้ในมณฑลฝูเจี้ยน ซึ่งความหมายขององค์ประกอบเหล่านี้มักเกี่ยวข้องกับสภาพความเป็นอยู่ สื่อความหมายถึงความสุข ความสามัคคี และความอุดมสมบูรณ์ของชีวิตการประมงและเกษตรกรรมของชาวฝูเจี้ยนตอนใต้ โดยองค์ประกอบของภาชนะเครื่องใช้จะตกแต่งอยู่บนผนังด้านข้างของหน้าต่างด้วยภาพแบบสามมิติ และมักจะปรากฏอยู่ในรูปแบบของการห้อยด้วยเชือกที่มีข้อพู่ระย้าติดอยู่ตรงกลางของหน้าบ้าน และองค์ประกอบของเหรียญและน้ำเต้าสามารถเห็นได้จากการแกะสลักอิฐของผนังสถาปัตยกรรม ซึ่งองค์ประกอบที่ทับซ้อนกันทำให้ดูมีความทันสมัยเป็นอย่างมาก

3.4 เรขาคณิต

องค์ประกอบทางเรขาคณิตเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดในการตกแต่งผนังกระจกของสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยของมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ซึ่งรูปทรงเรขาคณิตเหล่านี้จะถูกจัดเรียงในลักษณะ

ที่ต่อเนื่องกันสองด้านหรือสี่ด้านเพื่อสร้างการตกแต่งสลับกันไปมา องค์ประกอบทางเรขาคณิตเกิดขึ้นในสังคมดึกดำบรรพ์ที่ยังไม่มีตัวอักษร เนื่องจากองค์ประกอบทางเรขาคณิตสามารถประกอบสร้างขึ้นมาใหม่ได้โดยไม่มีที่สิ้นสุด จึงสามารถสร้างรูปแบบการตกแต่งออกมาได้อย่างหลากหลาย ทำให้กลายเป็นองค์ประกอบทางศิลปะที่มีสัมผัสแห่งสุนทรียะและจังหวะที่ทันสมัยที่สุด และเป็นส่วนผสมที่ลงตัวระหว่างความมีจังหวะและความเป็นกฎเกณฑ์ องค์ประกอบทางเรขาคณิตในผนังกระจก ประกอบด้วยรูปสี่เหลี่ยม วงกลม หกเหลี่ยม แปดเหลี่ยม รูปเครื่องหมายสวัสติกะ(卐) รูปอักษร 卍 รูปอักษร 工 และรูปกัณฑ์กลม และวิธีการในการผสมผสานกันของรูปทรงเรขาคณิตส่วนใหญ่ประกอบด้วยองค์ประกอบตั้งแต่สององค์ประกอบขึ้นไป และจะสื่อความหมายถึงการขอพรเพื่อความสำเร็จรุดหน้าผ่านรูปทรงเรขาคณิตโดยทางอ้อมผ่านการคิดเชื่อมโยง ตัวอย่างเช่น รูปแปดเหลี่ยมหรือที่เรียกว่าลายหลังเต่า ใช้ความอายุยืนของเต่าเพื่อสื่อถึงสัญลักษณ์แห่งการมีอายุยืนยาว รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าที่ประกบกันและหมุนได้ดูเหมือนกัณฑ์กลม เพราะกัณฑ์กลมที่หมุนได้แสดงถึงชีวิตและความมีชีวิตชีวา การมองในตำแหน่งที่แตกต่างกันสามารถสร้างจังหวะและสุนทรียภาพของจังหวะที่แตกต่างกันได้

3.5 รูปแบบโบราณ

องค์ประกอบรูปแบบโบราณส่วนใหญ่ที่ปรากฏอยู่ในสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยของมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ประกอบด้วยลายเมฆมงคล ลายหรือ ลายเร็นตง ลายคลื่นน้ำ และลวดลายที่สวยงามและเป็นสิริมงคลอื่น ๆ องค์ประกอบประเภทนี้สามารถกล่าวได้ว่าเป็นการรวมตัวกันของประวัติศาสตร์อันยาวนานของวัฒนธรรมจีน เส้นขอบด้านนอกขององค์ประกอบทั้งหมดนี้เป็นเส้นโค้งที่มีความไหลลื่น ซึ่งทำลายความเคร่งขรึมของรูปทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัสที่มีขอบมีเหลี่ยมอย่างเป็นกฎเกณฑ์ เป็นองค์ประกอบที่ทำให้ผู้คนสัมผัสถึงความลื่นไหลมีชีวิตชีวา และองค์ประกอบส่วนใหญ่จะผสมและจับคู่กับสิ่งของเครื่องใช้ต่าง ๆ เพื่อสร้างรูปทรงที่สมบูรณ์ที่นำไปตกแต่งยังผนังของหน้าจั่ว

4. สุนทรียภาพในการออกแบบสถาปัตยกรรม

องค์ประกอบทางศิลปะของสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมของพื้นที่ทางตอนใต้ มณฑลฝูเจี้ยนใต้ผสมผสานประสบการณ์ทางการรับรู้ทางสายตา การรับรู้ทางการสัมผัส ตลอดจนการรับรู้แบบพหุสัมผัสอื่น ๆ เข้าไว้ด้วยกัน โดยในการออกแบบสถาปัตยกรรมเหล่านี้ไม่เพียงแต่มีการออกแบบให้ใช้งานได้จริงเท่านั้น แต่ยังสามารถใส่การแสดงออกทางนิเวศวิทยา อารมณ์ความรู้สึกและการตกแต่งเข้าไปอีกด้วย การรวมกันของจุด เส้น พื้นผิว และโครงสร้างในรูปแบบสองมิติและสามมิติมีต้นกำเนิดมาจากความงามของศิลปะจะสูงกว่าความงามของรูปแบบ ซึ่งสิ่งนี้ก็คือสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมภูมิภาค โดยอัตลักษณ์ทางสุนทรียะขององค์ประกอบทางศิลปะของสถาปัตยกรรมของพื้นที่ฝูเจี้ยนทางตอนใต้สามารถสรุปได้ดังนี้ สุนทรียภาพแห่งความสมมาตรและการเปลี่ยนแปลงของ

รูปทรง สุนทรียภาพแห่งความลงตัวของธรรมชาติ และสุนทรียภาพแบบตะวันออกที่มีทั้งหลักการและอารมณ์ความรู้สึก

4.1 สุนทรียภาพแห่งความสมมาตรและการเปลี่ยนแปลงของรูปทรง

สถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมของพื้นที่ทางตอนใต้มณฑลฝูเจี้ยนโดยพื้นฐานแล้วจะยึดตามแกนแนวตั้งเป็นเส้นกึ่งกลางและความสูงของตัวสถาปัตยกรรมทั้งสองข้างจะค่อย ๆ ลดลงทำให้เกิดเป็นโครงสร้างแบบสมมาตรซ้าย-ขวา และมีโครงสร้างหลักและรองที่ชัดเจน เทคนิคทางศิลปะแบบสมมาตรตามแนวแกนกลางยังสะท้อนให้เห็นในองค์ประกอบทางศิลปะอย่างผนังกระฉีกอีกด้วย ลานบ้านที่ตั้งอยู่ที่จุดกึ่งกลางของแกนกลางเป็นจุดศูนย์กลางเมื่อมองจากข้างบนไปข้างล่าง และทุกด้านของบ้านจะล้อมรอบไปด้วยห้อง ซึ่งแสดงถึงให้เห็นถึงความเป็นหนึ่งเดียว และลานบ้านยังเป็นจุดรวมของการขยายออกสู่ภายนอกอีกด้วย นอกจากนี้ยังในสถาปัตยกรรมที่มีความสมมาตรสูงก็ยังมี การเปลี่ยนแปลงที่หลากหลาย ซึ่งสะท้อนให้เห็นในรูปทรงต่าง ๆ ของผนังที่อยู่ใต้หน้าจั่วทั้งด้านซ้ายและด้านขวา ตลอดจนในลวดลายผนังกระฉีกที่แตกต่างกันที่อยู่ในด้านเดียวกัน เพราะฉะนั้นศิลปะของสถาปัตยกรรมดั้งเดิมก็คือความสมมาตรและการเปลี่ยนแปลงที่ส่งผลซึ่งกันและกัน ซึ่งทำให้เกิดความลงตัวและทำให้รูปแบบของสถาปัตยกรรมมีความยืดหยุ่นและไม่ตายตัวเกินไป

4.2 สุนทรียภาพแห่งความลงตัวของธรรมชาติ

ความอ่อนโยนของสภาพสังคมในสมัยโบราณและความเข้าใจต่อสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ ก็ได้สร้างนิสัยในการใช้ทรัพยากรธรรมชาติให้เกิดประโยชน์ให้กับชาวฝูเจี้ยน และชาวฝูเจี้ยนไม่เคยยืนอยู่จุดตรงข้ามกับธรรมชาติหรือพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงธรรมชาติ แต่เป็นการทำให้วิถีชีวิตของผู้คนให้อยู่ร่วมกับวงจรของระบบนิเวศทางธรรมชาติอย่างลงตัว ตัวอย่างเช่น มหาสมุทรได้มอบของขวัญอันล้ำค่าให้กับชาวฝูเจี้ยนซึ่งก็คือเปลือกหอยนางรมที่มีเนื้อสัมผัสและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมที่สามารถนำมาใช้ในการตกแต่งบ้านเรือน และดินในท้องถื่นก็สามารถนำมาพัฒนาเป็นอิฐและกระเบื้อง วัสดุเหลือใช้เช่นแกลบและฟางจากการทำนาก็สามารถนำมาใช้เป็นวัสดุในการยึดเกาะได้เช่นกัน ชาวฝูเจี้ยนยอมรับและใช้ทรัพยากรธรรมชาติได้เป็นอย่างดี และยังลดการสูญเสียสิ่งแวดล้อม ทรัพยากรให้เหลือทิ้งน้อยที่สุดอีกด้วย

4.3 สุนทรียภาพแบบตะวันออกที่มีทั้งหลักการและอารมณ์ความรู้สึก

สถาปัตยกรรมที่ไร้หลักการนั้นไม่สามารถใช้งานได้จริงและไม่มีความปลอดภัย ในขณะที่สถาปัตยกรรมที่ขาดอารมณ์ความรู้สึกนั้นจะเย็นชาและไม่อบอุ่น สถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมของพื้นที่ทางตอนใต้มณฑลฝูเจี้ยนเป็นการผสมผสานกันระหว่างความมีหลักการในการทำงานและความรู้สึกทางอารมณ์ของมนุษย์ ตัวอย่างเช่น ในการออกแบบสันหลังคา สันหลังคาทรงหางนกนางแอ่นจะเว้าลงด้านล่างและสันหลังคาลงลุกลายจะเอื้อต่อการปรับตัวให้เข้ากับสภาพอากาศที่ฝนตก ช่วยยกระดับประสิทธิภาพในการระบายน้ำ สันหลังคาทรงหางนกนางแอ่นก็ได้สะท้อนให้เห็นถึง

แนวคิดของบ้านจากมุมมองของอารมณ์ความรู้สึก สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นการสื่อความหมายที่สวยงามของสถาปัตยกรรมของพื้นที่ทางตอนใต้มณฑลฝูเจี้ยน

จากข้อมูลสถาปัตยกรรมของพื้นที่ทางตอนใต้มณฑลฝูเจี้ยน พบว่า การออกแบบได้มีการผสมผสานจากส่วนประกอบที่หลากหลายทั้งรูปทรง การใช้ประโยชน์ การคำนึงถึงสภาพแวดล้อม ตลอดจนการสื่อความหมายของที่อยู่อาศัย ซึ่งการผสมผสานนี้ได้เป็นการผสมผสานเฉพาะตามแนวทางแบบดั้งเดิมของจีนเท่านั้นแต่ยังเป็นการเปิดรับวัฒนธรรมทางตะวันตกเพื่อนำมาปรับใช้ให้เข้ากับความเป็นดั้งเดิมของพื้นที่ทางตอนใต้มณฑลฝูเจี้ยน

การออกแบบแฟชั่น

1. พัฒนาการการออกแบบแฟชั่นแต่ละยุคสมัย

แฟชั่นมีวิวัฒนาการเรื่อยมาตามการเปลี่ยนแปลงของยุคสมัย แฟชั่นในแต่ละยุคสมัยมีลักษณะเฉพาะทางสังคมที่เป็นเอกลักษณ์ของตัวเอง และกลายเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ช่วยเน้นลักษณะเฉพาะส่วนบุคคล สะท้อนสถานะทางสังคมและรสนิยมทางสุนทรียะ แนวโน้มการพัฒนาของการออกแบบแฟชั่นได้รับอิทธิพลจากปัจจัยต่าง ๆ เช่น วัฒนธรรม เศรษฐกิจ วิถีชีวิต เทคโนโลยี สิ่งแวดล้อม ศาสนาและสื่อ ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ส่งผลให้แฟชั่นได้กลายเป็นหน้าตาของการแสดงออกทางสังคมเชิงศิลปะ แฟชั่นได้รับอิทธิพลอย่างลึกซึ้งจากมิติของเวลาและแตกต่างกันไปตามกาลเวลา อาจเป็นที่นิยมในวันนี้ ถ้าสมัยในวันพรุ่งนี้ และอาจกลับมาอีกใน 10-20 ปีข้างหน้า ในยุคสมัยที่แตกต่างกัน โครงสร้าง สีสัณ และวัสดุผ้าของการออกแบบแฟชั่นต่างก็เป็นตัวแทนของยุคสมัยนั้น ๆ คำว่า “แฟชั่น” มาจากวงการการออกแบบทางตะวันตก แต่สิ่งนี้ไม่ส่งผลต่อการพัฒนา สถานะและความเป็นสากลของการออกแบบแฟชั่นประเทศจีน

1.1 ก่อนศตวรรษที่ 20 – การออกแบบแฟชั่นที่มีรูปแบบผสมผสานและปิดกั้น

รูปแบบแฟชั่นก่อนศตวรรษที่ 20 มีการเปลี่ยนแปลงอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ภายใต้อิทธิพลของวัฒนธรรมและสภาพแวดล้อมทางสังคมที่แตกต่างกัน สไตล์และแนวคิดด้านแฟชั่นระหว่างจีนและตะวันตกมีความแตกต่างทางความคิดอย่างมากทั้งในการทำความเข้าใจและการแสดงออก เหตุนี้จึงส่งผลให้มีรูปแบบการออกแบบแฟชั่นที่แตกต่างกันอย่างมาก สไตล์แฟชั่นที่เป็นที่นิยมในประเทศตะวันตกในศตวรรษที่ 17 และ 18 ส่วนใหญ่ ได้แก่ สไตล์เรอเนซองส์(Renaissance style) สไตล์บาโรก(Baroque style) และสไตล์โรโคโค(Rococo style) การออกแบบแฟชั่นในช่วงเวลานี้ส่วนใหญ่จะรับใช้ชนชั้นสูง ซึ่งมีช่างตัดเสื้อและช่างเย็บผ้าของตนเองเพื่อตัดเย็บเสื้อผ้าของพวกเขา โดยทั้งผู้ชายและผู้หญิงจะสร้างความประทับใจแรกพบด้วยการแต่งหน้าที่ประณีต เสื้อผ้าที่หรูหราและทรงผมที่ซับซ้อน เสื้อรัดตัว ตะเข็บรัดเอว กระโปรงบาน ปกคอแบบระบาย ไหล่พอง และแขน

เสื้อปลอม(Engageante) กลายเป็นภาพลักษณ์ที่เป็นตัวแทนของแฟชั่นในช่วงเวลานี้ และไม่ว่าจะเป็น การประดับประดาด้วยไข่มุกและลูกไม้ หรือวัสดุจากกำมะหยี่และผ้าไหม หรือการใช้สีที่มีความสว่าง สูงและคอนทราสต์ที่เข้มข้น สิ่งเหล่านี้ล้วนสะท้อนถึงลักษณะของชนชั้นในยุคนั้นอย่างเต็มที่ (ภาพที่ 2-12)

ภาพที่ 2-12 แฟชั่นสไตล์โรโคโค

(https://www.douban.com/note/587640216/?_i=73040897ujoAkW)

ในศตวรรษที่ 19 แฟชั่นผู้หญิงตะวันตกยังคงเน้นดีไซน์เอวลอย คอต่ำ และใช้กระโปรง ทรงเอและทรง X แทนกระโปรงทรงบานแบบเดิม และในขณะเดียวกันก็ลดความซับซ้อนของการ ตกแต่งลง เพื่อข้บเน้นส่วนเว้าส่วนโค้งอันสง่างามของผู้หญิง สำหรับเสื้อผ้าผู้ชายในยุคสมัยนี้ไม่ ซับซ้อนและงดงามเหมือนในศตวรรษที่ 18 อีกต่อไป การออกแบบชุดสูทแบบหางแฉกค่อย ๆ ลดลง แต่การใช้สีเดียวเริ่มเป็นต้นแบบของชุดสูทสมัยใหม่ ทำให้เกิดเป็นความเรียบง่ายและความเรียบร้อย แต่สำหรับในประเทศจีน ก่อนปี ค.ศ. 1840 จีนยังอยู่ในช่วงสมัยราชวงศ์ชิงที่เป็นยุคก่อนการปฏิรูป และการเปิดประเทศ ในขณะนั้นสังคมค่อนข้างน่าเบื่อ ชาดสีสันแบบอนุรักษ์นิยมซึ่งดูเหมือนจะเป็น คุณลักษณะสำคัญของแฟชั่นในช่วงนี้ สไตล์แฟชั่นของผู้หญิงทั่วไปคือเสื้อคอกลม และช่วงตัวปลาย แขน กระโปรง นั้นกว้างมาก ไม่มีส่วนเว้าส่วนโค้งใด ๆ ซึ่งตรงข้ามกับแนวคิดการออกแบบของ ตะวันตกอย่างสิ้นเชิงที่มีแนวคิดของการแสวงหาส่วนโค้งของร่างกาย สำหรับผู้ชายยังสวมเสื้อคลุมยาว เสื้อกั๊กหมวกว้าและไว้ผมเปียด้านหลัง (ภาพที่ 2-13)

ภาพที่ 2-13 แฟชั่นผู้หญิงแบบตะวันตก (ซ้าย) และแฟชั่นผู้หญิงแบบจีน (ขวา)
(<https://image.baidu.com/>)

1.2 ต้นและกลางศตวรรษที่ 20 — การออกแบบแฟชั่นตามการใช้งานจริง

ศตวรรษที่ 20 เป็นยุคแห่งการสลับสับเปลี่ยนระหว่างความเก่ากับความใหม่ เป็นยุคแห่งความสำเร็จที่ก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว เส้นทางแห่งการออกแบบแฟชั่นในจีนและตะวันตกได้บรรจบกัน และค่อย ๆ เปลี่ยนไปสู่ความทันสมัยร่วมกัน การออกแบบแฟชั่นในยุคแรก ๆ จุดสนใจในการออกแบบหลัก ๆ มักจะเป็นการผสมผสานและสำรวจสไตล์ รูปแบบ โครงสร้าง ลวดลายตามรูปแบบการแต่งกายของราชวงศ์ในอดีต โดยแฟชั่นเหล่านี้ได้ทำลายแนวคิดเกี่ยวกับเสื้อผ้าแบบระบบศักดินาจากมุมมองที่แตกต่างกัน และได้สร้างโครงสร้างรูปแบบแฟชั่นใหม่ ๆ ขึ้นมา และในขณะที่เน้นสไตล์ที่เป็นสัญลักษณ์และบุคลิกของผู้สวมใส่ หน้าที่ของแฟชั่นประเภทนี้ก็ยังคงยืนอยู่บนพื้นฐานของการใช้งานได้จริง ในช่วงทศวรรษที่ 1920 และ 1930 ในประเทศจีน ชุดกีฬาเข้าสู่เวทีแฟชั่นในฐานะแฟชั่น และชุดกีฬาของผู้หญิงที่เป็นแฟชั่นก็มีความสอดคล้องกับแฟชั่นตะวันตกมากขึ้นเรื่อย ๆ โดยในการออกแบบชุดกีฬาได้มีการใช้รูปแบบศิลปะการตกแต่งแบบตะวันตกอย่างกล้าหาญ และผสมผสานเข้ากับองค์ประกอบในท้องถิ่นที่ผ่านการรีไซเคิลโครงสร้างและแล้วนำมาประกอบเข้ากันใหม่ ทำให้แฟชั่นของจีนในขณะนั้นมีทั้งแบบตะวันออกและแบบสมัยใหม่ และในยุคเดียวกันนี้ทางตะวันตกก็ได้เน้นความเท่าเทียมทางเพศและกำลังแสวงหาโครงสร้างเสื้อผ้าที่สบาย ตัวอย่างเช่น เช่น เดรสสีดำที่สร้างสรรค์โดยนักออกแบบแฟชั่นชื่อดังชาวฝรั่งเศส โคอ็ค ชาแนล (Coco Chanel) ที่ใช้มุมมองด้านความงามที่ทันสมัยของเธอ เพื่อเน้นความเรียบง่ายของแขน คอ กระดุกไหล่ปลาร้า ตลอดจนส่วนอื่น ๆ ของผู้หญิง

แพนที่จะเป็นส่วนโค้งรูปตัว S แบบดั้งเดิม มีการนำลายเส้นที่เรียบง่าย การตัดเย็บที่ประณีต และวัสดุที่หรูหราทำให้ผู้หญิงดูสง่างาม (ภาพที่2-14)

ภาพที่ 2-14 ชุดกี่เพ้าแบบจีน (ซ้าย) และชุดเดรสแบบตะวันตก (ขวา)
(<https://huaban.com/pins/1442330868>)

1.3 ปลายศตวรรษที่ 20 ถึง ต้นศตวรรษที่ 21 - การออกแบบแฟชั่นที่เน้นความเป็น

ศิลปะ

ภายใต้อิทธิพลการปฏิสัมพันธ์ของรูปแบบทางศิลปะ นักออกแบบแฟชั่นไม่ยึดติดกับรูปแบบแฟชั่นแบบดั้งเดิมอีกต่อไป เริ่มมีการสำรวจความเป็นไปได้ของการผสมผสานระหว่างศิลปะมากขึ้น แรงบันดาลใจในการออกแบบแฟชั่นก็มีการดึงแนวคิดที่หลากหลายเข้ามา เช่น จากสถาปัตยกรรม ประติมากรรม ดนตรี และนาฏศิลป์ มีการเชื่อมโยงแฟชั่นและศิลปะเข้าด้วยกัน และเปลี่ยนจากการผลิตเป็นการสร้างสรรค์แทน วัสดุใหม่บางอย่างเริ่มปรากฏขึ้นและมีการนำไปใช้กับการออกแบบแฟชั่น นักออกแบบเชื่อว่าบทบาทของการออกแบบแฟชั่นไม่ได้มีไว้สำหรับสวมใส่ในชีวิตประจำวันที่เรียบง่ายอีกต่อไป แต่จะใช้แฟชั่นเป็นสื่อกลางในการสื่อสารจึงทำให้แฟชั่นมีความคิดสร้างสรรค์ มีแนวคิด ความเป็นศิลปะและมีความก้าวหน้ามากขึ้น และใช้แฟชั่นในการตีความและการสะท้อนถึงสภาพของโลกภายนอก ซึ่งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวยังทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในอุตสาหกรรมแฟชั่นและเป็นการก้าวกระโดดในเชิงคุณภาพอีกด้วย ตัวอย่างเช่น นักออกแบบแฟชั่นแนวหน้า ฮุสเซน ชาลายัน(Hussein Chalayan) ที่เป็นผู้นำด้านการออกแบบแฟชั่นมาโดยตลอด

ผลงานชุด “After Words” ของเขามีแรงบันดาลใจมาจากการตอบสนองต่อสงคราม โดยเขาได้มีชื่อเสียงมาจากการให้นางแบบที่เดินอยู่บน runway เอาโต๊ะและโซฟามาเปลี่ยนเป็นเสื้อผ้าและสวมไว้บนร่างกาย (ภาพที่2-15) หรือผลงานของอเล็กซานเดอร์ แม็กควีน (Alexander McQueen) อิซเซ มียาเกะ (Issey Miyake) และ (วิกเตอร์ แอนด์ รอล์ฟ (Viktor & Rolf) ล้วนก็เป็นตัวแทนของแฟชั่นที่เน้นความเป็นศิลปะในต่างประเทศ สำหรับประเทศจีน แนวคิดของแฟชั่นที่เน้นความเป็นศิลปะได้รับการนำเข้ามาโดยหลู่ เยว่ (Lyu Yue) ผู้ก่อตั้งสาขาการออกแบบแฟชั่นของสถาบันศิลปะกลางแห่งประเทศจีน และได้ตั้งชื่อว่า “Fashion Art” ผลงานของเธอที่ชื่อว่า “หยินหยางตอนกลางวันและกลางคืน” ทำด้วยวัสดุที่ไม่ใช่สิ่งทอเช่น หลอดแก้วและลวดโลหะ และนำเสนอศิลปะการตกแต่งที่แข็งแกร่งผ่านสื่อแฟชั่น(ภาพที่2-16) และผลงานของนักออกแบบแฟชั่นอย่างสง อิง (Xiong Ying) และ กัว เปย์ (Guo Pei) ก็เป็นตัวแทนของการออกแบบแฟชั่นที่เน้นความเป็นศิลปะของจีนด้วยเช่นกัน ซึ่งได้เปลี่ยนเสน่ห์ของศิลปะและวัฒนธรรมแบบจีนโบราณให้เป็นภาษาของการออกแบบแฟชั่น

ภาพที่ 2-15 ผลงานชุด “After Words” ของ Hussein Chalayan

(https://www.sohu.com/a/536789674_100282784)

ภาพที่ 2-16 ผลงาน “หยินหยางตอนกลางวันและกลางคืน” ของหลู่ เยวี่ (Lyu Yue)
(<https://ifan-info.artn.com>)

1.4 ศตวรรษที่ 21 ถึงปัจจุบัน —การออกแบบแฟชั่นแบบที่มีการบูรณาการและ ความหลากหลาย

ด้วยการพัฒนาของสังคมและความก้าวหน้าของยุคสมัย การออกแบบแฟชั่นได้ก้าวไปสู่ระดับที่ลึกกว่าพื้นฐานของการใช้งานได้จริงและความเป็นศิลปะ นักออกแบบแฟชั่นพยายามเพิ่มการติดตั้งแบบอินเทอร์แอคทีฟให้กับงานออกแบบ ใช้งานฝีมือที่มีเทคโนโลยีสูง หรือคำนึงปัญหาสิ่งแวดล้อม ซึ่งนำไปสู่แนวคิดเกี่ยวกับการออกแบบอย่างยั่งยืน การออกแบบแฟชั่นประเภทนี้นำความโดดเด่นด้านการนำศาสตร์อื่น ๆ เข้ามาบูรณาการไว้ด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นทฤษฎีเชิงชีววิทยา สิ่งแวดล้อม จิตวิทยา ซึ่งเป็นการส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาการออกแบบแฟชั่นให้มีความลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น ตัวอย่างเช่น แฟชั่นอินเทอร์แอคทีฟที่สวมใส่ได้แบบไดนามิกไปอนิกที่ชื่อว่า “ไท่ผิง” ที่สร้างสรรค์ขึ้นโดยนักออกแบบแฟชั่นชาวจีนหวง ซื่อหยุน (Huang Siyun) ในปี 2021 ได้ใช้วัฒนธรรมการขีดสิ่งโตแบบดั้งเดิมเป็นแนวคิด และทำการสำรวจอนาคตของมนุษย์ ธรรมชาติ และเทคโนโลยีผ่านเสื้อผ้าแฟชั่นแบบอินเทอร์แอคทีฟ (ภาพที่2-17) หรือผลงาน HEAVEN GAIA 2023SS นักออกแบบสง อิง(Xiong Ying) ใช้กระบวนการปักไหมที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้มาสร้างเป็น “การพิมพ์ 3 มิติ” สไตร์จีน และใช้วัสดุหมุนเวียนและวัสดุย่อยสลายได้ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และการย้อมสีจากพืชที่ไม่ก่อมลพิษ มาสร้างและพัฒนาเป็นการออกแบบแฟชั่นที่ยั่งยืน (ภาพที่2-18)

ภาพที่ 2-17 ผลงาน “ไท่ผิง” ของหวง ซื่อหยุน (Huang Siyun) (<http://xhslink.com/55nquk>)

ภาพที่ 2-18 ผลงาน HEAVEN GAIA 2023SS ของสง อิง (Xiong Ying) (<http://xhslink.com/ZDKquk>)

2. หลักการการออกแบบแฟชั่น

หลักการที่ควรปฏิบัติในกระบวนการออกแบบแฟชั่น ประกอบด้วยดังนี้

2.1 หลักการเพิ่มน้ำหนัก

แฟชั่นที่ออกแบบมาจะต้องมีลักษณะเด่น ไม่สามารถเป็นแบบธรรมดาหรือเป็นรูปแบบเดียวกันทั้งหมด หลักการเพิ่มน้ำหนักสามารถใช้ได้กับทุกด้านของแฟชั่น เช่น การเพิ่มน้ำหนักในการใช้สี สีเป็นหนึ่งในองค์ประกอบที่โดดเด่นที่สุดของแฟชั่น สามารถใช้ความแตกต่างระหว่างสีเพื่อเน้นจุดสำคัญของแฟชั่นที่ออกแบบได้ แต่ก็ควรให้ความสำคัญกับการจับคู่สีที่เหมาะสมด้วย นอกจากนี้ในแฟชั่นที่มาจากรูปทรงและลวดลายดั้งเดิมก็สามารถพบเห็นหลักการเพิ่มน้ำหนักได้เช่นกัน กล่าวคือมีการใช้รูปทรงและลวดลายดั้งเดิมในการเน้นย้ำถึงรูปแบบของเสื้อผ้า และกลายเป็นเอกลักษณ์ที่สำคัญของแฟชั่น

2.2 หลักความสมดุล

ในการออกแบบแฟชั่นจำเป็นต้องใส่ใจกับการจัดวางการออกแบบแฟชั่น เพื่อให้การออกแบบมีความรู้สึกของความมั่นคงและคงที่ เริ่มจากการจัดองค์ประกอบ ดูว่าสไตล์และองค์ประกอบของการออกแบบแฟชั่นโดยรวมมีความสมดุลหรือไม่ การออกแบบแฟชั่นก็เหมือนกับการสร้างบ้านที่จำเป็นต้องใส่ใจกับความสมดุลของส่วนบน ล่าง ซ้าย ขวา ด้านหน้า และด้านหลัง ซึ่งความสมดุลก็ยังแบ่งออกเป็น ความสมดุลแบบสมมาตร และ ความสมดุลแบบอสมมาตร แฟชั่นที่สมมาตรและสมดุลคือความสมดุลทางสายตา ซึ่งจะมาพร้อมความหรูหราและสูงส่ง ความสมดุลแบบอสมมาตร หมายถึง ความสมดุลในความรู้สึก แม้ว่าด้านซ้ายและด้านขวาจะไม่สมมาตรกัน แต่ก็ยังมีความรู้สึกมั่นคงอยู่ ตัวอย่างเช่น การใช้เส้นทแยงมุมในการออกแบบทำให้ผู้คนรู้สึกถึงความสง่างามและความนุ่มนวล

2.3 หลักความลงตัวของจังหวะ

หลักความลงตัวของจังหวะ หมายถึง องค์ประกอบเดิมที่เกิดขึ้นซ้ำๆ อย่างมีกฎเกณฑ์ และลงตัว ทำให้รู้สึกถึงการเคลื่อนไหวที่นุ่มนวล เช่น การเรียงชั้นของจังหวะจากขนาดใหญ่ไปขนาดเล็ก การเรียงชั้นจากสีอ่อนไปจนถึงสีเข้ม หรือการทำซ้ำของลายเส้นและลวดลาย รวมไปถึงความถี่ไหลและจังหวะขององค์ประกอบต่าง ๆ การใช้หลักการดังกล่าวจะทำให้การออกแบบแฟชั่นมีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

3. วิธีการที่เป็นนวัตกรรมในการออกแบบแฟชั่น

นวัตกรรมคือการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่เพื่อสร้างสิ่งใหม่ ภายใต้การเข้ามาของกระบวนการและองค์ประกอบการออกแบบแฟชั่น นวัตกรรมการออกแบบแฟชั่นในปัจจุบันมีความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับการพัฒนาแฟชั่นในอนาคต ผู้วิจัยจึงพบว่าวิธีการที่เป็นนวัตกรรมในการออกแบบแฟชั่น

สามารถแบ่งออกเป็น 3 ประเด็นตามองค์ประกอบของการออกแบบคือ การเปลี่ยนมุมมองแนวคิด การศึกษาเทคโนโลยีและวัสดุผ้า และการอัปเดตความต้องการ

ประการแรกคือการเปลี่ยนมุมมองแนวคิด มุมมองของแนวความคิดส่วนใหญ่สะท้อนให้เห็นผ่านการเลือกรูปแบบการออกแบบและการประยุกต์ใช้แนวคิดการออกแบบ ซึ่งนวัตกรรมทางแนวคิดในการออกแบบส่วนใหญ่จะเป็นแนวคิดแบบผสมผสาน ตัวอย่างเช่น “การพัฒนาอย่างยั่งยืน” ของวัฒนธรรมดั้งเดิมเป็นกระแสหลักในปัจจุบัน มีการนำมรดกทางวัฒนธรรมดั้งเดิมมาผสมผสานเข้ากับมุมมองด้านสุนทรียศาสตร์สมัยใหม่และแม้กระทั่งในอนาคต ซึ่งวิธีการเช่นนี้จะทำให้สามารถเผยแพร่วัฒนธรรมรูปแบบใหม่ที่เป็นนวัตกรรมใหม่ในอนาคตและเป็นที่ยอมรับจากผู้คนจำนวนมากขึ้น ในขณะเดียวกัน ในการประยุกต์ใช้แนวคิดเพื่อการออกแบบก็จำเป็นต้องให้ความสำคัญกับความหมายแฝงที่อยู่ภายในสิ่งนั้น ๆ ด้วย นอกจากนี้การผสมผสานแบบแยกส่วน(Modular) แบบถอดออกได้(detachable) และแบบเปลี่ยนแปลงได้(Changeable) หรือวัสดุใหม่เพื่อการปกป้องสิ่งแวดล้อมทางนิเวศวิทยา การแสดงออกทางนวัตกรรมของงานฝีมือแบบดั้งเดิม ทั้งหมดก็สามารถเป็นจุดสำคัญของการพัฒนาแนวคิดการออกแบบที่สามารถนำมาใช้

ประการที่สอง การศึกษาเทคโนโลยีและวัสดุผ้า เนื่องจากผ้าเป็นหนึ่งในสามองค์ประกอบของการออกแบบแฟชั่นจึงมีบทบาทสำคัญในนวัตกรรมการออกแบบแฟชั่น การใช้ผ้าที่เกิดจากการผสมผสานที่แตกต่างกันก็จะทำให้เกิดผลลัพธ์ที่แตกต่างกัน เช่น การนำผ้าที่ไม่ใช่แบบดั้งเดิมในการออกแบบแฟชั่นมาผสมผสานเข้ากับเทคนิคการพิมพ์ 3D ที่เป็นที่ยอมรับในปัจจุบันหรือการตัดด้วยเลเซอร์ ซึ่งการผสมผสานหรือการนำเทคนิคต่าง ๆ มารวมเข้าด้วยกันก็จะทำให้ได้วัสดุที่มีความเป็นนวัตกรรมและการแสดงออกทางการพิมพ์ใหม่ ๆ

ประการสุดท้ายคือ การอัปเดตความต้องการ การออกแบบแฟชั่นต้องอยู่บนพื้นฐานของความก้าวหน้าของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้คนที่มีความต้องการทั้งความเป็นแฟชั่นและประโยชน์ทางการใช้งาน ในยุคสมัยใหม่ที่มีอารยธรรมทางจิตวิญญาณพัฒนามากขึ้น เทคโนโลยี 5G เทคโนโลยี AI 4D 5D ได้ค่อย ๆ เข้ามาสู่วิถีชีวิตของผู้คน เพราะฉะนั้นบนพื้นฐานของนวัตกรรมเหล่านี้ก็ได้ทำให้การออกแบบแฟชั่นมีการพัฒนาไปเป็นเชิงโต้ตอบที่มีความน่าสนใจยิ่งขึ้น สามารถสรุปได้ว่า ความต้องการด้านนวัตกรรมของการออกแบบแฟชั่นได้ขยายขอบเขตจากโครงสร้างรูปแบบแบบดั้งเดิมไปสู่การเปลี่ยนแปลงของทั้งเนื้อผ้าและฟังก์ชันการใช้งาน ซึ่งจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงในกรรมวิธีใหม่ ๆ อย่างต่อเนื่องเพื่อให้การออกแบบมีความแปลกใหม่อยู่ตลอดเวลา

4. การเปลี่ยนแปลงด้านวัสดุที่ใช้ในการออกแบบแฟชั่น

4.1 วัสดุในอดีต

ในอดีต วัสดุในการออกแบบแฟชั่นส่วนใหญ่จะใช้วัสดุจากธรรมชาติและวัสดุสังเคราะห์เทียม โดยวัสดุจากธรรมชาติส่วนใหญ่เป็นผ้าที่ค่อย ๆ พัฒนาขึ้นจากสิ่งมีชีวิตแรก ๆ ได้แก่ ผ้าฝ้าย ลินิน ขนสัตว์ ผ้าไหม หนังสัตว์ เป็นต้น ส่วนวัสดุสังเคราะห์เทียม ได้แก่ เส้นใยพลาสติกเหนียว เส้นใยไนลอน ผ้าใยสังเคราะห์ เป็นต้น สำหรับการเลือกใช้วัสดุย่อยมีส่วนใหญ่ก็จะเป็นสีจากธรรมชาติหรือสีเคมี และสำหรับความทนทานต่อการสึกกร่อนและการถ่ายเทอากาศนั้นเส้นใยสังเคราะห์จะสูงกว่าเส้นใยธรรมชาติแบบดั้งเดิมบางชนิด และการเลือกใช้สีเคมีนั้นจะมีขอบเขตที่กว้างกว่า และความยืดหยุ่นของวัสดุสังเคราะห์ก็สามารถตอบสนองความต้องการที่หลากหลายของผู้คนในด้านแฟชั่นได้ดีกว่า ทำให้วัสดุสังเคราะห์กลายเป็นกระแสหลักในการออกแบบแฟชั่น ซึ่งบนพื้นฐานนี้การพัฒนาวัสดุยังคงเดินหน้าต่อไป ในอดีต การใช้วัสดุขึ้นอยู่กับสไตล์และความต้องการของแฟชั่นเป็นหลัก และเป็นวัสดุที่เน้นความสวยงามและความสะดวกสบาย

4.2 วัสดุในปัจจุบัน

จากการพัฒนาวัสดุและการศึกษาอย่างต่อเนื่องของนักออกแบบแฟชั่น การออกแบบแฟชั่นเริ่มใช้วัสดุที่น่าสนใจและแปลกใหม่มากขึ้น โดยวัสดุเหล่านี้ได้เพิ่มความเป็นไปได้ที่หลากหลายมากขึ้นให้กับการออกแบบแฟชั่น และสร้างแรงกระแทกทางสายตาที่มากขึ้นอีกด้วย เช่น PVC หนังเคลือบ(Patent leather) กระดาษดูปองท์ แผ่นตะแกรง ยางพารา ตลอดจนวัสดุสิ่งทอที่ไม่ใช่แบบดั้งเดิมอื่น ๆ นักออกแบบได้ผสมผสานวัสดุเหล่านี้เข้ากับวัสดุสิ่งทอแบบดั้งเดิมเพื่อใช้เป็นอุปกรณ์เสริมและใช้ประโยชน์ได้อย่างครอบคลุม เช่นกางเกงยางเป้าลมที่ออกแบบโดยนักออกแบบแฟชั่น Harikrishnan (ภาพที่2-19) ได้มีการเปลี่ยนจากวัสดุแบบดั้งเดิมมาเป็นแบบร่วมสมัยทำให้แฟชั่นแบบดั้งเดิมมีเอฟเฟกต์สามมิติที่น่าสนใจยิ่งขึ้น และเป็นวัสดุที่เน้นความสนุกสนาน

ภาพที่ 2-19 กางเกงยางเป่าลมของ Harikrishnan (<http://xhslink.com/QJ34uk>)

4.3 วัสดุในอนาคต

ในการออกแบบแฟชั่นในอนาคต การแสดงออกของวัสดุจะไม่ใช่วัสดุที่เป็นสิ่งทอแบบดั้งเดิมอีกต่อไป แต่จะเป็นการพัฒนาต่อยอดจากวัสดุดั้งเดิมให้มีความทันสมัยมากกว่า โดยจะก้าวไปสู่การแสดงออกรูปแบบใหม่ของวัสดุต่าง ๆ และมีแนวโน้มที่รูปแบบทั้งสามรูปแบบของวัสดุ (วัสดุในอดีต วัสดุในปัจจุบัน และวัสดุในอนาคต) จะมาผสมผสานเข้าด้วยกัน ปัจจุบันนี้บริบททางสังคมได้เกิดการสูญเสียทรัพยากรธรรมชาติและมลภาวะต่อสิ่งแวดล้อม แนวคิดการออกแบบด้วยวัสดุรีไซเคิล วัสดุชีวภาพ ซึ่งเป็นวัสดุที่สามารถเข้าแทนที่วัสดุแบบดั้งเดิมได้ในอนาคตจะปรากฏในการออกแบบแฟชั่น ผลงาน “Avosetta II” ของ Raquel Buj เป็นผลงานออกแบบที่ผสมผสานงานฝีมือ การผลิตทางชีวภาพ และเทคโนโลยีดิจิทัลเข้าไว้ด้วยกัน โดยเป็นการนำกลีบดอกไม้ที่เก็บได้ตามธรรมชาติ 40% (นำมาแทนที่สีและลายพิมพ์) + ซิลิโคนแพลตฟอร์มโปร่งใส 15% (ใช้ในการขึ้นรูป) + แผ่นรองไหลรีไซเคิล 40% (วัสดุที่ใส่เข้าไปข้างใน) + ผ้าทอลายทแยง 5% มาประกอบเข้าด้วยกัน (ภาพที่ 2-20) หรือจะเป็นวัสดุหนังชีวภาพย่อยสลายได้ตามธรรมชาติ 100% จากการใช้เศษอาหารทะเลจากเปลือกหอยและกากกาแฟที่สร้างขึ้นโดยสตูดิโอ TomTex (ภาพที่ 2-21)

ภาพที่ 2-20 ผลงาน “Avosetta II” ของ Raquel Buj
(<https://www.douban.com/event/35074722/>)

ภาพที่ 2-21 หนังชีวภาพย่อยสลายได้ (<http://xhslink.com/XEmgvk>)

5. กรณีศึกษาการประยุกต์ใช้องค์ประกอบศิลปะสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมในการออกแบบแฟชั่น (เอกสารที่เกี่ยวข้อง)

ในปี 2019 นักออกแบบชาวจีนกัวเปย์ (Guo Pei) นำผลงานแฟชั่นชุดฤดูใบไม้ผลิและฤดูร้อน ที่ชื่อว่า “ตง กง(แปลว่าพระราชวังตะวันออก)” แสดงงานที่ปารีส ซึ่งผลงานคอลเลกชันนี้ได้นำองค์ประกอบของสถาปัตยกรรมพระราชวังแบบจีนโบราณเข้ามาประยุกต์ใช้ โดยได้รับแรงบันดาลใจจากวัฒนธรรมตะวันออก โดยผลงานชุดนี้ได้ใช้แนวคิดในการแสดงออกที่เป็นเอกลักษณ์ที่ว่า “เรียนรู้วิทยาการจีนเพื่อเข้าใจตัวตนของเรา เรียนรู้วิทยาการตะวันตกเพื่อนำมาใช้ประโยชน์” กล่าวได้ว่าเป็นการผสมผสานความงามของพระราชวังที่งดงามและเครื่องขริมนเข้ากับภูมิปัญญาทางปรัชญาที่เป็นธรรมชาติและสง่างาม ใช้แฟชั่นเป็นสื่อกลางในการตีความสุนทรียภาพและจิตวิญญาณที่ชาวตะวันออกแสวงหา ซึ่งนอกจากแนวคิดการออกแบบที่ได้มาจากวัฒนธรรมสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมแล้ว รูปแบบ งานฝีมือ ลวดลายและวัสดุต่าง ๆ ของแฟชั่นส่วนใหญ่ก็มาจากศิลปะตะวันออกอีกด้วย ในด้านของแพทเทิร์นมีการประยุกต์ใช้องค์ประกอบของเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายแบบจีนโบราณจำนวนมากเช่น เสื้อคลุมแขนกว้าง คอเสื้อแบบเอียง เสื้อคลุมชั้นใน กางเกงแบบสวมคลุม มาผสมผสานเข้ากับความทันสมัย ทำให้ผู้คนได้สัมผัสประสบการณ์ทางสายตาที่มีการผสมผสานระหว่างจีนและตะวันตก ในด้านของลวดลาย มีการใช้ลวดลายจำนวนมากที่แสดงถึงศิลปะจีน เช่น ลายมังกร และลายหยู๋ขาต ตลอดจนลายแกะสลักบนคานและสันหลังคา ลายโคมไฟในพระราชวังแบบตะวันออกอีกด้วย ซึ่งหลังจากมีการรื้อสร้างองค์ประกอบเหล่านี้แล้วก็นำไปใช้กับส่วนที่เห็นได้ชัดเจนของเสื้อผ้าโดยตรง ในด้านของเทคนิคเชิงช่าง มีการใช้เทคนิคเครื่องแลคเกอร์มาทำการแปรรูปเปลือกหอยแล้วผสมผสานกับเทคนิคเชิงช่างแบบดั้งเดิม เช่น การปักทอง การปักตาข่าย การปักแบบรองด้วยฝ้าย ซึ่งช่วยเพิ่มความสามมิติให้กับลวดลาย ในด้านของวัสดุ มีการใช้ผ้าที่เคลือบแลคเกอร์จากเปลือกหอยแบบดั้งเดิมและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมมาผสมผสานเข้ากับหนังเคลือบโลหะ วัสดุแวววาว ทำให้เสื้อผ้ามีความแวววาวที่เป็นเอกลักษณ์ (ภาพที่2-22)

ภาพที่ 2-22 ผลงาน “ตง กง” ของกัวเปย์ (Guo Pei)

(<https://www.dailyfashion.cn/brand/4205>)

Iris Van Herpen เป็นตัวแทนในหมู่นักออกแบบแฟชั่นที่ผสมผสานความเป็นเทคโนโลยีล้ำยุคเข้ากับเทคนิคเชิงช่างแบบดั้งเดิมได้อย่างลงตัว Iris มักจะตีความความงามของแฟชั่นจากมุมมองของสถาปัตยกรรม ในงานแสดงซีรีส์ฤดูใบไม้ร่วงและฤดูหนาวปี 2019 Iris ได้นำรูปทรงเรขาคณิตแบบดั้งเดิม เช่น รูปวงกลมและรูปคลื่นมาวางทับซ้อนกับบนพื้นผิวของเสื้อผ้าแล้วใช้เทคนิคการตัดด้วยเลเซอร์และการเชื่อมประสานด้วยความร้อน ทำให้รูปทรงเรขาคณิตมีการขยับตามการเคลื่อนไหวของนางแบบ และยังเป็นการทำให้ออกแบบแฟชั่นมีความเป็นสามมิติและล้ำยุคที่แข็งแกร่ง (ภาพที่ 2-23)

ภาพที่ 2-23 Iris Van Herpen 2019 (<https://www.dailyfashion.cn/trend/detail/16414>)

ในปี 2018 นักออกแบบชาวจีนกัวเปย์ (Guo Pei) ได้ใช้ “สถาปัตยกรรม” เป็นแนวคิดและใช้รูปทรงของเสื้อผ้าที่เต็มไปด้วยจังหวะมาตีความว่า “เสื้อผ้าคือสถาปัตยกรรมที่เดินได้” สำหรับการอยู่ร่วมกันของมนุษย์และสถาปัตยกรรม บนโครงสร้างของเสื้อผ้ามีการผสมผสานเข้ากับรูปแบบสถาปัตยกรรมแบบโกธิคยุคกลาง ยอดแหลมของหลังคา ความโค้งของหน้าต่างและครีบนันที่ยื่นออกมาถูกนำเสนออย่างชัดเจนและลงตัว ในด้านของรูปทรง รูปร่างและแพทเทิร์นที่แปลกใหม่ ทั้งแบบลดหลั่น แบบโค้งงู และแบบเรียงซ้อนได้สร้างโครงสร้างของกระโปรงที่แตกต่างกันออกมา ในด้านของลวดลาย มีการนำองค์ประกอบที่แสดงอารมณ์ความโรแมนติก เช่น ลายดอกเหมยบนหน้าต่างมาผสมผสานเข้ากับลวดลายที่เข้มงวดอย่างลายเพชร ลายดาว และลายสามเหลี่ยม ในด้านของเทคนิคเชิงช่าง มีการนำเทคนิคแบบโบราณอย่างเทคนิคกระดุมถักและการปักเย็บแบบตะวันออกมานำเสนอแก่นแท้ของสถาปัตยกรรมยุคกลาง ในด้านของวัสดุ มีการใช้ผ้าที่นุ่มและเป็นมันเงา เช่นไหมสับปรดและผ้าชีฟองมาผสมผสานเข้ากับปอป่าน ขนนก อะคริลิก และโลหะ ยังรวมถึงวัสดุที่เกี่ยวข้องกับสถาปัตยกรรม ซึ่งได้ทำลายเส้นแบ่งระหว่างสถาปัตยกรรมและแฟชั่นนั้นหายไป ซึ่งลายเส้น รูปทรงเรขาคณิต และลวดลายดอกไม้ต่าง ๆ ที่ถูกสร้างสรรค์ขึ้นบนเสื้อผ้าก็ได้ทำให้เกิดความสมดุลระหว่างความมีหลักการและความเคร่งขรึม ความโรแมนติก และความลึกลับ (ภาพที่ 2-24)

ภาพที่ 2-24 2018 FW Collection ของกัวเพย (Guo Pei)

(<https://www.dailyfashion.cn/trend/detail/7406>)

จากการศึกษาค้นคว้าและวิเคราะห์ข้อมูลทางเอกสารและผลงานที่เกี่ยวข้องข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยต้องคึกความรู้เกี่ยวกับลักษณะเฉพาะขององค์ประกอบทางสุนทรียะของสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยในมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ ได้แก่ สี วัสดุ รูปทรง และจังหวะ มีความเข้าใจถึงรูปแบบและองค์ประกอบทางศิลปะของการตกแต่งสถาปัตยกรรม ตลอดจนวิธีการออกแบบเชิงนวัตกรรม และแนวโน้มการออกแบบแฟชั่น และจากกรณีศึกษาการออกแบบแฟชั่นที่ได้รับแรงบันดาลใจจากองค์ประกอบทางสถาปัตยกรรมหรือองค์ประกอบแบบดั้งเดิมโดยนักออกแบบแฟชั่น Guo Pei และ Iris Van Herpen และการวิเคราะห์แนวคิดการออกแบบ โครงสร้าง รูปแบบ สี วัสดุ เทคนิค ทำให้ได้ข้อมูลพื้นฐานที่นำไปสู่การอ้างอิงสำหรับการพัฒนาแนวทางในการนำสถาปัตยกรรมมาประยุกต์กับการออกแบบแฟชั่นในขั้นตอนต่อไป และจากการศึกษาเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของวัสดุในวงการแฟชั่นและวิวัฒนาการการออกแบบแฟชั่น ทำให้ได้ทราบถึงวิธีการสร้างนวัตกรรมทางวัสดุที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบ แนวโน้มและนวัตกรรมการออกแบบแฟชั่นในอนาคต การศึกษาข้อมูลในบทนี้ ทำให้ผู้วิจัยได้แนวคิดในการนำรูปทรงสี่เหลี่ยมและความสมมาตรของสถาปัตยกรรมฝูเจี้ยนตอนใต้มาพัฒนาสู่โครงสร้างของแฟชั่น และวัสดุก่อสร้างที่ใช้ในแหล่งสถาปัตยกรรมมาพัฒนาเป็นวัสดุใหม่ที่สามารถใช้ในการออกแบบแฟชั่นผ่านวิธีการสร้างวัสดุที่เป็นนวัตกรรมใหม่ สำหรับสีจะถูกเลือกตามลักษณะและที่ตั้งของสถาปัตยกรรมซึ่งตั้งอยู่ที่บริเวณชายฝั่งทะเล จังหวะของสถาปัตยกรรมได้กลายเป็นแหล่งที่มาของแรงบันดาลใจสำหรับโครงสร้างในการออกแบบ ลวดลายการตกแต่งของสถาปัตยกรรมนำมาเป็นข้อมูลอ้างอิงสำหรับพื้นผิวและลวดลายของแฟชั่น และงานวิจัยนี้จะใช้การทดลองวัสดุก่อสร้างและพีชจากพื้นที่มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ เพื่อให้ได้วัสดุนวัตกรรมใหม่ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและสะท้อนความหมายแฝงของวัฒนธรรมทางสถาปัตยกรรม ตลอดจนการพัฒนาด้านอารมณ์ทางสุนทรียะที่เป็นเอกลักษณ์ของฝูเจี้ยนตอนใต้มาผสมผสานเข้ากับการออกแบบแฟชั่นที่แปลกใหม่และเกินจริง เพื่อ

สร้างสรรค์องค์ประกอบทางสถาปัตยกรรมและแฟชั่นอย่างสมเหตุสมผล ซึ่งการดำเนินงานสร้างสรรค์
การออกแบบขนาดภาพแฟชั่นนี้จะนำเสนอในบทต่อไป

บทที่ 3

การทดลองวัสดุและการออกแบบภาพร่าง

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์องค์ประกอบทางศิลปะและวัฒนธรรมของสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในพื้นที่มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ เพื่อให้ได้ข้อมูลแรงบันดาลใจในการออกแบบแพชชั่น ประกอบกับการวิเคราะห์แนวโน้มการพัฒนาของการออกแบบแพชชั่นและการใช้ศิลปะแพชชั่นเป็นสื่อกลางในการออกแบบเพื่อรักษาความทรงจำของสถาปัตยกรรมไว้ในอนาคต โดยวิธีดำเนินการวิจัยมีดังต่อไปนี้

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ข้อมูลทางเอกสารและการวิเคราะห์เชิงทฤษฎีดำเนินการวิจัยภาคสนาม ซึ่งการผสมผสานทั้งการศึกษาค้นคว้าข้อมูลทางเอกสารและการลงพื้นที่ภาคสนาม เพื่อเรียบเรียงองค์ประกอบทางศิลปะในสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในพื้นที่มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ และทำการวิเคราะห์และสรุปข้อมูลที่มีความเกี่ยวข้องและความเป็นไปได้ของแนวการในการพัฒนาของงานวิจัยนี้
2. การสัมภาษณ์ผู้อยู่อาศัย ผู้สืบทอดวัฒนธรรม และเจ้าของผู้ดูแลสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในพื้นที่มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ เพื่อทำความเข้าใจกับองค์ประกอบทางศิลปะของสถาปัตยกรรมโบราณเหล่านี้ในสายตาและความทรงจำของพวกเขา ซึ่งจากการสำรวจภาคสนามและการสัมภาษณ์จะทำการคัดเลือกองค์ประกอบทางศิลปะที่เป็นเอกลักษณ์และเป็นไปได้มากที่สุดของสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในพื้นที่มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ในการนำไปใช้เพื่อออกแบบในขั้นตอนต่อไป
3. การวิเคราะห์กรณีศึกษา วิเคราะห์กรณีศึกษาที่มีการนำองค์ประกอบทางศิลปะสถาปัตยกรรมหรือองค์ประกอบแบบจีนดั้งเดิมมาประยุกต์ในการออกแบบแพชชั่น
4. แนวโน้มของการออกแบบแพชชั่นที่ได้จากวิเคราะห์ข้อมูลทางภาคเอกสารมาผสมผสานเข้ากับการวิเคราะห์กรณีศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบแพชชั่นในอนาคตและเทคโนโลยีในอนาคต เพื่อสร้างเป็นแนวคิดในการสร้างสรรค์เบื้องต้น
5. การทดลองวิธีการออกแบบแพชชั่นที่เป็นนวัตกรรมใหม่และทดลององค์ประกอบทางศิลปะของสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมเพื่อให้ได้รูปแบบและวิธีการออกแบบแพชชั่นในอนาคต

6. การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบแฟชั่น และให้คำแนะนำเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้องค์ประกอบศิลปะสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในพื้นที่มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้สู่การออกแบบแฟชั่นในอนาคต

การวิจัยภาคสนาม

ดำเนินการวิจัยภาคสนามเพื่อดำเนินการเก็บข้อมูลโดยตรงเกี่ยวกับสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในพื้นที่มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ โดยจะมีการลงพื้นที่ไปยังบ้านโบราณของตระกูลโช่ หมู่บ้านโบราณหวู่หลิน ถนนโบราณเมืองหวู่เตี้ยน หมู่บ้านสวีนปู้ บ้านเหลียนถาน บ้านพักข้าราชการเก่าใต้ฟูตี้และหมู่บ้านโบราณไท่เหมย์เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลรูปภาพและทำความเข้าใจกับองค์ประกอบทางศิลปะและวัฒนธรรมของสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในพื้นที่มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้เพิ่มเติม

1. แผนการลงพื้นที่ภาคสนาม

ผู้วิจัยจะทำการศึกษาเพิ่มเติมในด้านข้อมูลของภูมิหลังทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมและองค์ประกอบทางศิลปะของสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในพื้นที่มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับร่องรอยและสภาพความเป็นจริงของสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมและด้านองค์ประกอบทางศิลปะ เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบทางศิลปะที่พบเห็นได้ทั่วไปและแบบดั้งเดิมของสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัย ตลอดจนในด้านการโยกย้ายที่อยู่อาศัย (หลังการย้ายหรือถอน หรือปรับปรุงใหม่) ในด้านวิถีความเป็นอยู่ เพื่อทำความเข้าใจเนื้อหาความทรงจำเกี่ยวกับวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของผู้ที่อยู่อาศัยในสถาปัตยกรรมโบราณนี้

2. แผนการสัมภาษณ์

กลุ่มตัวอย่าง สามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มดังนี้

1. กลุ่มผู้อยู่อาศัยในท้องถิ่นที่มีความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมฝูเจี้ยนอย่างลึกซึ้งซึ่งจำนวน 3 ท่าน ได้แก่ เจ้าของและผู้ดูแลสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิม นักออกแบบที่อาศัยอยู่ในสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมมาตั้งแต่เด็ก อาสาสมัครด้านวัฒนธรรมพื้นที่มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้

2. กลุ่มผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบแฟชั่น 3 ท่าน ได้แก่ นักออกแบบแฟชั่นและวัสดุในอนาคต นักออกแบบแฟชั่น และผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบแฟชั่น

การสัมภาษณ์มีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะตรวจสอบและยืนยันองค์ประกอบทางศิลปะที่วิเคราะห์ได้จากสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมในมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้มีความเป็นเอกลักษณ์มากที่สุด โดยผู้วิจัยจะทำการสัมภาษณ์กลุ่มผู้อยู่อาศัยที่มีความเข้าใจในวัฒนธรรมฝูเจี้ยน

อย่างลึกซึ้ง และนำมาบูรณาการเข้ากับข้อมูลการสำรวจภาคสนามและข้อมูลทางเอกสาร เพื่อให้ได้ความคิดเห็นที่เป็นกลางและเป็นจริงเกี่ยวกับการคัดเลือกองค์ประกอบ ตลอดจนเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับความทรงจำที่อยู่อาศัยในสถาปัตยกรรมมณฑลผู้เจียนตอนใต้ และสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบแฟชั่น เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการผลิตวัสดุใหม่ที่เป็นที่นิยมในการสร้างสรรค์แฟชั่น และแนวทางสำหรับการนำสถาปัตยกรรมไปใช้ในการออกแบบอนาคตภาพแฟชั่น เพื่อที่จะนำไปสู่การออกแบบและสร้างสรรค์อนาคตภาพแฟชั่นให้ดียิ่งขึ้น

3. การคัดเลือกวัสดุและการทดลอง (material experiment)

3.1 การทดลองวัสดุ

จุดประสงค์ของการทดลอง: เพื่อนำวัสดุที่ใช้ในสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมในผู้เจียนตอนใต้ เช่น เปลือกหอยนางรม ดินอิฐแดง แกลบ ไม้สน มาเปลี่ยนให้เป็นวัสดุชีวภาพที่สามารถนำไปใช้ในการออกแบบแฟชั่น โดยยังคงให้ความรู้สึกในการสัมผัสและพื้นผิวของสถาปัตยกรรมเอาไว้

3.2 การเตรียมวัสดุ

(1) เครื่องมือ ได้แก่ หม้อ เต้าแม่เหล็กไฟฟ้า เครื่องชั่งอิเล็กทรอนิกส์ กระจกใส แม่พิมพ์พลาสติก (ผิวเรียบ) แม่พิมพ์ซิลิโคน ถ้วยตวง ช้อน ไฟแช็กปากยาว ก้านกวน เครื่องบด

(2) วัตถุดิบ ได้แก่ หอยนางรม ดินแดง แกลบ ไม้สนหนามจีน ผงเจลาติน กลีเซอริน เม็ดสีธรรมชาติ และน้ำเปล่า

3.3 การจัดการวัสดุ

ใช้เครื่องบดในการบดเปลือกหอยนางรมให้เป็นเศษขนาด 10 มม. 5 มม. 0.5-2 มม. และ 110 เมช(mesh) และแบบเนื้อผงละเอียด อีกทั้งเตรียมแกลบที่แบบเศษขนาด 3-5 มม. และแบบผงขนาด 100 เมช (mesh) และไม้สนหนามจีนขนาด 100 เมช (mesh) (ภาพที่ 3-1)

KIND OF MATERIALS

ภาพที่ 3-1 ประเภทและการจัดการกับวัสดุดิบ (Ruoqian Wang,2022)

3.4 ขั้นตอนการทดลอง มีดังต่อไปนี้ (ภาพที่ 3-2)

- 1) ชั่งผงหอยนางรม(หรือดินแดง แกลบ ไม้สนหนาม) ผงเจลาติน กลีเซอริน และน้ำเย็นที่ต้องการ
- 2) เทน้ำเย็น ผงเจลาติน และกลีเซอรินลงในหม้อ แล้วคนให้เข้ากันจนไม่จับเป็นก้อน
- 3) ใส่ผงหอยนางรมลง(หรือดินแดง แกลบ ไม้สนหนาม) ในส่วนผสมและผสมให้เข้ากันอีกครั้ง
- 4) ตั้งไฟส่วนผสมให้ร้อนถึง 100°C แล้วหยุดสียงไป(จะใส่สีหรือไม่ใส่ก็ได้) พร้อมกับคนส่วนผสมไปด้วย
- 5) เมื่อส่วนผสมเดือด (ประมาณ 3-5 นาที) ให้เทส่วนผสมลงในแม่พิมพ์แล้วเกลี่ยให้สม่ำเสมอ
- 6) ใช้ช้อนตักฟองออกจากพื้นผิวของส่วนผสม
- 7) หลังจากที่ส่วนผสมแห้งสนิทแล้ว ถอดออกจากแม่พิมพ์

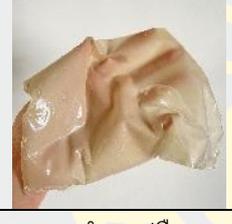
ภาพที่ 3-2 ขั้นตอนการทดลอง (Ruoqian Wang, 2022)

3.5 กระบวนการทดลอง

ระยะที่1: ผสมผงเปลือกหอยนางรม เจลาติน และกลีเซอรินในสัดส่วนต่าง ๆ กัน เพื่อทำการทดลองวัสดุ 5 ชิ้น (ตารางที่ 3-1)

ตารางที่ 3-1 การทดลองระยะที่ 1 (Ruoqian Wang,2022)

หมายเลข	ผลงานที่ได้	อัตราส่วนวัสดุ				เวลา รอ แห้ง/h	สรุป
		เปลือก หอย นางรม/g	เจ ลาติน/g	กลีเซอ รีน/g	น้ำ/ml		
1		5	15	4	75	20	ประสบ ความสำเร็จ พลาสติกชีวภาพ (Bioplastics) มีความยืดหยุ่น เล็กน้อย
2		10	24	6	240	24	

หมายเลข	ผลงานที่ได้	อัตราส่วนวัสดุ				เวลา รอ แห้ง/h	สรุป
		เปลือก หอย นางรม/g	เจ ลาติน/g	กลีเซอ รีน/g	น้ำ/ml		
3		5	15	7	75	20	ประสบ ความสำเร็จ พลาสติกชีวภาพ (Bioplastics) พื้นผิวมีความ เหนียวเกินไป และมีความ ยืดหยุ่น
4		15	24	12	240	23	ล้มเหลว พื้นผิวเหนียว เกินไปและไม่มี ความยืดหยุ่น
5		6	6	3.2	160	21	ล้มเหลว พื้นผิวเหนียว เกินไปและไม่มี ความยืดหยุ่น
สรุป: วัสดุที่ได้จากการนำผงเปลือกหอยนางรมไปต้มโดยตรงนั้นจะมีความโปร่งแสง และยังมีอัตราส่วนของผงเปลือก หอยนางรมมากเท่าไรความโปร่งใสก็จะยิ่งลดลงเท่านั้น และยังเติมน้ำลงในวัสดุมากเท่าไร เมื่อวัสดุแห้งก็จะยิ่งบาง ลง							

ระยะที่ 2 : จากพื้นฐานของวัสดุในระยะที่ 1 คัดเลือกเปลือกหอยนางรมที่มีความหนาที่
แตกต่างกันเข้าไปผสม โดยวิธีในการผสมคือนำไปต้มโดยตรงและใส่หลังจากเทวัสดุเหลวลงในแม่พิมพ์
แล้ว โดยในขั้นตอนนี้ก็จะมีกรใส่สีลงไปด้วย เพื่อให้ได้มาซึ่งพื้นผิวและสีของวัสดุที่แตกต่างกัน

(1) ใส่เปลือกหอยนางรมเข้าไปโดยตรงในระหว่างการต้มส่วนผสม

ใส่ผงเปลือกหอยนางรมขนาด 0.5-2 มม. และ 110 เมชลงในส่วนผสมทั้งหมดแล้วทำ
การต้ม (ภาพที่ 3-3)

ภาพที่ 3-3 วัสดุชีวภาพที่มีการใส่ผงเปลือกหอยนางรมลงไปต้มโดยตรง (Ruoqian Wang,2022)

สรุป: วัสดุที่ได้จากการใส่ผงเปลือกหอยนางรมลงไปต้มโดยตรงจะมีความแข็ง พื้นผิวค่อนข้างเรียบและแบน พื้นผิวมีลักษณะเป็นเม็ดเล็ก ๆ น้อยมาก ความโปร่งใสดำ เม็ดสีกระจายอยู่ที่ด้านหน้าของวัสดุ แต่ผงเปลือกหอยนางรมจะตกตะกอนอยู่ด้านล่างทำให้ด้านหลังมีลักษณะของพื้นผิวที่หยาบด้าน

(2) ใส่ผงเปลือกหอยนางรมหลังจากเทวัสดุเหลวลงในแม่พิมพ์

ในกระบวนการต้มวัสดุต่าง ๆ จะไม่มีการใส่ผงเปลือกหอยนางรมเข้าไป แต่หลังจากที่ทำการเทวัสดุเหลวที่ต้มเสร็จแล้วลงในแม่พิมพ์จะมีการโรยผงและเศษเปลือกหอยที่มีความหนาที่แตกต่างกันบนลงพื้นผิวของของเหลวนั้น (ภาพที่3-4)

ภาพที่ 3-4 วัสดุชีวภาพที่มีการใส่ผงเปลือกหอยนางรมหลังจากเทวัสดุเหลวลงในแม่พิมพ์ (Ruoqian Wang,2022)

สรุป: วัสดุที่ได้จากการใส่เปลือกหอยนางรมหลังจากเทวัสดุเหลวลงในแม่พิมพ์จะมีพื้นผิวที่เว้า-นูน มีผิวสัมผัสที่ชัดเจน ด้านหลังมีความเรียบและแวว ส่วนวัสดุที่ไม่มีการเติมสีลงไปจะมีความโปร่งใสสูง สำหรับเปลือกหอยนางรมที่โรยลงไปนั้นเกิดการไหลไปมาทำให้เกิดเป็นพื้นผิวแบบทั้งกระจายตัวและเกาะกลุ่ม และเมื่อวัสดุแห้งก็จะจมลงไปด้านล่างหรือลอยอยู่บนพื้นผิว ทำให้เกิดเป็นชั้นบาง ๆ ซึ่งความสวยงามโดยรวมของวัสดุอยู่ในระดับสูง

(3) ใส่ผงเปลือกหอยนางรมระหว่างการต้มและการเทวัสดุเหลวลงในแม่พิมพ์ (ภาพที่ 3-

5)

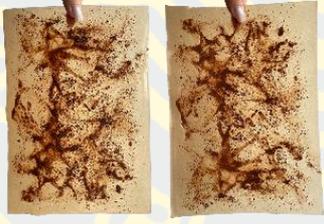
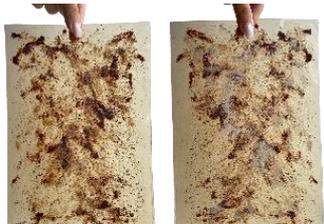
ภาพที่ 3-5 วัสดุชีวภาพที่มีการใส่ผงเปลือกหอยนางรมระหว่างการต้มและการเทวัสดุเหลวลงในแม่พิมพ์ (Ruoqian Wang,2022)

สรุป: วัสดุที่ได้จากการใส่ผงเปลือกหอยนางรมลงไปในช่วงขั้นตอนการต้มและขั้นตอนการเทวัสดุเหลวลงในแม่พิมพ์จะมีพื้นผิวเป็นเม็ดเล็ก ๆ ของเปลือกหอยนางรม ส่วนพื้นผิวด้านหลังจะมีลักษณะที่ด้านแต่เรียบ ความโปร่งใสต่ำ ส่วนเม็ดสักระบายอยู่ที่ด้านหน้าของวัสดุ

สรุปการทดลองช่วงที่ 2 ในด้านของพื้นผิว วัสดุที่ได้จากการโรยเศษเปลือกหอยนางรมลงในแม่พิมพ์หลังจากการเทของเหลวไปแล้วนั้นไม่เพียงแต่ทำให้ได้ความสวยงามที่ดีขึ้นเท่านั้น แต่สามารถยังคงพื้นผิวและเนื้อสัมผัสของวัสดุของสถาปัตยกรรมได้ดี และขนาดของเศษเปลือกหอยนางรมที่โรยลงไปที่เหมาะสมที่สุดคือ 0.5-2 มม. ในขณะที่เดียวกัน ผงเปลือกหอยนางรมขนาด 11 เมช (mesh) จำนวนเล็กน้อยจะถูกใส่เข้าไปในระหว่างกระบวนการต้มสามารถสร้างพื้นผิวของวัสดุที่มีความแข็งโปร่งแสงได้ ในแง่ของสี สีของวัสดุที่เกิดจากการใส่สีผสมอาหารเข้าไปค่อนข้างสดใสและหนา แต่ไม่มีความเป็นธรรมชาติ ส่วนวัสดุที่ไม่มีการใส่สีลงไปจะมีลักษณะโปร่งแสง เป็นสีตามธรรมชาติ มีคุณสมบัติทางนิเวศวิทยา ซึ่งสอดคล้องกับภาพลักษณ์ของสถาปัตยกรรมในพื้นที่ตอนใต้ของภูเก็ตและแนวคิดของอนาคตภาพแฟชั่น โดยผู้วิจัยได้ทำการเลือกวัสดุอื่น ๆ ในสถาปัตยกรรมทางพื้นที่ตอนใต้ของภูเก็ตหรือในระบบนิเวศ มาทำการทดลองเพิ่มเติมเพื่อเพิ่มความหลากหลายให้กับสีและพื้นผิว

ระยะที่ 3: จากพื้นฐานของวัสดุในระยะที่ 2 นำดินแดงและแกลบจากสถาปัตยกรรมของมณฑลภูเก็ตมาทดลองทำวัสดุชีวภาพที่มีสีและพื้นผิวที่แตกต่างกัน โดยจะใช้วิธีการโรยวัสดุเหล่านี้ลงไปแบบไม่มีกฎเกณฑ์ เพื่อจำลองลักษณะพื้นผิวที่กระจายตัวแบบไม่สม่ำเสมอและแสดงถึงสถาปัตยกรรมในทางพื้นที่ตอนใต้ของมณฑลที่เก่าแก่และทรุดโทรม

ตารางที่ 3-2 การทดลองระยะที่ 3 (Ruoqian Wang, 2022)

หมายเลข	ผลงานที่ได้ (หน้า/หลัง)	อัตราส่วนของวัสดุ ย่อยสลาย		วิธีการทำ	สรุป
		ดิน/g	เปลือก หอย นางรม/g		
1		15 (ตัม10 +โรย5)	0	ผสมดินส่วนหนึ่ง กับน้ำ 50 มล. จะได้สีน้ำตาล แดงออกมา จากนั้นนำไปตัม แล้วเทลงไปใน แม่พิมพ์ แล้ว ตามด้วยการโรย ดินที่เหลือ	สีน้ำตาลแดง ทึบแสง มี ความอึดตัวของสีสูง พื้นผิวมีเนื้อ สัมผัสที่ไม่ สม่ำเสมอ ส่วนด้านหลังมี พื้นผิวด้านที่ ค่อนข้างเรียบ
2		10 (ตัม5 + โรย 5)	0		สีน้ำตาลแดง อ่อน โปร่งแสง พื้นผิวมีเนื้อ สัมผัสที่ไม่ สม่ำเสมอ ส่วนด้านหลังมี พื้นผิวกึ่งด้าน
3		8 (ตัม3 + โรย5)	5	บนพื้นฐานของ วัสดุที่1และ2 หลังจากเท ของเหลวลงใน แม่พิมพ์แล้วโรย ดินและเศษ เปลือกหอย นางรมสลับกัน ไป วัสดุที่3 ชั้นบนสุดคือ เปลือกหอย	สีน้ำตาลอ่อน โปร่งแสง วัสดุ นี้มีการ แบ่งเป็นชั้น ระหว่างดินกับ เปลือกหอย นางรม โดยมี เศษเปลือก หอยนางรมสี ขาวเด่นบน พื้นผิว ทั้ง

หมายเลข	ผลงานที่ได้ (หน้า/หลัง)	อัตราส่วนของวัสดุ ย่อยลี		วิธีการทำ	สรุป
		ดิน/g	เปลือก หอย นางรม/g		
				นางรม ส่วน วัสดุที่4 ชั้นบนสุดคือดิน	ด้านหน้าและ ด้านหลังมี ความเรียบ
4		10 (ตัม5 + โรย5)	6		สีออกเหลือง โปร่งแสง วัสดุ มีการแบ่งชั้น ดินและเปลือก หอยนางรม หลอมรวมกัน ได้ดี ด้านหน้า เรียบ ส่วน ด้านหลังกึ่ง ด้าน
สรุป: วัสดุที่มีการใส่ดินเข้าไป สีมี่ความเป็นธรรมชาติ ปรับอัตราส่วนของน้ำที่ใช้ในการผสมสามารถสร้างวัสดุที่มีระดับความโปร่งใสและความอึดตัวที่แตกต่างกันได้ วัสดุที่มีการผสมเข้ากับเปลือกหอยนางรมจะมีพื้นผิวที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น และในแง่ของเนื้อสัมผัสและสีสันก็ใกล้เคียงกับเอกลักษณ์ทางศิลปะของสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยในพื้นที่มณฑลผู้เจี้ยนตอนใต้					

จากการทดลองข้างต้น ได้วัสดุที่มีพื้นผิว เนื้อสัมผัส และสีต่างกัน พื้นผิวของวัสดุที่มีเม็ดขนาดใหญ่ (5 มม. และ 10 มม.) ไม่เรียบพอ จึงไม่เหมาะสำหรับการนำไปสร้างวัสดุใหม่ในรูปแบบของลวดลายสองมิติและสามมิติ ส่วนวัสดุที่ทำจากเปลือกหอยนางรมบดละเอียด (110 เมช และ 0.5-2 มม.) และผงดินมีพื้นผิวที่โปร่งแสงและความหยาบ พื้นผิวค่อนข้างเรียบ มีเนื้อสัมผัสที่เป็นเม็ดเล็ก ๆ มีความเป็นอนาคตสูง ความสามารถในการใช้งานสูง ดังนั้นอัตราส่วนของวัสดุเหล่านี้ในขั้นตอนที่สองและสามจึงถูกเลือกเพื่อนำไปทำการทดลองเกี่ยวกับลวดลายแบบสองมิติและสามมิติ

ระยะที่ 4 : จากพื้นฐานของวัสดุในการทดลองก่อนหน้านี้ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการต่าง ๆ ในการสร้างลวดลายบนวัสดุ จำลองความแตกต่างของหน้าต่างแกะสลักและการตกแต่งผนังในสถาปัตยกรรมในพื้นที่มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ (ตารางที่ 3-3)

ตารางที่ 3-3 การทดลองลวดลายแบบสองมิติในระยะที่ 4 (Ruoqian Wang, 2022)

หมายเลข	ผลงานที่ได้	วิธีการทำ	สรุป
1		เมื่อพื้นผิวของส่วนผสมกึ่งเหลว กึ่งแข็งตัวแล้ว ใช้ตะแกรงร้อนเพื่อโรยผงเปลือกหอยนางรมละเอียดให้ทั่ว	ผงของเปลือกหอยนางรมจะยึดติดกับพื้นผิวเมื่อวัสดุแข็งตัว และเมื่อวัสดุแห้งจะมีระดับการยึดเกาะสูง มีลวดลายที่ชัดเจนและสวยงาม และสัมผัสที่เป็นเม็ดเล็ก ๆ
2		บนพื้นฐานของวัสดุที่ 1 เพิ่มเปลือกหอยนางรมให้มากขึ้น และหนาขึ้น สร้างลวดลายที่ต่อเนื่องกัน	เมื่อวัสดุแห้งจะได้ลวดลายที่ชัดเจน และมีพื้นผิวที่เป็นเม็ดเล็ก ๆ และลวดลายมีมิติมากขึ้น แต่เศษเปลือกหอยนางรมขนาดใหญ่มีการยึดเกาะที่ไม่ดี และหลุดร่วงง่าย
3		นำวัสดุที่ไม่มีลวดลายมาตัดด้วยเลเซอร์	พื้นผิวของการตัดนั้นเรียบและชัดเจน การตัดแบบฉลุลายทำให้วัสดุมีระยะจังหวะ แต่หากใช้อุณหภูมิสูงเกินไประหว่างการตัดจะทำให้วัสดุใหม่ได้ง่าย ดังนั้นจึงจำเป็นต้องควบคุมอุณหภูมิของอุปกรณ์ให้ดี

หมายเลข	ผลงานที่ได้	วิธีการทำ	สรุป
<p>สรุป:</p> <p>สำหรับวัสดุที่1และ2 ที่ได้จากวิธีการโรตงเปลือกหอย ลวดลายมีความไม่ชัดเจนมากกว่าวัสดุที่ตัดด้วยเลเซอร์วัสดุที่3 เนื่องจากสองแบบแรกทำด้วยมือ นอกจากนี้ ลวดลายของวัสดุที่ 1 และที่ 2 มีความไม่สมบูรณ์ในระดับสูง และไม่เหมาะสำหรับการใช้งานในพื้นที่ขนาดใหญ่ ดังนั้น วัสดุ 3 จึงเหมาะสมกว่าในการออกแบบในภายหลัง แต่วัสดุทั้งสามชนิดข้างต้นแสดงผลของแสงและเงาที่แตกต่างกันได้ดี จึงเป็นการจำลองแสงและเงาของโครงตาข่ายของหน้าต่างในสถาปัตยกรรมได้</p>			

เทส่วนผสมลงในแม่พิมพ์ที่มีลวดลายและสร้างสรรค์วัสดุที่มีลวดลายแบบสามมิติ ในขณะเดียวกันหลังจากมีการเทส่วนผสมลงในแม่พิมพ์แล้วก็จะมีการใส่สีน้ำหอมลงไปด้วย (ตารางที่ 3-4)

ตารางที่ 3-4 การทดลองลวดลายแบบสามมิติในระยะที่ 4 (Ruoqian Wang,2022)

หมายเลข	ผลงานที่ได้	วิธีการทำ	สรุป
1		หลังจากนำเปลือกหอยนางรมมาบดจำนวนมากผสมกับเจลาตินไปต้ม จากนั้นนำไปใส่ลงในแม่พิมพ์	วัสดุค่อนข้างแข็ง แต่มีความยืดหยุ่น มีลวดลายชัดเจน มีกลิ่นของผงหอยนางรม สามารถทำการเจาะรูเพื่อนำไปปักทอเป็นเสื้อผ้าได้
2		ใส่เปลือกหอยนางรมแล้วนำไปต้ม วัสดุที่2 คือผงเปลือกหอยนางรมที่มีขนาด110เมช และวัสดุที่3 คือเปลือกหอยนางรมที่	พื้นผิวของวัสดุมีความชัดเจนและมีความเป็นสามมิติที่แข็งแรง วัสดุที่ 3 มีพื้นผิวหยาบและมีเนื้อสัมผัสที่ชัดกว่าวัสดุที่2

หมายเลข	ผลงานที่ได้	วิธีการทำ	สรุป
3		มีขนาด 0.5-2mm.	
4		ใส่เปลือกหอยนางรมขนาด 0.5-2 มม. ให้ทั่วร่องพิมพ์ลายของแม่พิมพ์ จากนั้นเทส่วนผสมลงไป	พื้นผิวของวัสดุเป็นพื้นผิวสีขาวแข็ง ด้านหลังโปร่งแสง มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว แต่เปลือกหอยนางรมที่แตกในบางร่องไม่สามารถแกะออกจากแม่พิมพ์ได้ เมื่อพยายามจะถอดออกจึงทำให้เกิดรอยแตกได้ง่าย
5		ใส่ผง แกลบ แล้วนำไปต้ม	ลวดลายชัดเจน มีความเหนียวสูง เมื่อแห้งมีกลิ่นของแกลบ
<p>วัสดุเปลือกแข็งของหอยนางรมสามารถนำมาร้อยเป็นแพชั้นแทนลูกปัดได้ ความหนาของวัสดุที่ทำด้วยแม่พิมพ์สามมิติจะแตกต่างกันเนื่องจากความไม่สม่ำเสมอของลวดลาย ควรควบคุมความหนาของวัสดุโดยรวม ซึ่งสามารถนำไปใช้กับการออกแบบช่วงที่มีพื้นที่ขนาดเล็ก ๆ ได้ นอกจากนี้ยังสามารถใช้ตัดด้วยเลเซอร์เพื่อดำเนินการทดลองวัสดุเพิ่มเติมได้</p>			

4. การออกแบบลวดลาย (Pattern Design)

คัดเลือกวัสดุที่มีความยืดหยุ่น ผิวสัมผัส และสีที่แตกต่างกันมาทำการทดลองเพิ่มเติม โดยใช้เทคนิคการที่แตกต่างกันในการออกแบบ ซึ่งการออกแบบลวดลายนี้ได้รับแรงบันดาลใจจากองค์ประกอบทางสถาปัตยกรรม เช่น ลวดลายการแกะสลักอิฐ ลวดลายประดับหน้าต่างแบบฉลุ และรูปทรงสันหลังคาของสถาปัตยกรรมของมณฑลยูเจียนตอนใต้ และใช้เทคนิคโครงสร้างแบบการติด เย็บและประสาน เพื่อจำลองเลียนแบบรูปแบบการจัดวางลวดลายบนผนังของสถาปัตยกรรม (ภาพที่ 3-6, 3-7, 3-8)

ภาพที่ 3-6 ตัด+ สานเข้าด้วยกัน (Ruoqian Wang, 2022)

ภาพที่ 3-7 เย็บเข้าด้วยกัน (Ruoqian Wang,2022)

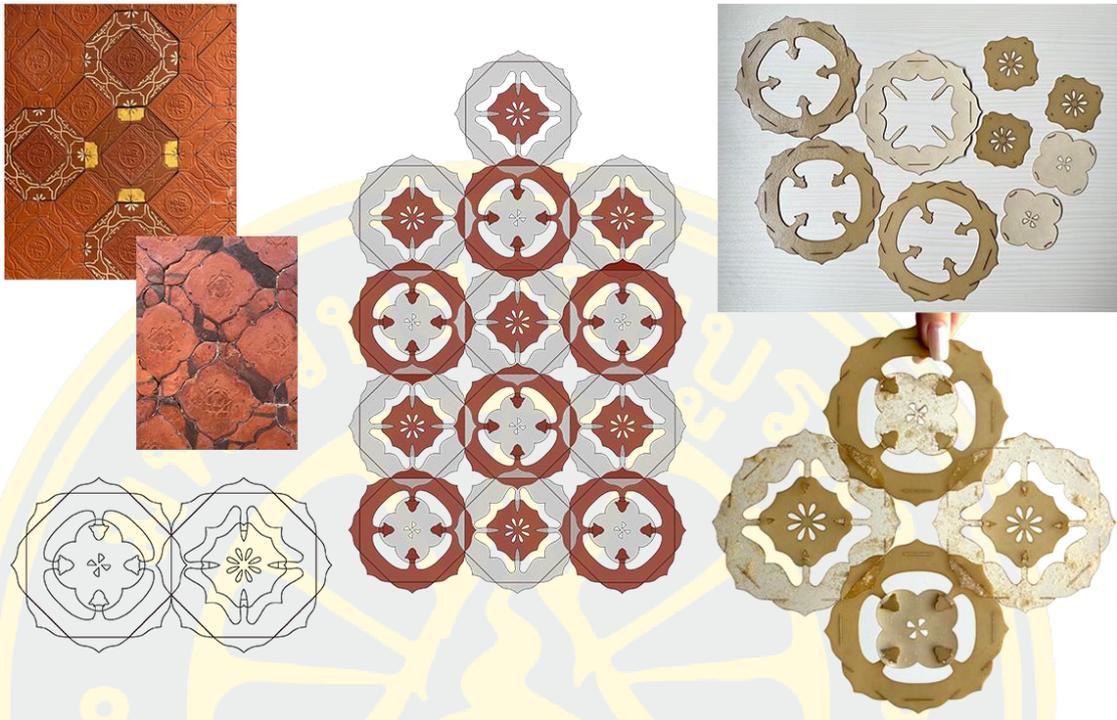

ภาพที่ 3-8 เย็บ + ตัด + การออกแบบแผ่นโครงสร้างแบบสามมิติ (Ruoqian Wang,2022)

สรุป: วัสดุที่ได้จากการทอประสานค่อนข้างมีความแข็งแรง และสามารถแสดงออกถึงช่องว่างแสงและเงาของสถาปัตยกรรมได้ รูปทรงหลังคาที่ได้จากการตัดและเย็บวัสดุให้ความรู้สึกแบบสามมิติที่แข็งแรง ซึ่งสามารถนำไปใช้กับคอเสื้อ ปลายแขน และตำแหน่งอื่น ๆ ของแฟชั่นเพื่อสร้างจังหวะที่เป็นลูกคลื่นได้ ส่วนการออกแบบแผ่นโครงสร้างสามารถสร้างจังหวะเป็นชั้น ๆ ที่แข็งแรงได้

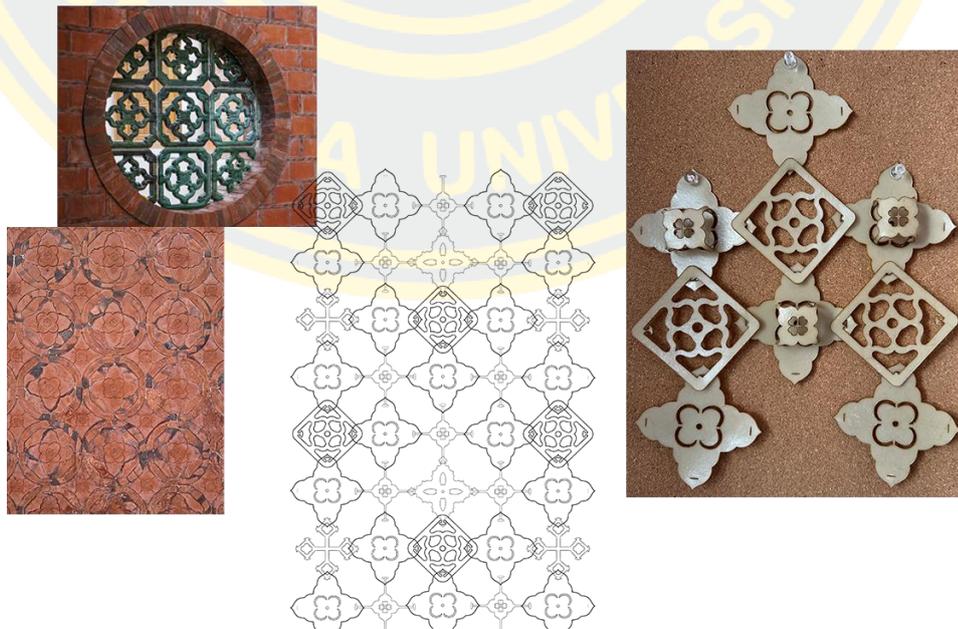
ลวดลายในสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยของมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ส่วนใหญ่ประกอบด้วยองค์ประกอบเดี่ยวหรือหลายองค์ประกอบที่เรียงกันเป็นวงจร ซึ่งองค์ประกอบต่าง ๆ นั้นก็ละเอียดและหลากหลายมาก ในการออกแบบลวดลายต่าง ๆ เช่น ลายเชื่อมประสาน ลายสามมิติ จะมีการนำองค์ประกอบที่โดดเด่นของลวดลายนั้น ๆ มาทำการแยกโครงสร้าง และประกอบเข้าด้วยกันใหม่ เพื่อให้ได้รูปแบบการแสดงออกใหม่ ๆ ออกมา (ภาพที่ 3-9, 3-10, 3-11)

PATTERN DESIGN

ภาพที่ 3-9 ภาพร่างการออกแบบลวดลายแบบที่ 1 (Ruoqian Wang,2022)

PATTERN DESIGN

ภาพที่ 3-10 ภาพร่างการออกแบบลวดลายแบบที่ 2 (Ruoqian Wang,2022)

PATTERN DESIGN

ภาพที่ 3-11 ภาพร่างการออกแบบลวดลายแบบที่ 3 (Ruoqian Wang,2022)

สรุป: การออกแบบลวดลายและเทคนิคที่ใช้ในแบบที่ 1 และแบบที่ 3 ค่อนข้างมีความเหมาะสม เพราะสามารถทำให้องค์ประกอบของลวดลายที่หลากหลายในสถาปัตยกรรมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้โดดเด่นขึ้นและยังคงรักษาเสน่ห์แบบดั้งเดิมไว้ได้แม้จะผ่านการถอดโครงสร้างและประกอบเข้าด้วยกันใหม่แล้ว สำหรับการออกแบบลวดลายและวิธีการประสานของแบบที่ 2 นั้นเหมาะสมกับลวดลายของช่องทางต่างที่มีการฉลุลาย แต่ความเสถียรของรอยต่อของวัสดุนั้นยังไม่มีดีหากนำไปใช้กับการออกแบบจำเป็นต้องมีการปรับปรุงร่างของลวดลายต่อไป

ผลการวิจัยภาคสนามและการสัมภาษณ์

จากการวิจัยภาคสนามเบื้องต้นและการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้ทำการลงพื้นที่เพื่อศึกษาสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ ได้แก่ บ้านโบราณตระกูลไซ่ หมู่บ้านโบราณอูหลิน ย่านดั้งเดิมของเมืองอู่เตี้ยน หมู่บ้านสวีนฝู บ้านเหลียนถิง บ้านต้าฟู่ตี้ หมู่บ้านโบราณได้เหมย (ภาพที่ 4-1) และสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้องผ่านวิธีการทั้งออฟไลน์และออนไลน์ (ภาพที่ 4-2)

ภาพที่ 3-12 การลงพื้นที่ภาคสนาม (Ruoqian Wang, 2023)

ภาพที่ 3-13 การสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้องแบบออฟไลน์และออนไลน์ (Ruoqian Wang, 2023)

1. ผลการสัมภาษณ์ผู้อยู่อาศัยในท้องถิ่นที่มีความรู้ความเข้าใจในศิลปะและวัฒนธรรมสถาปัตยกรรมผู้เจียนตอนใต้

สถาปัตยกรรมมณฑลผู้เจียนตอนใต้เปรียบเสมือนสื่อกลางที่สำคัญของวัฒนธรรมผู้เจียนตอนใต้ที่ได้บันทึกความทรงจำและความรู้สึกของชาวผู้เจียนตอนใต้เอาไว้ ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้ที่อยู่อาศัยในท้องถิ่น ส่งผลให้ผู้วิจัยเกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้งมากขึ้นเกี่ยวกับรูปแบบ รูปทรง สี วัสดุ และองค์ประกอบทางศิลปะแบบดั้งเดิมของบ้านโบราณของมณฑลผู้เจียนตอนใต้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับความทรงจำของการใช้ชีวิตในผู้เจียนตอนใต้ สิ่งเหล่านี้ได้สร้างแรงบันดาลใจและแนวทางใหม่ ๆ ให้กับผู้วิจัยในการผสมผสานความงามทางทัศนศิลป์ภายนอกของบ้านโบราณกับการเชื่อมต่อความทรงจำทางอารมณ์ภายใน ซึ่งการสัมภาษณ์ผู้ที่อยู่อาศัยในท้องถิ่นสามารถสรุปผลตามประเด็นหัวข้อคำถามได้ดังนี้

1) ท่านคิดว่าสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมที่โดดเด่นที่สุดในมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้คืออะไร และสถาปัตยกรรมเหล่านี้ส่วนใหญ่กระจายอยู่ที่ไหน

ผลการสัมภาษณ์พบว่า ผู้อยู่อาศัยในมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้มีความเห็นว่าสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมที่โดดเด่นที่สุดในฝูเจี้ยนตอนใต้คือบ้านโบราณที่เป็นบ้านอิฐแดงและบ้านหยอนางรม ขณะเดียวกันก็ยังคงมีบ้านสไตล์ตะวันตกรูปแบบหนัวยาง บ้านแบบโสรจิ้นเหลียวหลงเหลื่ออยู่ ซึ่งบ้านโบราณดั้งเดิมมีการกระจายอย่างกว้างขวาง และบ้านอิฐแดงพบเห็นได้ทั่วไปในเมืองและหมู่บ้านทางตอนใต้ของฝูเจี้ยน ซึ่งในปัจจุบันสถาปัตยกรรมประเภทนี้กระจายอยู่ในเมืองเฉียนโจว เชี่ยเหมิน และจางโจว

เจ้าของบ้านโบราณแบบดั้งเดิมในเขตจินเจียงและผู้นำเที่ยวเมืองโบราณฉวนโจวได้กล่าวไว้ว่า กลุ่มบ้านอิฐแดงที่มีชื่อเสียงที่สุดในเมืองเฉียนโจว ได้แก่ บ้านโบราณตระกูลไซ่ หมู่บ้านโบราณอู๋หลินและย่านดั้งเดิมของเมืองอู่เตี้ยน ส่วนคฤหาสน์โบราณที่มีชื่อเสียงในเชี่ยเหมิน ได้แก่ ต้าฟู่ตี้ที่ตั้งอยู่ในเกาะกู่ลิ่งยวี๋ และบ้านเหลียนถิงในเขตไห่ซังเมืองเชี่ยเหมิน เสี่ยวเหล่

นักออกแบบกระเป่าที่เติบโตในเมืองจางโจวกล่าวว่า กลุ่มบ้านโบราณที่มีชื่อเสียงที่สุดในเมืองจางโจวคือหมู่บ้านโบราณไต้เหม่ย และบ้านหยอนางรมส่วนใหญ่จะกระจายอยู่ในพื้นที่ชายฝั่ง เช่น หมู่บ้านสวีนฝู หมู่บ้านและชานเมืองของเมืองจางโจว เช่น หลงไห่ ผิงเหอ หัวอัน

สถานที่เหล่านี้มีสถาปัตยกรรมเปลือกหยอนางรมจำนวนมากที่ได้รับการอนุรักษ์ไว้อย่างดี ซึ่งเป็นสถานที่สำคัญสำหรับคนในท้องถิ่นในการอยู่อาศัย ขณะเดียวกัน เจ้าของบ้านได้ให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า ในการสนับสนุนการสืบทอดวัฒนธรรมดั้งเดิมให้ได้มีประสิทธิภาพมากขึ้นนั้น รวมทั้งการสนับสนุนให้นักท่องเที่ยวจากทั่วโลกได้สัมผัสกับอัตลักษณ์ท้องถิ่นของฝูเจี้ยนตอนใต้ได้ดียิ่งขึ้น ผู้พัฒนาโครงการโฮมสเตย์และโรงแรมหลายแห่งในฝูเจี้ยนตอนใต้จึงมีความตั้งใจในการเลือกที่ตั้งที่เป็นพื้นที่ของสถาปัตยกรรมดั้งเดิมที่กล่าวข้างต้น และมีการปรับปรุงพัฒนาเพื่อคงรักษาไว้ซึ่งรูปแบบและคุณลักษณะของสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมเหล่านี้ ส่งผลให้ผู้มาเยือนรู้สึกเข้าถึงและตีค่ากับบรรยากาศแบบดั้งเดิมได้ดีขึ้น

2) ท่านคิดว่าสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมเหล่านี้มีเอกลักษณ์ทางสถาปัตยกรรมอย่างไรบ้าง และอะไรคือองค์ประกอบที่มีความโดดเด่นมากที่สุด

จากผลการสัมภาษณ์พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ (เจ้าของบ้าน) ได้ให้ความคิดเห็นด้านเอกลักษณ์ของสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมของฝูเจี้ยนตอนใต้ที่สะท้อนได้ชัดเจนที่สุด คือ วัสดุก่อสร้าง โครงสร้างด้านรูปทรง และรูปแบบการตกแต่งทางสถาปัตยกรรม โดยรูปแบบบ้านที่โดดเด่นและเป็นเอกลักษณ์มี 2 รูปแบบ คือ (1) บ้านอิฐแดงมีการใช้อิฐแดงเป็นวัสดุหลักในการก่อสร้าง ผนังด้านนอกมักเป็นสีแดงหรือสีน้ำตาลแดง จับคู่กับหินแกรนิตสีขาวนํ้านม กลายเป็นองค์ประกอบ “อิฐสีแดงและหินสีขาว” ที่เป็นเอกลักษณ์ ทำให้เกิดความสวยงามที่เป็นเอกลักษณ์ (2) บ้านหยอนางรมใช้เปลือก

หอยนางรมในการตกแต่งผนังภายนอก ผนังถูกฝังด้วยเปลือกหอยนางรมจำนวนมากที่จัดเรียงอย่างประณีต เกิดเป็นลักษณะการตกแต่งอันเป็นเอกลักษณ์ที่ผสมผสานกับวิถีชีวิตริมชายฝั่ง และแสดงให้เห็นถึงการใช้วัสดุจากธรรมชาติอย่างชาญฉลาด และการเคารพต่อสิ่งแวดล้อม

ในด้านของรูปทรง ผู้ให้สัมภาษณ์ได้ให้ความคิดเห็นว่า สถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมของผู้เจียน ตอนใต้เป็นอาคารที่มีความสมมาตรแต่ไม่แข็งกระด้าง ตัวสถาปัตยกรรมหลักมีคานเป็นแกนหลัก หลังคามีสันโค้งลาดเอียงสองชั้น กระเบื้องทั้ง 2 ด้านของสันหลังคาไม่ได้ลาดลงเป็นแนวตรง แต่มีความโค้งลงเล็กน้อย ทำให้มีลักษณะโค้งมนที่แข็งแรง ปลายหลังคาทั้ง 2 ข้างเอียงขึ้นคล้ายหางนกนางแอ่น สื่อถึงความรู้สึกคิดถึงการกลับบ้านเสมอไม่ว่าจะเดินไปไกลแค่ไหนก็ตาม รูปแบบการตกแต่งสถาปัตยกรรมโดยรวมมีความอลังการและคล้ายคลึงกับพระราชวังในสมัยก่อน เรียกได้ว่าเป็นสถาปัตยกรรมที่โดดเด่นที่สุดในยุคนั้น การแกะสลักอิฐด้านนอกผนังมีรูปทรงที่แตกต่างกันตามลวดลายการตกแต่งแบบจีนโบราณ และนำมารวมกันเป็นรูปแบบต่าง ๆ ทำให้เกิดความเป็นสามมิติ นอกจากนี้ผู้ให้สัมภาษณ์ยังกล่าวว่า การเลือกและการผสมผสานระหว่างอิฐสลัก หน้าจั่ว และหน้าต่าง อนุญาตแต่ละบ้านนั้นแตกต่างกัน สะท้อนถึงแนวคิดด้านสุนทรียะและความเปิดกว้างของผู้อยู่อาศัยในมณฑลผู้เจียนตอนใต้

3) การใช้ชีวิตอยู่ในสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมนี้ท่านมีความทรงจำพิเศษอย่างไรบ้าง

เนื่องจากผู้ให้สัมภาษณ์ทั้ง 3 ท่านมีสภาพแวดล้อมการเติบโตที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ส่งผลให้แต่ละคนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความทรงจำต่อสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมเป็นของตัวเอง โดยมีรายละเอียด ดังนี้

(1) ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านแรก คือ เจ้าของและผู้ดูแลสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิม มีความคิดเห็นว่า บ้านโบราณมีประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมและประเพณีอันยาวนาน อิฐและคานทุกชิ้นคือหลักฐานพยานที่แสดงถึงกาลเวลาที่ผ่านมาและมรดกของครอบครัว ซึ่งประกอบด้วยวัฒนธรรมทางประวัติศาสตร์อันยาวนานและความตกตะตอนทางความทรงจำ การได้เห็นสถาปัตยกรรมเก่าที่อาศัยอยู่ตอนที่ยังเป็นเด็กได้รับความเสียหายและปรับปรุงใหม่ ภายหลังมีการวางแผนให้เข้าเป็นส่วนหนึ่งของย่านดั้งเดิม และปัจจุบันเป็นที่รู้จักในฐานะมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ กระบวนการนี้ทำให้รู้สึกซาบซึ้ง

(2) ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 2 คือ นักออกแบบที่อาศัยอยู่ในบ้านโบราณตั้งแต่เด็ก บ้านโบราณที่อาศัยอยู่นั้นตั้งอยู่ในชนบทของเมืองจางโจว ในความรู้สึกของนักออกแบบท่านนี้ คือ ตอนที่เป็นเด็ก บ้านโบราณนี้มักจะถูกใช้เพื่อเก็บเครื่องมือการเกษตร หน้าบ้านเป็นนาข้าวขนาดใหญ่ ในเดือนกรกฎาคมและสิงหาคม จะมีการตากข้าวที่ลานบ้าน และจะเต็มไปด้วยกลิ่นหอมของข้าว ขณะเดียวกันบ้านโบราณหลังนี้ก็เป็นที่อยู่อาศัยของทุกคนในครอบครัว ทุกเทศกาลสำคัญหรือการ

รวมตัวของครอบครัว ญาติ ๆ และเพื่อน ๆ ที่จะมารวมตัวกันที่นี่ เพื่อใช้เวลาแห่งความสุขร่วมกัน การรวมตัวของครอบครัวเหล่านี้ไม่เพียงแต่เป็นการแลกเปลี่ยนความรักในครอบครัวเท่านั้น แต่ยังเป็นการสืบทอดประเพณีและวัฒนธรรมของครอบครัวอีกด้วย ทำให้นึกออกแบบท่านนี้รู้สึกถึงความอบอุ่นและความกลมเกลียวของครอบครัว

(3) ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 3 คือ อาสาสมัครด้านวัฒนธรรมทางของมณฑลผู้เจี้ยนตอนใต้ ซึ่งอาศัยอยู่กับปู่ย่าในบ้านหยวนางรมในพื้นที่ชายฝั่งผู้เจี้ยนทางตอนใต้ตั้งแต่เด็ก ความทรงจำที่พิเศษที่สุดของอาสาสมัครท่านนี้เกี่ยวกับบ้านโบราณแห่งนี้ คือ เป็นพื้นที่อาศัย ผู้หญิงที่นี่มีธรรมเนียมในการตัดดอกไม้ ไม่ว่าจะเด็กหรือผู้ใหญ่ ทุกคนจะมัดผมทุกวัน และเริ่มต้นวันใหม่ด้วยการหาปูและหอยนางรม ผู้คนที่ใช้ชีวิตแบบนี้ทุกวัน แต่พวกเขาไม่เคยรู้สึกยุ่งยากและน่าเบื่อ นี่เป็นความภาคภูมิใจและความเข้าใจต่อสุนทรียภาพอันเป็นเอกลักษณ์ของชาวผู้เจี้ยนทางตอนใต้ ในปัจจุบันการตัดดอกไม้แพร่หลายไปทั่วประเทศ นักท่องเที่ยวจำนวนมากมาที่หมู่บ้านสวี้นผู้จะมีกรตัดดอกไม้ เดินไปรอบ ๆ และถ่ายรูปในบ้านหยวนางรม ซึ่งเป็นการสืบทอดวัฒนธรรมดั้งเดิมของผู้เจี้ยนตอนใต้อีกครั้ง

4) ท่านรู้จักเทคโนโลยีชีวภาพของสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมมณฑลผู้เจี้ยนตอนใต้หรือไม่

ผลการสัมภาษณ์ พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ทุกคนมีความเข้าใจเกี่ยวกับเทคโนโลยีชีวภาพในสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมทางตอนใต้ของผู้เจี้ยน โดยผู้ให้สัมภาษณ์มีความเห็นว่า เทคโนโลยีชีวภาพที่ใช้ในสถาปัตยกรรมส่วนใหญ่สะท้อนให้เห็นผ่านการเลือกใช้วัสดุก่อสร้าง คุณลักษณะที่โดดเด่นที่สุดคือ ผนังเปลือกหอยนางรมของบ้านหยวนางรมที่ใช้เปลือกหอยนางรมเป็นวัสดุก่อสร้าง ในระหว่างการก่อสร้าง จะมีการนำเปลือกหอยนางรมส่วนหนึ่งบดให้เป็นผงแล้วผสมกับปูนขาว และนำมาทาที่ผนัง จากนั้นนำเปลือกหอยนางรมที่สมบูรณ์มาทับซ้อน ติดไว้กับผนังกำแพงอีกครั้ง สิ่งนี้ไม่เพียงแต่เป็นการตกแต่งสถาปัตยกรรมเท่านั้น แต่ยังนำความงามมาสู่รูปลักษณ์ของสถาปัตยกรรม อีกทั้งยังทำให้สถาปัตยกรรมสามารถสร้างความอบอุ่นในฤดูหนาวได้ดี และเย็นสบายในฤดูร้อน การเลือกใช้ไม้จากสนหนามเงินเป็นวัสดุสำหรับโครงสร้างสถาปัตยกรรมภายในยังสะท้อนให้เห็นถึงเทคโนโลยีชีวภาพของสถาปัตยกรรมผู้เจี้ยนทางตอนใต้แบบดั้งเดิมที่ใช้วัสดุในท้องถิ่นและผสมผสานกับสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ ขณะเดียวกัน ผู้ให้สัมภาษณ์เลี้ยวเหลี่ยมยังกล่าวว่า ในช่วงวัยเด็กได้เห็นพ่อแม่บดเกลือและเส้นใยอื่น ๆ ที่เก็บเกี่ยวได้แล้วเติมลงในปูนขาวเพื่อใช้ในการสร้างบ้าน

จากข้อมูลการสัมภาษณ์นี้อาจกล่าวได้ว่า ผู้คนทางตอนใต้ของมณฑลผู้เจี้ยนใต้ใช้ภูมิปัญญาของตนเองในการปรับตัวให้เข้ากับสภาพท้องถิ่นและผสมผสานวัสดุจากธรรมชาติเข้ากับอาคารที่อยู่อาศัย เพื่อให้อาคารแบบดั้งเดิมไม่เพียงตอบสนองความต้องการของที่อยู่อาศัยเท่านั้น แต่ยังอยู่ร่วมกันอย่างกลมกลืนกับสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ ซึ่งสะท้อนถึงความสัมพันธ์ที่กลมกลืนระหว่างมนุษย์และธรรมชาติ

5) ในความเห็นของท่าน ระหว่างรูปลักษณ์ ผิวสัมผัสและกลิ่น ส่วนใดของสถาปัตยกรรมที่ควรค่าแก่การนำไปออกแบบใหม่มากที่สุด

ผลการสัมภาษณ์ พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์มีความคิดเห็นว่า รูปลักษณ์ ผิวสัมผัสของสถาปัตยกรรมผู้เจียนแบบดั้งเดิมนั้นมีความพิเศษและควรค่าแก่การสืบทอด ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 2 ส่วนที่เกี่ยวข้องได้ดังนี้ (1) รูปลักษณ์ คือ ประสบการณ์ทางประสาทสัมผัสแรกของผู้คนที่เกี่ยวกับสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมในผู้เจียนตอนใต้ เมื่อมองจากภายนอก สถาปัตยกรรมมีรูปลักษณ์ที่เป็นเอกลักษณ์และมีรายละเอียดที่สวยงาม สถาปัตยกรรมของมณฑลผู้เจียนตอนใต้สื่อถึงรูปแบบสถาปัตยกรรมที่ยิ่งใหญ่และอลังการแก่ผู้คนที่โดยตรง ไม่ว่าจะเป็นกำแพงสีแดงของบ้านอิฐแดง ผนังสีเทาและสีขาวของบ้านหอยนางรม หรือการจัดวางแบบสมมาตรของบ้านแบบลานกว้าง ล้วนทำให้ผู้คนที่รู้สึกถึงความสวยงาม สถาปัตยกรรมของผู้เจียนตอนใต้ยังให้ความสำคัญกับการตกแต่งที่มีรายละเอียด เช่น หน้าจั่ว การแกะสลักอิฐ หน้าต่างฉลุ และสันหน้าจั่วรูปทางนกงางแอน ทั้งหมดนี้ถ่ายทอดให้ผู้คนที่เห็นถึงความเฉลียวฉลาดและทักษะของสถาปนิกและช่างฝีมือ อีกทั้งยังแสดงให้เห็นถึงเสน่ห์อันเป็นเอกลักษณ์และรสนิยมทางศิลปะของวัฒนธรรมผู้เจียนตอนใต้อีกด้วย (2) ผิวสัมผัส คือ สิ่งที่ผู้คนที่สามารถสัมผัสได้เมื่อเข้าไปใกล้และเดินเข้าไปในสถาปัตยกรรม สามารถสัมผัสผนังเปลือกหอยนางรมที่แข็งและหยาบ กำแพงอิฐแดงที่เรียบและละเอียดอ่อน ตลอดจนคานและเสาไม้สนที่มีน้ำหนักการสัมผัสกับสิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดการเชื่อมโยงทางอารมณ์ของผู้คนกับสถาปัตยกรรมอย่างลึกซึ้ง และช่วยให้ผู้คนที่สัมผัสกับความรู้สึกพิเศษที่ได้รับจากสถาปัตยกรรมของมณฑลผู้เจียนทางตอนใต้มากขึ้น

6) ผู้วิจัยจะสร้างสรรค์แพชชั่นแห่งอนาคตที่ได้รับแรงบันดาลใจจากสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมมณฑลผู้เจียนตอนใต้ ท่านมีข้อเสนอแนะสำหรับการวิเคราะห์องค์ประกอบทางศิลปะของสถาปัตยกรรมนี้อย่างไรบ้าง

ผลการสัมภาษณ์ พบว่า เจ้าของบ้านและอาสาสมัครด้านวัฒนธรรมผู้เจียนตอนใต้ไม่นักออกแบบโดยตรง ดังนั้น ผู้ให้สัมภาษณ์ทั้ง 2 ท่าน จึงมีความคิดเห็นว่า การเลือกองค์ประกอบทางศิลปะที่ผู้คนที่คุ้นเคยมากที่สุดสำหรับการออกแบบ เช่น โครงสร้างสถาปัตยกรรมทรงสี่เหลี่ยม และลวดลายการแกะสลักอิฐที่มีความสวยงาม มาพัฒนาเป็นโครงสร้างและลวดลายของการออกแบบแพชชั่นจะช่วยให้มีความน่าสนใจ อย่างไรก็ตาม นักออกแบบกระเป่าแพชชั่นได้ให้ประเด็นมุมมองว่า องค์ประกอบทางศิลปะของสถาปัตยกรรมผู้เจียนทางตอนใต้แบบดั้งเดิมที่โดดเด่นที่สุด คือ สันหลังคาทรงทางนกงางแอนและลายดอกไม้ให้ถึง โดยนักออกแบบที่เคยมาศึกษาส่วนมากจะนำองค์ประกอบเหล่านี้ไปใช้โดยตรง พร้อมทั้งเทคนิคการออกแบบที่ค่อนข้างขาดความแปลกใหม่ ดังนั้น นักออกแบบกระเป่าแพชชั่นจึงได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ผู้วิจัยสามารถเลือกองค์ประกอบที่โดดเด่นเหล่านี้ไปทำการออกแบบใหม่ และกระบวนการเทคโนโลยีชีวภาพที่ผู้วิจัยกล่าวถึงในระหว่างการสัมภาษณ์ก็เป็น

จุดเด่นที่น่าสนใจเช่นกัน ถือได้ว่าเป็นการตีความหมายในด้านความงามของสถาปัตยกรรมของผู้เจียนตอนได้จากมุมมองที่สร้างสรรค์มากขึ้น

2. ผลการสัมภาษณ์นักออกแบบแฟชั่น

โดยปกติสถาปัตยกรรมจะสะท้อนถึงวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ของท้องถิ่น ซึ่งการออกแบบแฟชั่นก็เช่นเดียวกัน ทั้ง 2 มีบางอย่างที่เหมือนกันในเชิงสุนทรียภาพและเป็นแรงบันดาลใจให้กันและกัน รูปลักษณ์ของสถาปัตยกรรมเป็นส่วนหนึ่งของเมือง และเมืองก็เป็นแหล่งกำเนิดของแฟชั่น ทั้งสองยังเป็นหลักฐานพยานถึงการสร้างอารยธรรมของมนุษย์ตั้งแต่เริ่มต้น ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงตามยุคสมัยทางสังคม ซึ่งแสดงให้เห็นถึงทัศนคติทางจิตวิญญาณของผู้คนในยุคต่าง ๆ และยังเป็นเครื่องหมายที่สวยงามที่สุดในพัฒนาการของมนุษย์ โดยงานวิจัยการออกแบบอนาคตภาพแฟชั่น : สุนทรียภาพทางสถาปัตยกรรมมณฑลผู้เจียนตอนได้ดำเนินการบูรณาการสถาปัตยกรรมเข้ากับการออกแบบแฟชั่น ดังนั้นจึงทำการคัดเลือกผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน จากสาขาการออกแบบแฟชั่นที่แตกต่างกัน ซึ่งผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ได้ให้ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นเกี่ยวกับการประยุกต์สถาปัตยกรรมกับการออกแบบแฟชั่น ส่งผลให้ผู้วิจัยเกิดความเข้าใจเกี่ยวกับทิศทางของการออกแบบแฟชั่นแห่งอนาคต และวิธีการประยุกต์วัสดุใหม่ในการออกแบบแฟชั่น โดยผลการสัมภาษณ์มีดังนี้

1) ท่านคิดว่านวัตกรรมสร้างสรรค์ที่โดดเด่นในกระบวนการเปลี่ยนสถาปัตยกรรมให้เป็นการออกแบบแฟชั่นคืออะไร

ผู้ให้สัมภาษณ์ได้ให้ข้อคิดเห็นว่า การเปลี่ยนและพัฒนาสถาปัตยกรรมให้เป็นการออกแบบแฟชั่น ถือได้ว่าเป็นกระบวนการสร้างสรรค์ที่มีความเป็นนวัตกรรมและท้าทาย ในกระบวนการออกแบบ นวัตกรรมสร้างสรรค์สามารถเริ่มจากมุมมองที่หลากหลายได้ เช่น

1. องค์กรประกอบโครงสร้าง: สถาปัตยกรรมและแฟชั่นต่างก็เกี่ยวข้องกับโครงสร้าง ดังนั้นองค์ประกอบโครงสร้างในสถาปัตยกรรมสามารถดัดแปลงเปลี่ยนเป็นโครงสร้างที่เป็นเอกลักษณ์ในการออกแบบแฟชั่นได้ ตัวอย่างเช่น ใช้รูปทรงโดมหรือองค์ประกอบทางสถาปัตยกรรมแบบโค้งเพื่อสร้างชายเสื้อหรือคอเสื้อที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว

2. ความรู้สึกเชิงพื้นที่ทางสถาปัตยกรรม: การออกแบบทางสถาปัตยกรรมมักจะมุ่งเน้นไปที่การใช้ประโยชน์ ดังนั้นรูปแบบของพื้นที่จึงจำเป็นต้องมีความสอดคล้องกับการใช้งาน ในด้านความรู้สึกเชิงพื้นที่ ทางสถาปัตยกรรมมักจะรวมถึงปัจจัยต่าง ๆ เช่น แสงและเงา มุมมอง ขนาด ซึ่งผู้วิจัยสามารถลองเริ่มต้นจากแง่มุมเหล่านี้และพัฒนาเป็นองค์ประกอบในการออกแบบแฟชั่น ผู้วิจัยสามารถใช้ประโยชน์จากการซ้อนกันหลายชั้นของสถาปัตยกรรมเพื่อสร้างผลงานแฟชั่นทางสถาปัตยกรรมโดยการซ้อน พับ หรือการแขวน ทำให้เสื้อผ้ามีกลิ่นอายของปริมาตรและพื้นที่เมื่อสวมใส่ หรือสร้างผลของแสงและเงาที่เปลี่ยนแปลงผ่านผ้าและงานฝีมือแบบพิเศษได้

3 แรงบันดาลใจในการเลือกใช้วัสดุและพื้นผิว: สถาปัตยกรรมมักจะใช้วัสดุที่แตกต่างกันหลากหลาย เช่น แก้ว โลหะ หิน แต่สำหรับงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยสามารถใช้แรงบันดาลใจจากสถาปัตยกรรมและนำวัสดุเหล่านี้ไปใช้กับการออกแบบแฟชั่นเพื่อสร้างพื้นผิวที่เป็นเอกลักษณ์ ตัวอย่างเช่น ใช้ตาข่ายโลหะหรือขึ้นแก้วเพื่อสร้างการตกแต่งหรือรายละเอียดบนเสื้อผ้า

4. ความหมายเชิงสัญลักษณ์และเรื่องราวเบื้องหลังของสถาปัตยกรรม: สถาปัตยกรรมมักเต็มไปด้วยวัฒนธรรมทางประวัติศาสตร์ ความหมายเชิงสัญลักษณ์ และความทรงจำของผู้อยู่อาศัย ซึ่งผู้วิจัยสามารถใช้แรงบันดาลใจจากเรื่องราวเบื้องหลังอาคาร และพัฒนาเป็นเนื้อหาหรือแนวคิดในการออกแบบแฟชั่น เช่น การใช้ความทรงจำของผู้อยู่อาศัยในสถาปัตยกรรมเป็นแรงบันดาลใจในการออกแบบแฟชั่นที่มีความหมายพิเศษ

2) ท่านคิดอย่างไรกับการนำแนวคิดทางด้านสถาปัตยกรรมมาสู่ด้านการออกแบบแฟชั่น

ในฐานะผู้เชี่ยวชาญในสาขาการออกแบบแฟชั่น ผู้ให้สัมภาษณ์มีความเห็นว่า การนำสถาปัตยกรรมสู่การออกแบบแฟชั่นเป็นแนวคิดที่มีความสร้างสรรค์และน่าสนใจมาก การผสมผสานข้ามพรมแดนนี้สามารถนำแรงบันดาลใจใหม่ ๆ และอาจได้ผลลัพธ์ที่เป็นเอกลักษณ์มาสู่แวดวงการออกแบบแฟชั่น (1) ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบแฟชั่น กล่าวว่า สถาปัตยกรรมเป็นรูปแบบทางศิลปะหนึ่งที่อยู่ดีไปด้วยความคิดสร้างสรรค์และองค์ประกอบของการออกแบบ การนำแนวคิดทางสถาปัตยกรรมมาผสมผสานเข้ากับการออกแบบแฟชั่นสามารถช่วยให้นักออกแบบมีพื้นที่สร้างสรรค์ที่กว้างขึ้น และสามารถนำแรงบันดาลใจจากโครงสร้างทางสถาปัตยกรรม รูปร่าง วัสดุ เพื่อสร้างผลงานแฟชั่นที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวได้ (2) นักออกแบบแฟชั่นที่เป็นนักออกแบบวัสดุแห่งอนาคต มีความเห็นว่า การออกแบบสถาปัตยกรรมมักจะมุ่งเน้นไปที่โครงสร้างและความรู้สึกของพื้นที่ ซึ่งสามารถนำมาตีความมาสู่การออกแบบแฟชั่นได้ การพัฒนาองค์ประกอบโครงสร้างของสถาปัตยกรรมไปสู่การออกแบบแฟชั่นสามารถสร้างความรู้สึกพิเศษด้านปริมาตรและลายเส้นได้ ทำให้เสื้อผ้ามีโครงสร้างเชิงพื้นที่ที่น่าสนใจได้ สถาปัตยกรรมใช้วัสดุหลากหลายชนิด เช่น แก้ว โลหะ คอนกรีต การใช้วัสดุเหล่านี้ในการออกแบบแฟชั่นสามารถสร้างพื้นผิวที่เป็นเอกลักษณ์ได้ ตัวอย่างเช่น ใช้ตะแกรงลวดหรือวัสดุโปร่งใสเพื่อสร้างรูปลักษณ์ของเสื้อผ้า (3) นักออกแบบแฟชั่นและวัสดุได้ให้ความเห็นว่า สถาปัตยกรรมต่าง ๆ มักจะมีความหมายแฝงทางวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ การผสมผสานแนวคิดทางสถาปัตยกรรมเข้ากับการออกแบบแฟชั่นจึงสามารถถ่ายทอดแนวคิดและอารมณ์ที่ลึกซึ้ง ซึ่งให้ความหมายแก่แฟชั่นมากขึ้น นอกจากนี้ การนำแนวคิดทางสถาปัตยกรรมมาบูรณาการเข้ากับการออกแบบแฟชั่นเป็นแนวทางที่สร้างสรรค์และมีความก้าวหน้า ซึ่งสามารถนำความเป็นไปได้และความแปลกใหม่มาสู่การออกแบบแฟชั่น ขณะเดียวกันก็เป็นการส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืนและความก้าวหน้าทางนวัตกรรมของอุตสาหกรรมแฟชั่นด้วย

3) ประเด็นใดที่ควรให้ความสำคัญในการออกแบบอนาคตภาพแฟชั่น มีอะไรบ้าง

ผู้ให้สัมภาษณ์มีความคิดเห็นตรงกันว่า ในยุคปัจจุบันนี้ ความยั่งยืนและการปกป้องสิ่งแวดล้อมของวัสดุในการออกแบบแฟชั่นเป็นสิ่งสำคัญ นักออกแบบสามารถเลือกวัสดุที่ย่อยสลายได้ทางชีวภาพ วัสดุรีไซเคิล เส้นใยอินทรีย์เพื่อผลิตเสื้อผ้า หรือใช้เทคโนโลยีวัสดุชีวภาพใหม่ ๆ เพื่อบูรณาการเข้ากับการออกแบบแฟชั่น โดยมุ่งมั่นที่จะลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืน อีกทั้งยังเป็นการบูรณาการเทคโนโลยีอีกด้วย ในอนาคตการออกแบบแฟชั่นจะถูกบูรณาการเข้ากับเทคโนโลยีมากขึ้นผ่านการใช้วัสดุขั้นสูง การพิมพ์ 3 มิติ และเทคโนโลยีอุปกรณ์สวมใส่ เพื่อให้เชื่อมต่อกับโลกดิจิทัลมากขึ้น ขณะเดียวกัน การบูรณาการองค์ประกอบทางศิลปะเข้ากับการออกแบบแฟชั่นจะทำให้แฟชั่นในอนาคตไม่ใช่แค่เสื้อผ้าธรรมดาเท่านั้น แต่ยังเป็นผลงานศิลปะด้วย ดังนั้นการสร้างรสนิยมทางศิลปะที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวจึงเป็นประเด็นที่ควรพิจารณาและให้ความสำคัญอย่างยิ่งในการออกแบบแฟชั่น

4) ท่านคิดว่าการใช้วัสดุใหม่เป็นกุญแจสำคัญในการออกแบบอนาคตภาพแฟชั่นหรือไม่ และสิ่งที่ควรระวังในการออกแบบและการใช้วัสดุคืออะไร

ผู้เชี่ยวชาญในสาขาการออกแบบแฟชั่น ได้ให้ความเห็นว่า การประยุกต์ใช้วัสดุใหม่ในการออกแบบแฟชั่นในอนาคต คือ กุญแจสำคัญในการออกแบบที่สามารถสร้างความเป็นไปได้และนวัตกรรมในอนาคต อย่างไรก็ตามการออกแบบนั้นควรคำนึงถึงความสำคัญของการเชื่อมโยงทั้งความหมาย การเล่าเรื่องราว และความงามระหว่างวัสดุกับรูปแบบผลงานแฟชั่นในทุก ๆ ด้าน กล่าวคือ (1) การใช้วัสดุใหม่ควรมีความเป็นนวัตกรรมที่แสดงออกถึงความเป็นไปได้ในแนวทางใหม่ ๆ ของงานออกแบบแฟชั่น โดยเพิ่มเอกลักษณ์และศิลปะของการออกแบบด้วยวิธีการที่น่าสนใจ (2) วัสดุที่เลือกใช้ควรสอดคล้องกับแนวคิดการออกแบบ และสามารถแสดงความคิดสร้างสรรค์ของนักออกแบบได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อผลงานแฟชั่นที่ออกแบบมานั้นมีความน่าสนใจยิ่งขึ้น (3) การพิจารณาการนำไปใช้และความสามารถในการแปรรูปของวัสดุ เพื่อให้แน่ใจว่าวัสดุสามารถตอบสนองความต้องการในการออกแบบและง่ายต่อการแปรรูปเพื่อสร้างสรรค์ผลงานแฟชั่น ตลอดจนขั้นตอนการออกแบบเชิงสร้างสรรค์ที่สามารถใช้การทดลองเพื่อสร้างสรรค์วัสดุใหม่ ๆ แต่ในกรณีที่จำเป็นต้องมีความสอดคล้องกับเชิงการตลาด ควรมีการพิจารณาการยอมรับของตลาดและด้านอื่น ๆ ไปพร้อม ๆ กันด้วย

แนวทางการออกแบบภาพร่าง (Sketch Design Method)

การออกแบบแฟชั่นชุดในงานวิจัยนี้ได้รับแรงบันดาลใจจากเค้าโครงและโครงสร้างของสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยในมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ที่ผสมผสานเข้ากับกระแสการพัฒนาของแฟชั่น นำ

รูปทรงและส่วนประกอบของสถาปัตยกรรมมาถอดประกอบและจัดระเบียบใหม่ และพัฒนาให้เป็นโครงสร้างของการออกแบบแฟชั่น โดยมีแนวคิดของการออกแบบที่เกินจริงและแปลกใหม่ และใช้รูปแบบที่เป็นทรงสี่เหลี่ยมมีมุมผสมผสานกับวัสดุชีวภาพใหม่ที่ได้จากการทดลองที่นำไปตัดด้วยเลเซอร์และตัดด้วยมือ เพื่อเน้นผิวสัมผัสแบบสามมิติและพลังของแฟชั่นในอนาคตที่ได้รับแรงบันดาลใจจากสถาปัตยกรรม

SILHOUETTE DESIGN

ภาพที่ 3-14 ภาพร่างรูปทรง (Ruoqian Wang, 2022)

SILHOUETTE DESIGN

ภาพที่ 3-15 ภาพร่างรูปทรง (Ruoqian Wang, 2022)

SILHOUETTE DESIGN

ภาพที่ 3-16 ภาพร่างการออกแบบ (Ruoqian Wang, 2022)

บทที่ 4

การออกแบบผลงานอนาคตภาพแฟชั่นจากสุนทรียภาพทางสถาปัตยกรรม มณฑลผู้เจียนตอนใต้

จากผลสรุปการวิจัยภาคสนามและการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้แรงบันดาลใจในการสร้างแนวคิด
แนวทางผสมผสานกับวัสดุใหม่ เพื่อสร้างอนาคตภาพแฟชั่น (Timeless Resonance) โดยมีประเด็น
ในการพิจารณาดังนี้

ผู้เชี่ยวชาญในสาขาการออกแบบแฟชั่นได้ให้ข้อเสนอแนะในการใช้แนวคิดและแนวทาง
จากการศึกษาทางสถาปัตยกรรมของมณฑลผู้เจียนตอนใต้เป็นแรงบันดาลใจผสมผสานกับวัสดุใหม่
เพื่อสร้างอนาคตภาพแฟชั่น ถือได้ว่าเป็นแนวคิดที่สร้างสรรค์ ซึ่งประเด็นที่ควรพิจารณาในงานวิจัยนี้
ประกอบด้วย ดังนี้

(1) การเลือกใช้วัสดุควรมีการพิจารณาในการเลือกวัสดุใหม่ ๆ ที่สามารถแสดงถึง
เอกลักษณ์ของสถาปัตยกรรมได้ เช่น เนื้อหินเทียม เส้นใยลายไม้เทียม เป็นต้น เพื่อแสดงวิถีวัฒนธรรม
และประวัติศาสตร์ของสถาปัตยกรรม ตลอดจนการพิจารณาในการเลือกวัสดุหมุนเวียนและเป็นมิตร
ต่อสิ่งแวดล้อม เพื่อแสดงถึงความสำคัญของแนวคิดในการพัฒนาที่ยั่งยืน

(2) วัสดุที่ใช้ในงานวิจัย การออกแบบอนาคตภาพแฟชั่น : สุนทรียภาพทาง
สถาปัตยกรรมมณฑลผู้เจียนตอนใต้ควรมีการอ้างอิงสีแบบดั้งเดิมและลวดลายการตกแต่ง
สถาปัตยกรรม เช่น สีแดงอิฐ สีขาวนวล สีฟ้าแก้ว และสีสถาปัตยกรรมดั้งเดิมอื่น ๆ ของบ้านโบราณ
ผสมผสานกับแนวคิดการจับคู่สีที่ทันสมัยเพื่อสร้างอนาคตภาพแฟชั่นที่ดึงดูดสายตาผู้ชม

(3) การคำนึงถึงรายละเอียดในการประยุกต์ใช้โครงสร้างทางสถาปัตยกรรม และ
องค์ประกอบตกแต่งทางสถาปัตยกรรม เช่น โถงว่าง (โครงสร้างรับหลังคาแบบจีน) การแกะสลักอิฐ
และลวดลายเข้ากับการออกแบบแฟชั่นเพื่อสร้างโครงสร้างที่มีเอกลักษณ์ เช่น การใช้การตกแต่งแบบ
สามมิติ การประดับด้วยลูกปัดเพื่อสร้างผลลัพธ์ทางภาพ และแสดงอารมณ์ความรู้สึกให้กับผลงานใน
หลักการทางศิลปะรวมทั้งเนื้อผิวสัมผัสของแฟชั่น

(4) การสร้างอนาคตภาพแฟชั่นที่ได้รับแรงบันดาลใจจากสถาปัตยกรรมมณฑลผู้เจียน
ตอนใต้และผสมผสานกับวัสดุใหม่ เป็นแนวคิดที่มีความท้าทายอย่างมาก ซึ่งผู้วิจัยจำเป็นต้องมีความ
เข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับความหมายทางวัฒนธรรมและคุณลักษณะทางสถาปัตยกรรมของบ้าน
โบราณ รวมทั้งการผสมผสานแนวคิดการออกแบบแฟชั่นสมัยใหม่ และวิธีการทางเทคนิคเพื่อ
สร้างสรรค์ความหมายทางวัฒนธรรมและผลงานแฟชั่นที่มีความเป็นนวัตกรรมให้เป็นที่ไปในทิศทาง
เดียวกัน

ดังนั้น งานวิจัย การออกแบบอนาคตภาพแพชชั่น : สุนทรียภาพทางสถาปัตยกรรม มณฑลผู้เจียนตอนใต้ ที่มีแนวคิดและแนวทางในการผสมผสานประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และ เรื่องราวเบื้องหลังของสถาปัตยกรรมร่วมกับการออกแบบแพชชั่น ถือเป็นกระบวนการหนึ่งในการ แสดงออกทางวัฒนธรรมผ่านสื่อแพชชั่นที่เป็นเอกลักษณ์ของผู้เจียนตอนใต้

การออกแบบอนาคตภาพแพชชั่นชุด “การเดินทางข้ามมิติของสถาปัตยกรรมโบราณ มณฑลผู้เจียนตอนใต้” (Timeless Resonance)

การออกแบบในงานวิจัยนี้ได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางภาคเอกสาร ข้อมูลที่ได้จากการลง พื้นที่ภาคสนาม ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ ประกอบกับผลการ ทดลองและรูปแบบของวัสดุ ตลอดจนการทำความเข้าใจของผู้วิจัยเกี่ยวกับการผสมผสานระหว่าง สถาปัตยกรรมและการออกแบบแพชชั่น ซึ่งผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลข้างต้นสู่ผลงานอนาคตภาพ แพชชั่นประกอบด้วย 3 ผลงาน คือ

1. Carapace of the body
2. Memory of the Cuo
3. Sink back to the origin

โดยผลงานในแต่ละชุดอนาคตภาพแพชชั่นนั้นมีความแตกต่างกันในด้านแนวคิดวัสดุที่ นำมาใช้ในผลงาน แต่ทุกชุดแพชชั่นมีความเชื่อมโยงและสื่อสารถึงสถาปัตยกรรมโบราณมณฑลผู้เจียน ตอนใต้

1. แนวคิดและแรงบันดาลใจของการออกแบบ

แรงบันดาลใจของงานวิจัย การออกแบบอนาคตภาพแพชชั่น : สุนทรียภาพทาง สถาปัตยกรรมมณฑลผู้เจียนตอนใต้ มาจากสิ่งที่ผู้วิจัยได้สัมผัสจากการสำรวจเห็น ได้ยินได้ฟัง และคิด วิเคราะห์ในระหว่างการลงพื้นที่ภาคสนามและการสัมภาษณ์ในพื้นที่มณฑลผู้เจียนตอนใต้จากมุมมอง ของบุคคลในพื้นที่ ผู้อยู่อาศัยที่มีภูมิหลังการใช้ชีวิต อาชีพ และระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตามสิ่งที่ผู้ให้สัมภาษณ์ได้แสดงความคิดเห็นเหมือนกัน คือ ความทรงจำที่แรงกล้าและหลงใหล เกี่ยวกับสถาปัตยกรรมโบราณ ซึ่งสถาปัตยกรรมเหล่านี้เป็นเครื่องพิสูจน์ถึงกาลเวลาและเป็นสื่อกลาง ของความทรงจำของมนุษย์ เรื่องราวของผู้ที่อยู่อาศัยในบ้าน บรรพบุรุษ เช่น คุณย่าและคุณปู่คุยกันที่ ประตู และพื้นที่ทางสถาปัตยกรรมที่ผู้ให้สัมภาษณ์อาศัยอยู่ได้ก่อให้เกิดเป็นภาษาที่มีเอกลักษณ์ เฉพาะตัว บอกเล่าถึงความรุ่งโรจน์ในอดีตและความเป็นไปได้ในอนาคตของสถาปัตยกรรมโบราณ มณฑลผู้เจียนตอนใต้

แฟชั่นที่มนุษย์สวมใส่เปรียบเสมือนเกราะป้องกันชั้นแรกสำหรับมนุษย์ที่เกิดบนโลกใบนี้ กล่าวคือ แฟชั่นเป็นตัวแทนทางความงามที่เคลื่อนที่ไปยังสถานที่ต่าง ๆ ให้ผู้ชมได้สัมผัส ส่วนสถาปัตยกรรม คือ เกราะป้องกันชั้นที่สองสำหรับมนุษย์ที่ให้ความรู้สึกปลอดภัยและสร้างเรื่องราวตามกาลเวลาภายในชีวิตของผู้อยู่อาศัย นอกจากนี้การเรียนรู้วิธีการสร้างสถาปัตยกรรมที่มีการผสมผสานจากตะวันตกและตะวันออกก่อให้เกิดสถาปัตยกรรมแบบใหม่ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะพื้นที่นั้น ๆ ก็เปรียบเสมือนสถาปัตยกรรมที่เดินได้เช่นกัน ดังนั้น วิวัฒนาการที่ทันสมัยต่าง ๆ ส่งผลให้ผู้วิจัยได้เกิดแนวคิดในการบันทึกชีวิตของสถาปัตยกรรมโบราณ และใช้มุมมองของอดีต ปัจจุบัน และอนาคตของสถาปัตยกรรมโบราณในมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้เป็นเส้นเรื่องในการออกแบบแฟชั่น ด้วยกระบวนการผสมผสานระหว่างผู้คน-แฟชั่น-สิ่งแวดล้อม-วัฒนธรรมดั้งเดิม ผ่านการพัฒนาระหว่างองค์ประกอบทางศิลปะและเทคนิคการผลิต เพื่อสร้างความทรงจำทางอารมณ์ที่มีอยู่ในสถาปัตยกรรมโบราณ มณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ได้อย่างสร้างสรรค์ ด้วยแนวคิด “การเดินทางข้ามมิติของสถาปัตยกรรมโบราณในมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้” (ตารางที่ 4-1)

ภาพที่ 4-1 แนวคิดในการออกแบบ (Ruojian Wang, 2024)

ตารางที่ 4-1 การวิเคราะห์แนวคิดและและแรงบันดาลใจในการออกแบบ

ผลงาน	แรงบันดาลใจ	การออกแบบ
<p>ผลงานที่ 1 “Carapace of the body”</p> 	<p>จากการลงพื้นที่ไปยัง สถาปัตยกรรมโบราณ มณฑลฉงชิ่งผู้เขียนตอน ใต้ ส่งผลให้ผู้วิจัยได้สัมผัส ถึงพลังลึกลับ กำแพงด้าน นอกที่แข็งแกร่งได้ปกป้อง ตัวผู้วิจัย และทุกสิ่งที่อยู่ ที่นี้ราวกับเกราะป้องกัน สถาปัตยกรรมเหล่านี้เป็น สิ่งที่น่าภาคภูมิใจที่สุดของ ผู้คนในมณฑลฉงชิ่งตอน ใต้ในขณะนั้น</p>	<p>การออกแบบได้รับ แรงบันดาลใจจาก โครงสร้างของ สถาปัตยกรรมแบบ ดั้งเดิมของผู้เขียน ด้วยวิธีการแยกส่วน โครงสร้างและทำ การประกอบเข้ากัน ใหม่เพื่อปรับเปลี่ยน ให้เป็นโครงสร้างของ การออกแบบแฟชั่น ที่ให้ความรู้สึกถึง ความเป็นสามมิติ และความแข็งแกร่ง</p>
<p>ผลงานที่ 2 “Memory of the Cuo”</p> 	<p>การได้สำรวจเห็นการ ดำเนินชีวิตของผู้อยู่อาศัย ที่บริเวณนั้นอย่างมี กฎเกณฑ์ ตลอดจนการซ้ำ และทับซ้อนของ องค์ประกอบที่ หลากหลายของ สถาปัตยกรรมได้สร้าง อารมณ์ความรู้ของ ความคล่องตัวและมีชีวิตชีวา ให้กับสถาปัตยกรรมได้ เป็นอย่างดี</p>	<p>การออกแบบได้รับ แรงบันดาลใจจาก ชีวิตที่เป็นกฎเกณฑ์ และสม่ำเสมอ โดย ผู้วิจัยมีการนำ องค์ประกอบการ ตกแต่ง โครงสร้าง ทางสถาปัตยกรรม มาทำการแยกส่วน ขององค์ประกอบ และใช้เทคนิคการ ร้อยและการปะติด เพื่อจำลอง</p>

ผลงาน	แรงบันดาลใจ	การออกแบบ
		<p>องค์ประกอบทางสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิม วัสดุที่ทำจากเปลือกหอย นางรมและข้าวเปลือกเป็นวัสดุหลักเพื่อสื่อถึงความทรงจำของสถาปัตยกรรมโบราณ</p>
<p>ผลงานที่ 3 “Sink back to the origin”</p> 	<p>จากข้อมูลที่สำรวจคาดการณ์ว่า ในอนาคตระดับน้ำทะเลจะสูงขึ้น อาจส่งผลให้สถาปัตยกรรมโบราณถูกน้ำทะเลค่อย ๆ กัดเซาะและค่อย ๆ จมลงสู่มหาสมุทร ซึ่งเปรียบเสมือนกับชีวิตของผู้คนที่อาศัยในมณฑลผู้เจียนตอนใต้เริ่มต้นจากมหาสมุทรและจะกลับคืนสู่มหาสมุทร และเมื่อถึงเวลาที่คาดการณ์ไว้ว่าสถาปัตยกรรมเหล่านี้จะจมอยู่ใต้ทะเล ก็ทำให้ผู้วิจัยเกิดจินตนาการในการมองจากที่สูงลงมาสู่ทะเล ซึ่งน้ำทะเลที่เป็น</p>	<p>การออกแบบได้รับแรงบันดาลใจจากสถาปัตยกรรมผู้เจียนที่จมอยู่ใต้ทะเล โดยใช้วิธีการทดลองเชิงสร้างสรรค์ในการประมวลผลภาพความถี่คลื่นและภาพถ่ายใต้น้ำ เพื่อจำลองประสบการณ์การมองเห็นที่ผู้คนที่ได้รับเมื่อชมสถาปัตยกรรมใต้น้ำ นำรูปทรงที่แยกองค์ประกอบทางศิลปะ มาผสมผสานเข้ากับการพิมพ์ 3 มิติ และทำให้พื้นผิว</p>

ผลงาน	แรงบันดาลใจ	การออกแบบ
	<p>ประกายทำให้สถาปัตยกรรมโบราณกลับมาเคลื่อนไหวอีกครั้งเป็นการเพิ่มมุมมองที่เป็นเอกลักษณ์ให้กับสถาปัตยกรรมโบราณอีกมุมหนึ่ง</p>	<p>ของวัสดุที่มีความรู้สึกเป็นเม็ดเล็ก ๆ เพื่อภาพที่สะท้อนให้เห็นว่าสถาปัตยกรรมที่อยู่ใต้น้ำเหล่านี้จะถูกกัดกร่อน หรือสึกกร่อน เป็นการก้าวข้ามแนวคิดเดิม ๆ ที่มีต่อสถาปัตยกรรมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้และสร้างสถาปัตยกรรมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้จากมุมมองของอนาคต</p>

2. ผลงานที่ 1 “Carapace of the body”

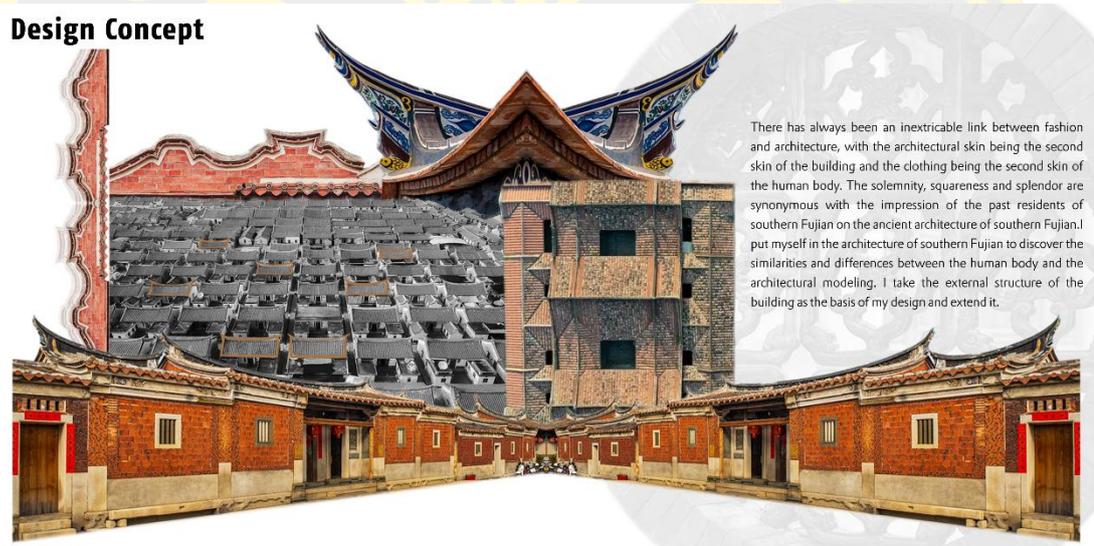

ภาพที่ 4-2 ผลงาน “Carapace of the body” (Ruoqian Wang, 2024)

2.1 กระบวนการออกแบบผลงานที่ 1 “Carapace of the body”

(1) การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อนำไปสู่แนวคิดของผลงานที่ 1 “Carapace of the body”

ความเคร่งขรึม ความยิ่งใหญ่ และความสง่างามนั้นสื่อถึงความรู้สึกที่ชาวผู้เจี้ยนตอนใต้มีต่อสถาปัตยกรรมโบราณ อีกทั้งยังเป็นเอกลักษณ์ที่โดดเด่นที่สุดอีกด้วย สถาปัตยกรรมแห่งนี้ได้รับการขนานนามว่า “พระราชวังอิมพีเรียล” รูปทรงทางสถาปัตยกรรมที่สมมาตรตามแนวแกนกลางและหลังคาโค้งที่ไหลลื่นนั้นดูเคร่งขรึมแต่ก็มีชีวิตชีวา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์องค์ประกอบทางสถาปัตยกรรมเพื่อค้นหาความเหมือนและความแตกต่างระหว่างร่างกายมนุษย์และรูปทรงของทางสถาปัตยกรรม และใช้โครงสร้างภายนอกของสถาปัตยกรรมเป็นพื้นฐานและบูรณาการเข้ากับองค์ประกอบอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้ (ภาพที่ 4-3)

ภาพที่ 4-3 แนวคิดในการออกแบบผลงานที่ 1 “Carapace of the body” (Ruoqian Wang, 2024)

(2) กระบวนการได้มาของโครงสร้างผลงานที่ 1 “Carapace of the body” ที่สอดคล้องกับแนวคิด

รูปทรงของสถาปัตยกรรมและโครงสร้างของแพชชั่นมีหน้าที่คล้ายกัน ทั้ง 2 เป็นจิตวิญญาณของการออกแบบ เป็นตัวกำหนดภาพลักษณ์โดยรวมของการออกแบบ และยังถือเป็นการแสดงออกทางศิลปะที่ตรงไปตรงมาที่สุดในการออกแบบอีกด้วย ดังนั้น ในการศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างทางสถาปัตยกรรม ผู้วิจัยจึงเลือกวิธีทดลองถ่ายภาพสถาปัตยกรรมมณฑลผู้เจี้ยนตอนใต้จาก

มุมมองที่ต่างกันไป โดยให้ได้รูปแบบที่เกิดจากการวางแนวและวัตถุมีความแตกต่างกัน ความเป็นสามมิติของสถาปัตยกรรมส่งผลให้มีความสวยงามของภาพที่ต่างกันไปในแต่ละทิศทาง จากนั้นนำองค์ประกอบของภาพมุมมองมาพัฒนาให้เป็นรูปทรงเพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการออกแบบภาพโครงสร้างของผลงาน “Carapace of the body” (ภาพที่ 4-4)

Structure Research

I stand at different angles and heights to photograph the architecture of Southern Fujian. Because of the three-dimensional nature of the building leads to different visual aesthetics in all directions. I extracted their various modelling structures and used them in the design of fashion silhouettes.

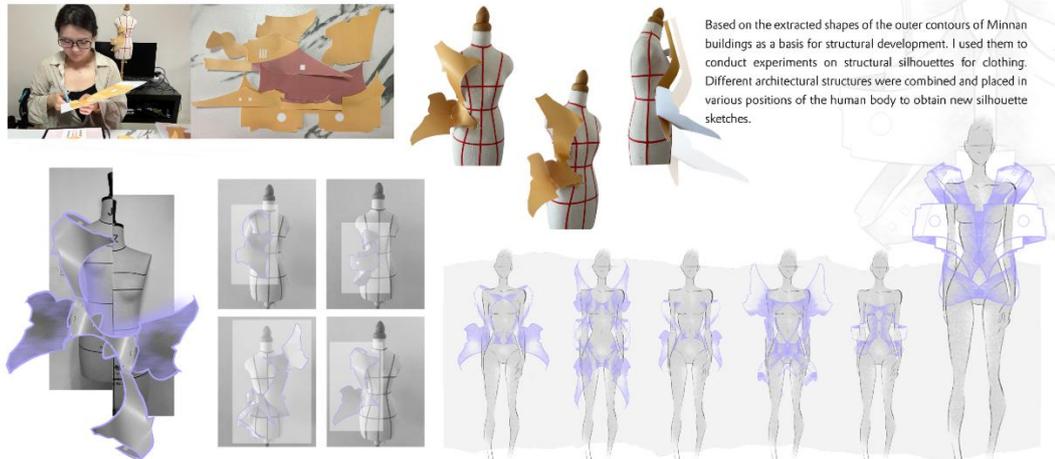
ภาพที่ 4-4 การถอดองค์ประกอบโครงสร้างสถาปัตยกรรมของผลงาน “Carapace of the body” (Ruoqian Wang, 2024)

(3) กระบวนการพัฒนาโครงสร้างจากภาพถ่ายสู่ภาพร่างของผลงานที่ 1

“Carapace of the body”

เมื่อผู้วิจัยได้โครงสร้างของแพชั่นผลงาน “Carapace of the body” จากการพัฒนาองค์ประกอบทางสถาปัตยกรรมแล้ว ขั้นตอนต่อไป คือ กระบวนการตัดแบบบนหุ่น (เดรปปิง : Draping) เพื่อทำการทดลองโครงสร้างและการตัดเย็บ ซึ่งกระบวนการนี้เป็นวิธีที่เที่ยงตรงที่สุดในการออกแบบ เพื่อให้ได้มาซึ่งความสอดคล้องกับโครงสร้างของลักษณะร่างกายมนุษย์มากที่สุด จากนั้นนำโครงสร้างทางสถาปัตยกรรมที่ต่างกันไปมาวางไว้ในตำแหน่งต่าง ๆ ของร่างกายมนุษย์ โดยในการวางตำแหน่งโครงสร้างทางสถาปัตยกรรมนั้น ผู้วิจัยได้คำนึงถึงความสัมพันธ์ระหว่างรูปทรงทางสถาปัตยกรรมและร่างกายมนุษย์ เพื่อให้ได้การผสมผสานโครงสร้างรูปแบบใหม่ (ภาพที่ 4-5)

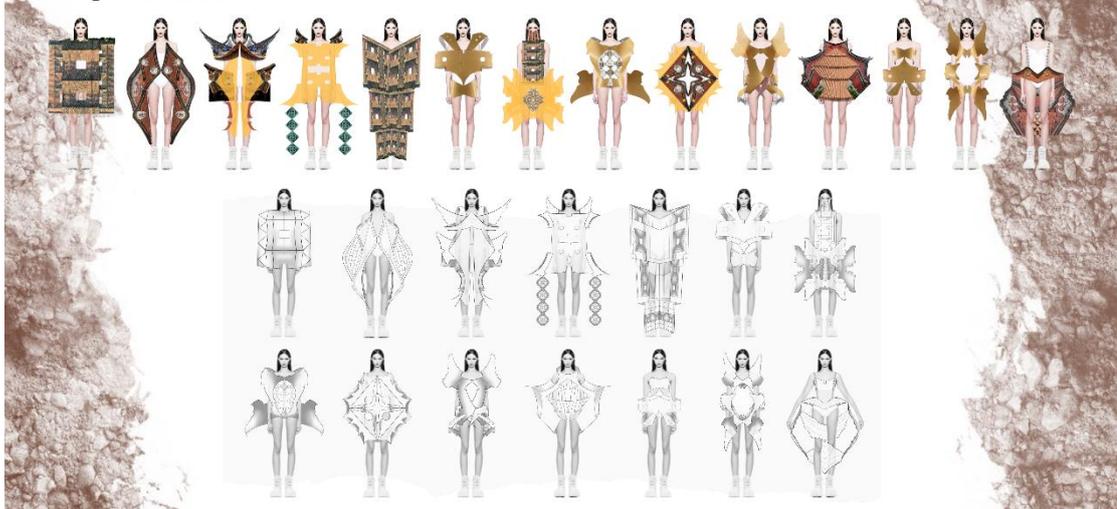
Structure Development

ภาพที่ 4-5 การพัฒนาโครงสร้างของผลงาน “Carapace of the body” (Ruoqian Wang, 2024)

นำโครงสร้างที่ได้จากการพัฒนาองค์ประกอบทางสถาปัตยกรรมทางตอนใต้ของผู้เจี้ยนอีกส่วนหนึ่งมาทำการประกอบเข้าด้วยใหม่ วิธีนี้สามารถทำให้ได้รูปทรงการออกแบบรูปแบบใหม่เพิ่มขึ้น จากนั้นจึงนำมาปรับพัฒนาสู่ภาพร่างของผลงานออกแบบ (ภาพที่ 4-6)

Collage & Sketch

ภาพที่ 4-6 การประกอบโครงสร้างและภาพร่างผลงาน “Carapace of the body” (Ruoqian Wang, 2024)

(4) กระบวนการพัฒนาวัสดุของผลงานที่ 1 “Carapace of the body”

สำหรับการเลือกใช้วัสดุ เพื่อรักษาสัมผัสและพื้นผิวของสถาปัตยกรรมให้ได้มากที่สุด ผู้วิจัยเลือกเปลือกหอยนางรมและดินแดงที่ใช้ในสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมเป็นวัตถุดิบหลัก จากนั้นผสมกับเจลาตินและกลีเซอรินเพื่อทำการออกแบบแพชั่นด้วยวัสดุชีวภาพ สีหลักของวัสดุประกอบด้วย 2 สี ที่เป็นแหล่งกำเนิดสี คือ สีน้ำตาล-แดงของอิฐแดง และสีเทา-ขาวของเปลือกหอยนางรม เป็นการผสมผสานบรรยากาศอันเงียบสงบ ความคล่องตัว และความงดงามของสถาปัตยกรรมโบราณมณฑลผู้เจียนตอนใต้ได้อย่างลงตัว ผสมอัตราส่วนระหว่างวัตถุดิบและน้ำเพื่อสร้างวัสดุที่มีความโปร่งใสและความอึดที่ต่างกัน คือ สีน้ำตาลแดง สีน้ำตาลแดงอ่อน สีน้ำตาลอ่อน สีเหลืองเอิร์ธโทน สีเหลืองอ่อน และสีขาวนํ้านม สำหรับเทคนิคการสร้างสรรค์ คือ เลือกใช้ผลการทดลองวัสดุในการทดลองช่วงที่ 2 โดยแบ่งวัตถุดิบออกเป็น 2 ส่วน ส่วนหนึ่งนำไปต้ม และอีกส่วนหนึ่งถูกเทลงในแม่พิมพ์และโรยด้วยวัสดุ เพื่อจำลองพื้นผิวของสถาปัตยกรรมมณฑลผู้เจียนทางตอนใต้แบบดั้งเดิมสำหรับสีโดยรวมของผลงานเป็นสีตามธรรมชาติ โดยไม่มีการเติมเม็ดสีใด ๆ วัสดุที่สร้างขึ้นได้แสดงสีจากธรรมชาติอย่างชัดเจน ซึ่งเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และสอดคล้องกับภาพลักษณ์ของสถาปัตยกรรมมณฑลผู้เจียนตอนใต้ (ภาพที่ 4-7)

Material Experiment

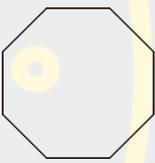
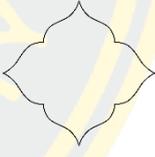
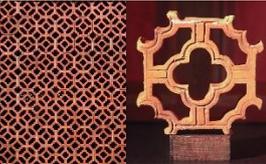
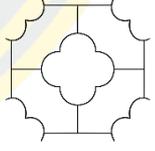
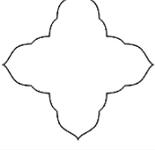
ภาพที่ 4-7 การทดลองวัสดุและสีของผลงาน “Carapace of the body” (Ruoqian Wang, 2024)

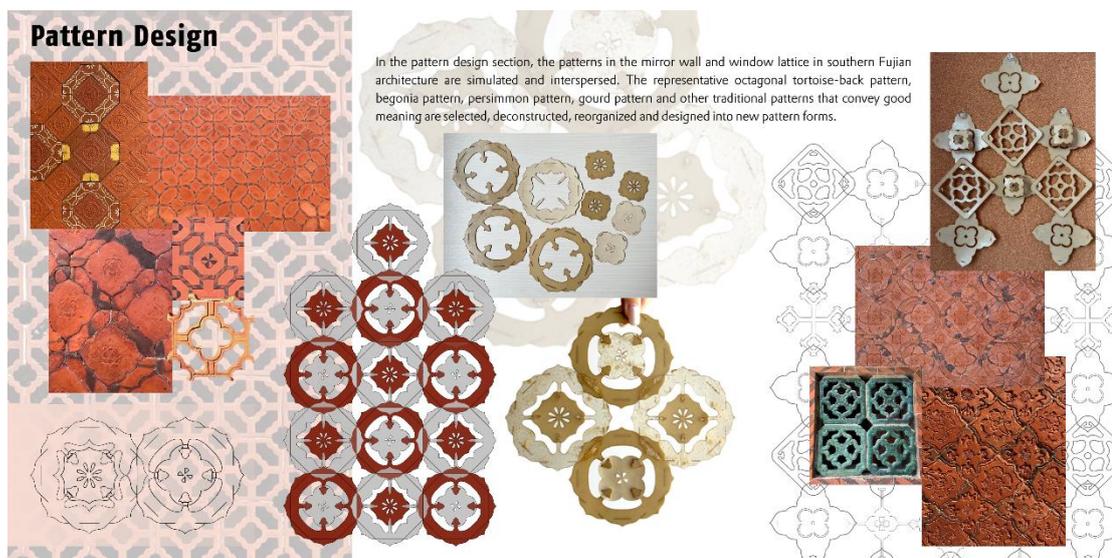
(5) กระบวนการสร้างลวดลายของผลงานที่ 1 “Carapace of the body”

เพื่อป้องกันไม่ให้งานแพชั่นที่ออกแบบมีน้ำหนักและมีการซ้ำของรูปทรงมากเกินไป จึงได้มีการนำรูปแบบตำแหน่งของหน้าต่างฉลุ และการเล่นแบบลวดลายบนผนังกระจกและ

โครงหน้าต่างในสถาปัตยกรรม มาใช้ในผลงาน Carapace of the body ซึ่งจากการทดลองการ ออกแบบลวดลายในบทที่ 3 พบว่า ลวดลายอิฐแบบที่ 1 และแบบที่ 2 ได้สื่อถึงสถาปัตยกรรมอย่าง ชัดเจนและมีลักษณะของการผสมผสานองค์ประกอบของลวดลายดั้งเดิมที่สื่อความหมายถึง ความโชค ดีและเป็นสิริมงคล เช่น ลายเต่าแปดเหลี่ยม ลายกระดองเต่า ลายดอกให้ถั่ง ลายน้ำเต้า ลายกลีบลูก พลับ และลายกังหันลม จากนั้นใช้ลวดลายเหล่านี้มาทำการรื้อโครงสร้างและจัดระเบียบใหม่ พร้อม กับออกแบบให้เป็นลวดลายใหม่ (ตารางที่ 4-2) การออกแบบลวดลายใหม่นี้สื่อถึงความยิ่งใหญ่และ อลังการของสถาปัตยกรรมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ในอดีตเป็นหลัก ตลอดจนความคาดหวังที่สวยงาม ของชีวิตชาวฝูเจี้ยนตอนใต้ในขณะนั้น (ภาพที่ 4-8)

ตารางที่ 4-2 การเลือกและการถอดองค์ประกอบลวดลาย

ลวดลาย	ภาพประกอบ	ความหมาย	การถอดองค์ประกอบ
ลายกระดอง เต่า		อายุยืนยาว	
ลายกลีบลูก พลับ		ความสมหวัง	
ลายดอกให้ถั่ง		ความมั่งคั่งและโชค ลาก	
ลายน้ำเต้า		สิริมงคลและความ เจริญรุ่งเรือง	
ลายกังหันลม		ความมีชีวิตชีวา	

ภาพที่ 4-8 การออกแบบลวดลายผลงาน “Carapace of the body” (Ruoqian Wang, 2024)

(6) กระบวนการออกแบบภาพโครงสร้างของผลงานที่ 1 Carapace of the body (Silhouette)

การออกแบบโครงสร้างของผลงาน Carapace of the body (Silhouette) เป็นจุดสำคัญของการออกแบบแพชชันชุดนี้ รูปทรงของแพชชันส่วนใหญ่จะมีความสมมาตร โดยผสมผสานรูปทรงของสถาปัตยกรรมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้เข้ากับการออกแบบโครงสร้างของแพชชันสมัยใหม่ มีการพัฒนารูปแบบบนพื้นฐานของการรักษาเอกลักษณ์ของสถาปัตยกรรมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ ในแง่ของรายละเอียด การออกแบบได้ผสมผสานจังหวะลอนคลื่นและแบบลดหลั่นของหลังคาสถาปัตยกรรมเข้ากับลักษณะโค้งงอและเป็นมุมของสันหลังคา เพิ่มจังหวะความคล่องตัวให้กับรูปทรงที่เป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส อีกทั้งยังมีการออกแบบที่เป็นการฉลุลายให้มีช่องว่าง ซึ่งช่วยให้มีพื้นที่โล่งไม่ให้เกิดความรู้สึกอึดอัด โดยในพื้นที่ที่มีการฉลุลายจะใช้วิธีการออกแบบแบบสลับส่ายเพื่อจำลองลวดลายของหน้าต่างในสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิม พร้อมกับจับคู่วัสดุที่มีเฉดสีและความโปร่งใสที่แตกต่างกัน เพื่อให้ชุดผลงานแพชชันนี้มีมิติมากขึ้น การออกแบบโดยรวมสื่อถึงความเป็นสามมิติ ความแข็งแกร่ง และความแข็งแรงของสถาปัตยกรรมซึ่งเปรียบเสมือนเกราะที่คอยปกป้องร่างกาย (ภาพที่ 4-9)

ภาพที่ 4-9 ภาพการออกแบบผลงานที่ 1 “Carapace of the body” (Ruoqian Wang, 2024)

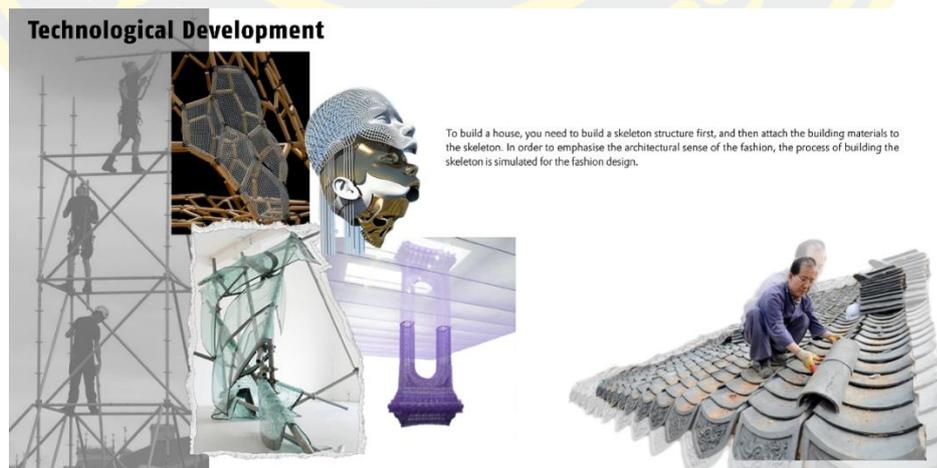
จากภาพโครงสร้างของผลงานทั้ง 5 นี้ พบว่า ภาพโครงสร้างที่ 1 มีรูปทรงในภาพรวม เป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัสซึ่งได้รับแรงบันดาลใจจากสถาปัตยกรรมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้จากมุมสูงอย่าง ชัดเจน นอกจากนี้รูปทรงด้านหน้าของโครงสร้างจำลองมีความสอดคล้องกับรูปทรงห้าช่องของ สถาปัตยกรรมที่ลาดเอียงออกไปด้านนอกและค่อย ๆ ขยายออก โดยสามเหลี่ยมที่อยู่ด้านนอกสุด จำลองความลาดเอียงของหลังคา และการออกแบบด้านหลังที่มีช่องว่างมาจากรูปทรงตาข่ายหน้าต่างต่าง แปรเหลี่ยมของสถาปัตยกรรมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ ซึ่งจากการพิจารณาโดยรวมแล้ว โครงสร้างแบบ ที่ 1 สามารถสื่อถึงเกราะที่คอยปกป้องร่างกายและมีความเชื่อมโยงของสถาปัตยกรรมมณฑลฝูเจี้ยน ตอนใต้ได้ชัดเจนที่สุด ดังนั้นภาพโครงสร้างที่ 1 จึงมีความเหมาะสมในการนำไปสร้างสรรค์เป็น ผลงานอนาคตภาพแพชั่นชุดที่ 1 โดยผู้วิจัยจะทำการเตรียมรูปแบบโครงสร้างนี้ให้พร้อมเพื่อ ดำเนินการผลิตในขั้นตอนต่อไป (ภาพที่ 4-10)

ภาพที่ 4-10 รูปแบบของผลงานที่ 1 “Carapace of the body” (Ruoqian Wang, 2024)

(7) กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานชุดที่ 1 “Carapace of the body”

ในการสร้างบ้านหลังหนึ่งต้องวางโครงสร้างหรือโครงเหล็กก่อนแล้วจึงติดวัสดุก่อสร้างเข้ากับโครงสร้าง เช่นเดียวกับแฟชั่นที่มีโครงสร้างเช่นกัน หน้าที่สำคัญของโครงสร้างในผลงานแฟชั่นคือการประดับประคองส่วนประกอบต่าง ๆ เพื่อตอบสนองความรู้สึกทางสถาปัตยกรรมของแฟชั่น ผู้วิจัยจึงได้ทำการจำลองโครงสร้างของสถาปัตยกรรมในการสร้างสรรค์ผลงานแฟชั่นนี้ (ภาพที่ 4-11)

ภาพที่ 4-11 เทคนิคในการสร้างสรรค์ผลงานชุดที่ 1 “Carapace of the body” (Ruoqian Wang, 2024)

ก่อนดำเนินการผลิตผลงานจริง ผู้วิจัยได้มีการพัฒนาวัสดุชีวภาพของผลงานชุดที่ 1 ให้มีความทนทานมากขึ้น จึงได้มีการนำผ้าตาข่ายเนื้อนุ่มมาประกอบไว้ที่ด้านหลังของวัสดุ เพื่อให้เกิดความเสถียรและความสามารถในการดัดแปลงรูปทรง (ภาพที่ 4-12)

ภาพที่ 4-12 วัสดุและเนื้อผ้าที่ใช้ในการออกแบบผลงานชุดที่ 1 “Carapace of the body” (Ruoqian Wang, 2024)

เนื้อหาต่อไปจะเป็นขั้นตอนการผลิตการออกแบบแฟชั่นชุดนี้ แฟชั่นชุดนี้ให้มีแพทเทิร์นและโครงสร้างที่ซับซ้อน ดังนั้นจึงใช้กระดาษกราฟเป็นตัวอย่างในการทดลองตัดเย็บเสื้อผ้า โดยขั้นแรก กำหนดขนาดและโครงสร้างของแผงบนหุ่น 1:2 จากนั้นจึงขยายขนาดเพื่อสร้างโครงเสื้อผ้า (ภาพ 4-13) หลังจากที่ทดลองบนหุ่นแล้วมีการปรับแต่งชิ้นส่วนที่ไม่สอดคล้องกับโครงสร้างร่างกายมนุษย์ จากนั้นกำหนดโครงสร้างของชิ้นงานและนำผ้ามาพันโครงร่างเหล่านี้ (ภาพที่ 4-14) มีการเลือกผ้าตาข่ายที่เข้ากันได้กับวัสดุชีวภาพเพื่อผลิตเป็นวัสดุในการสร้างงาน จากนั้นนำวัสดุที่ได้มาดัดตามรูปแบบของเสื้อผ้าตัวอย่าง เย็บผ้าและโครงร่างเข้าด้วยกันด้วยเส้นเอ็น จากนั้นปรับตกแต่งและเก็บรายละเอียด สุดท้ายได้ผลงานออกมา (ภาพที่ 4-15)

Structure Experiment

ภาพที่ 4-13 การทดลองและการขึ้นโครงสร้างผลงานชุดที่ 1 “Carapace of the body”
(Ruoqian Wang, 2024)

Production Process

ภาพที่ 4-14 กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานชุดที่ 1 “Carapace of the body” (Ruoqian Wang, 2024)

Production Process

ภาพที่ 4-15 กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานชุดที่ 1 “Carapace of the body” (Ruoqian Wang, 2024)

2.2 ผลงานออกแบบชุดที่ 1 “Carapace of the body”

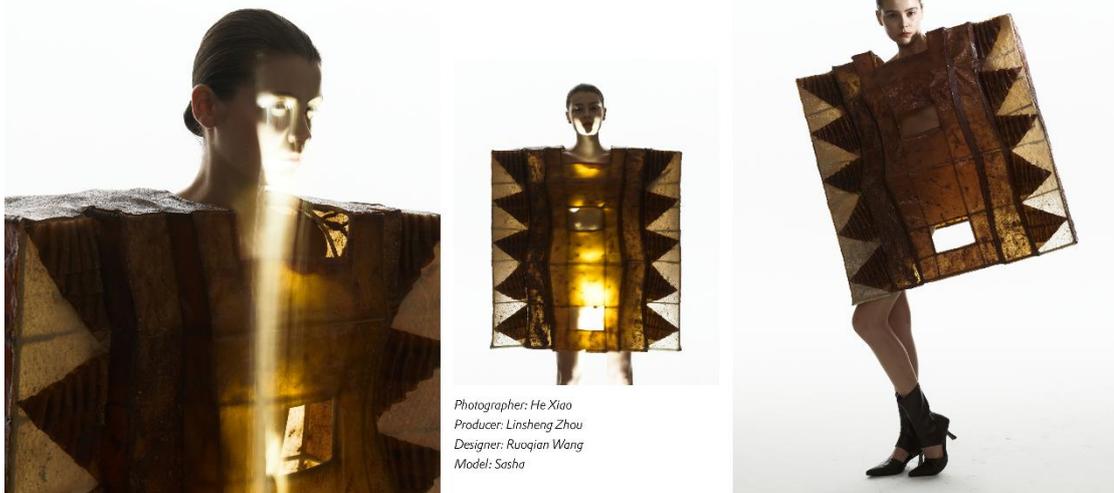
Look Book

Photographer: He Xiao
 Producer: Linsheng Zhou
 Designer: Ruoqian Wang
 Model: Sasha

ภาพที่ 4-16 Lookbook ผลงานชุดที่ 1 “Carapace of the body” (Ruoqian Wang, 2024)

Fashion Photograph

ภาพที่ 4-17 การถ่ายภาพผลงานชุดที่ 1 “Carapace of the body” (Ruoqian Wang, 2024)

Fashion Photograph

ภาพที่ 4-18 การถ่ายภาพผลงานชุดที่ 1 “Carapace of the body” (Ruoqian Wang, 2024)

Fashion Photograph

ภาพที่ 4-19 การถ่ายภาพผลงานชุดที่ 1 “Carapace of the body” (Ruoqian Wang, 2024)

3. ผลงานที่ 2 “Memory of the Cuo”

ภาพที่ 4-20 ผลงาน “Memory of the Cuo” (Ruoqian Wang, 2024)

3.1 กระบวนการออกแบบผลงานที่ 2 “Memory of the Cuo”

(1) การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อนำไปสู่แนวคิดของผลงานที่ 2 “Memory of the Cuo”

สถาปัตยกรรมโบราณได้ถูกสืบทอดมาจากรุ่นสู่รุ่น ผู้พักอาศัยในสถาปัตยกรรมโบราณนี้จะสวมเครื่องแต่งกายและปิ่นปักผมแบบดั้งเดิมของท้องถิ่น ใช้ชีวิตอย่างสบาย ๆ และมีความสุข เมื่อเดินเข้าไปในสถาปัตยกรรมโบราณนี้จะได้ชื่นชมกับการตกแต่งและโครงสร้างของสถาปัตยกรรมอย่างใกล้ชิด ซึ่งสิ่งเหล่านี้ได้บอกเล่าเรื่องราวของความทรงจำอันแข็งแกร่งที่เกี่ยวข้องกับสถาปัตยกรรมและอารมณ์ความรู้สึกที่ได้รับการอนุรักษ์ไว้ จะสัมผัสถึงความรู้สึกทางสถาปัตยกรรมในปัจจุบันและค้นพบจังหวะที่ซ่อนอยู่ในสถาปัตยกรรมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ (ภาพที่ 4-21)

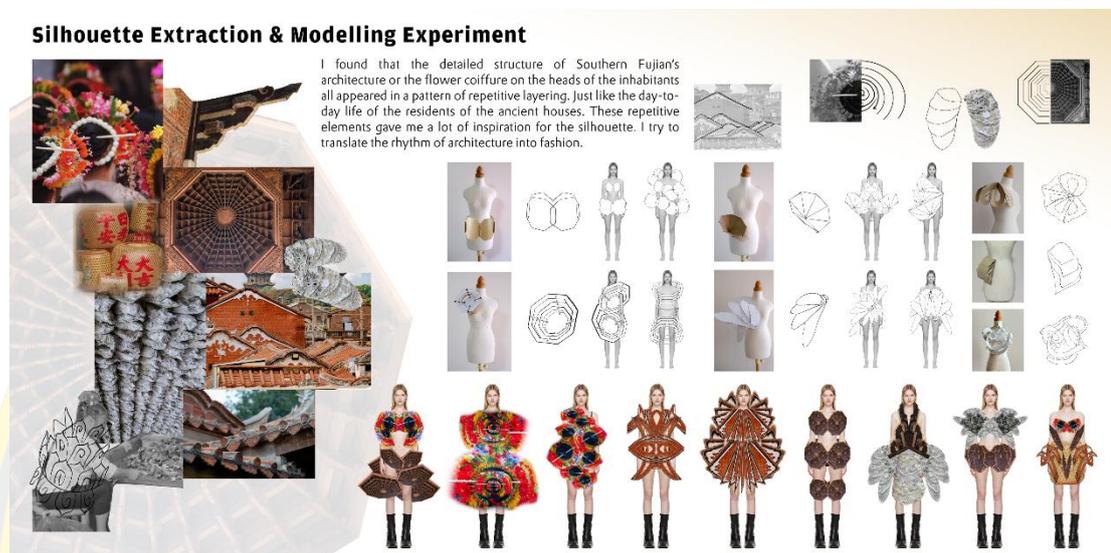

ภาพที่ 4-21 แนวคิดในการออกแบบผลงาน “Memory of the Cuo” (Ruoqian Wang, 2024)

(2) กระบวนการได้มาของโครงสร้างผลงานที่ 2 “Memory of the Cuo” ที่สอดคล้องกับแนวคิด

โครงสร้างของสถาปัตยกรรมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ เช่น หลังคาทรงโค้งที่อยู่ด้านใน เปลือกหอยนางรมที่ตกแต่งบนผนังด้านนอก หรือปิ่นปักผมของผู้อยู่อาศัย ทั้งหมดนี้ปรากฏในรูปแบบของชั้นที่ทับซ้อนกัน เช่นเดียวกับวิถีชีวิตประจำวันของผู้อยู่อาศัยในสถาปัตยกรรมโบราณในปัจจุบัน ซึ่งจังหวะขององค์ประกอบเหล่านี้ทำให้ผู้คนรู้สึกถึงความเป็นระเบียบเรียบร้อยและความเป็นหนึ่งเดียว เป็นจังหวะที่เกิดขึ้นระหว่างผู้อยู่อาศัยร่วมสมัยและสถาปัตยกรรมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ ผู้วิจัยมีการนำองค์ประกอบที่ทับซ้อนและเกิดขึ้นซ้ำ ๆ เหล่านี้มาเป็นแรงบันดาลใจในการออกแบบโครงสร้าง

ของงานออกแบบ การพัฒนารูปแบบจังหวะของสถาปัตยกรรมให้สอดคล้องกับการออกแบบแฟชั่น เพื่อให้ได้ภาพร่างของโครงสร้าง (ภาพที่ 4-22)

ภาพที่ 4-22 การทดลองและแบบจำลองโครงสร้างผลงานที่ 2 “Memory of the Cuo” (Ruojian Wang, 2024)

(3) กระบวนการสร้างลวดลาย และกระบวนการพัฒนาโครงสร้างจากภาพต้นแบบสู่ภาพร่างของผลงานที่ 2 “Memory of the Cuo”

ลวดลายกระเบื้องและหน้าต่างของสถาปัตยกรรมโบราณมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ยังแสดงถึงจังหวะของสถาปัตยกรรมแบบโบราณในมณฑลฝูเจี้ยนอีกด้วย ซึ่งลวดลายเหล่านี้มีหลากหลายประเภทและจัดเรียงเป็นวงไม่สิ้นสุด เพื่อเป็นการถ่ายทอดจังหวะและความงามทางสถาปัตยกรรมที่แข็งแกร่ง ผู้วิจัยจึงได้เลือกลวดลายที่แสดงถึงความเก่าแบบดั้งเดิมและใกล้เคียงต้นแบบมากที่สุดและพบเห็นได้บ่อยที่สุดมาทำการแยกองค์ประกอบเพื่อพัฒนารูปแบบและยกระดับการออกแบบแฟชั่นให้มีความลึกซึ้งยิ่งขึ้น (ภาพที่ 4-23)

Architectural Decoration Research

The flower tiles on the facade of the Southern Fujian ancient architecture are of various types and arranged in an infinite cycle, and the most classic and most frequently occurring patterns are selected for extraction and transformation.

ภาพที่ 4-23 การศึกษาและการถอดองค์ประกอบการตกแต่งสถาปัตยกรรมผลงานที่ 2 “Memory of the Cuo” (Ruoqian Wang, 2024)

การคัดเลือกลวดลายมีแสดงถึงความเก่าแบบดั้งเดิมและใกล้เคียงต้นแบบมากที่สุด และสามารถถ่ายทอดอัตลักษณ์ของสถาปัตยกรรมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ได้ชัดเจน คือ ลายเปลือกหอยนางรม ลายน้เต้า ลายปู ลายหกเหลี่ยม ลายแปดเหลี่ยม จากนั้นจึงนำมาในการออกแบบโครงสร้างและจำลองวิธีการจัดตกแต่งลวดลายสถาปัตยกรรมที่เชื่อมโยงถึงกัน การผสมผสานต่อระนาบและการทอสามมิติเพื่อจำลองเทคนิคการแกะสลักแบบลูกคลื่นของการแกะสลักด้วยอิฐ วิธีการผสมผสานการออกแบบนี้จะทำให้ลวดลายเรียบ ๆ มีมิติมากขึ้น เน้นความสวยงามของจังหวะเป็นชั้น ๆ และนำเสนอให้เห็นถึงความโปร่งของสถาปัตยกรรม (ภาพที่ 4-24) ในการทดลองขึ้นโครงสร้างพบว่า วิธีการทอแบบประสานและการเชื่อมต่อแบบสอดสามารถเน้นความสวยงามของสถาปัตยกรรมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ได้ดีที่สุด โดยนำลวดลายที่ถักทอสำเร็จแล้วมาทดลองตัดกับหุ่นจำลอง จากนั้นใช้รูปแบบโครงสร้างเสื้อผ้าที่ออกแบบในช่วงแรกมาทำการทดลองเพื่อให้ได้แนวทางในการออกแบบที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น (ภาพที่ 4-25)

Pattern and Structure Combination Experiment

ภาพที่ 4-24 การทดลองผสมผสานลวดลายเข้ากับโครงสร้างของเสื้อผ้าผลงานที่ 2 “Memory of the Cuo” (Ruoqian Wang, 2024)

Structure Experiment

ภาพที่ 4-25 การทดลองชิ้นโครงสร้างผลงานที่ 2 “Memory of the Cuo” (Ruoqian Wang, 2024)

(4) กระบวนการพัฒนาวัสดุของผลงานที่ 2 “Memory of the Cuo”

แนวความคิดออกแบบของผลงานชุดนี้มุ่งเน้นไปที่การผสมผสานระหว่างความทรงจำทางวัฒนธรรมในปัจจุบันของชาวผู้เจียนตอนใต้และสถาปัตยกรรม ดังนั้นในการคัดสรรวัสดุจึงมีการนำ หอยนางรม เปลือกข้าว และไม้สนที่เป็นความทรงจำของชาวบ้านในสถาปัตยกรรมโบราณมณฑลผู้เจียนตอนใต้ที่ได้มาจากการลงพื้นที่สำรวจในช่วงแรกมาใช้เป็นวัตถุดิบในการออกแบบ

สำหรับสี ยังคงใช้สีตามธรรมชาติของวัสดุเป็นหลัก จากนั้นเพิ่มสีต่าง ๆ เข้าไปโดยมีการควบคุมสัดส่วนของวัตถุดิบ ซึ่งจะให้ได้สีต่าง ๆ ที่สามารถถ่ายทอดความรู้สึกถึงระบบนิเวศที่มีความแข็งแรง โดยมีการใช้วัสดุจากแกลบและไม้สนจีนเป็นหลัก จากนั้นบดให้เป็นผงแล้วเทลงในแม่พิมพ์แล้วมีการโรยผงบนพื้นผิวอีกครั้ง ผสมผสานกับผงวัสดุที่ตกตะกอนอยู่ใต้แม่พิมพ์จะทำให้เกิดความรู้สึกของการเป็นชั้น ทำให้วัสดุผ้าที่ได้เกิดเป็นแสงและเงาที่มีมิติออกมา (ตารางที่ 4-3) (ภาพที่ 4-26 ขวา)

ตารางที่ 4-3 การเลือกวัตถุดิบและอัตราส่วน

วัตถุดิบ	สี	ภาพผลงาน	อัตราส่วนวัสดุ (ขนาดตัวอย่าง 50*70 ซม.)	
			ตัม/g	โรย/g
แกลบ	สีเหลืองอ่อน		10	20
แกลบ	สีน้ำตาล		50	30
ไม้สนจีน	สีเหลืองดิน		30	30
เปลือกหอยนางรม	สีขาวน่านม		30	30

ภาพที่ 4-26 ภาพร่างและการเลือกใช้วัสดุของผลงานที่ 2 “Memory of the Cuo” (Ruojian Wang, 2024)

(5) กระบวนการออกแบบภาพโครงสร้างของผลงานที่ 2 Memory of the Cuo

ผลงานชุดนี้ใช้วิธีการตัดด้วยเลเซอร์ และด้วยการออกแบบโครงสร้างของการทอ ลวดลายที่ประสานกันและการออกแบบแผ่นประกอบโครงสร้าง จึงทำให้จังหวะของสถาปัตยกรรม โบราณมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้กลายมาเป็นแพชั่นและมีความเป็นสามมิติ ซึ่งเป็นกุญแจสำคัญในการ ออกแบบผลงานชุดนี้ โครงสร้างที่มีลักษณะเป็นแผ่นเรียบจำนวนนับไม่ถ้วนเปรียบเสมือนความทรงจำ ของผู้ที่อยู่อาศัยในมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้เชื่อมต่อกันอย่างไม่มีที่สิ้นสุดกลายเป็นความทรงจำสามมิติที่ สมบูรณ์ มีการใช้องค์ประกอบทางธรรมชาติในความทรงจำของชาวฝูเจี้ยนตอนใต้เป็นแหล่งที่มาของ วัสดุ เพื่อช่วยถ่ายทอดความทรงจำอันเป็นเอกลักษณ์ระหว่างชาวฝูเจี้ยนตอนใต้และสถาปัตยกรรม โบราณทางตอนใต้ของมณฑลฝูเจี้ยน โดยผู้วิจัยได้มีการพัฒนาคุณลักษณะทางโครงสร้างของ สถาปัตยกรรมให้น้อยลง และค้นหาองค์ประกอบทางสถาปัตยกรรมที่มีลักษณะเป็นชั้นและจังหวะ อย่างลึกซึ้ง เช่น หน้าจั่วที่เชื่อมต่อกัน หลังคาทรงโค้งที่กะทัดรัด เปลือกหอยนางรมที่เรียงซ้อนกัน โดยนำองค์ประกอบภาพที่มีความเป็นนามธรรมเหล่านี้มาปรับเปลี่ยนให้เป็นโครงสร้างใหม่สำหรับการ ออกแบบแพชั่น ซึ่งวิธีการนี้เป็นการก้าวข้ามแนวคิดที่ตายตัวแบบเดิม ๆ ของการออกแบบแพชั่น อีกทั้งโครงสร้างเช่นนี้จะมีความคิดสร้างสรรค์มากยิ่งขึ้นอีกด้วย การผสมผสานอย่างลงตัวของ องค์ประกอบแบบดั้งเดิมและสมัยใหม่ทำให้แพชั่นมีความเป็นศิลปะมากขึ้น และการออกแบบโดยรวม จะมียุคประกอบของการตกแต่งสถาปัตยกรรมเป็นหลักเพื่อเน้นให้เห็นถึงความสวยงามแบบมีจังหวะ และเป็นลำดับขั้นของสถาปัตยกรรม (ภาพที่ 4-27)

ภาพที่ 4-27 ภาพร่างการออกแบบผลงานที่ 2 “Memory of the Cuo” (Ruoqian Wang, 2024)

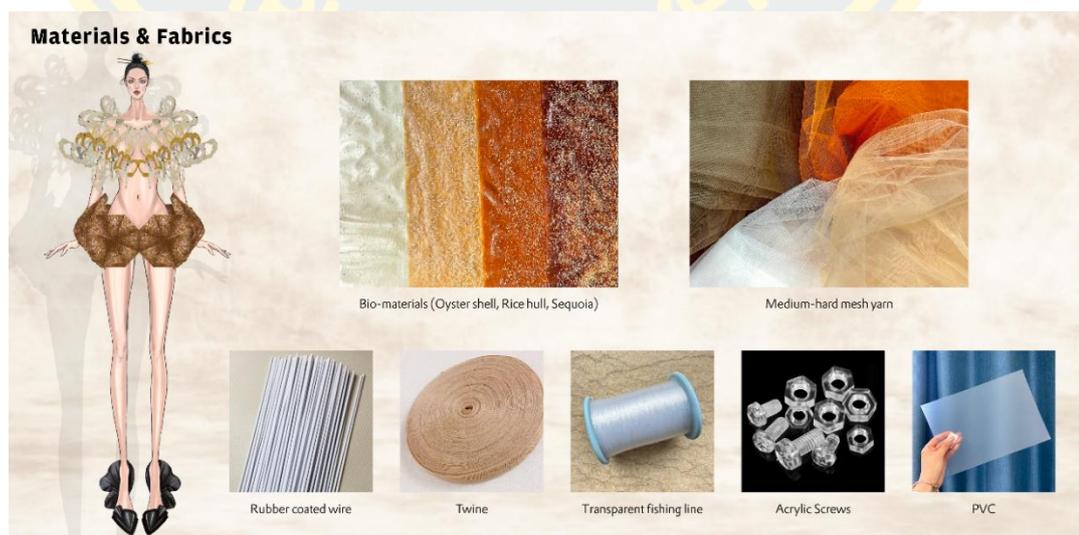
ช่วงระหว่างการดำเนินงานโครงสร้างของการออกแบบแฟชั่นชุดที่ 2 ผู้วิจัยพบว่า รูปแบบโครงสร้างที่ 3 สามารถนำเสนอผลงานออกแบบมาในลักษณะของด้านบนโปร่งหลวมด้านล่างหนาแน่น รูปทรงโดยรวมได้รับแรงบันดาลใจจากผนังเปลือกหอยนางรม หน้าจั่วรูปตัวอักษร 金 และหลังคาทรงโค้ง ช่วงบนของชุดมีรูปร่างคล้ายหน้าจั่วรูปตัวอักษร 金 กลับหัว โดยมีลวดลายเรียงซ้อนเลียนแบบผนังเปลือกหอยนางรม และดอกไม้ทอที่ยกขึ้นบนไหล่มีลักษณะคล้ายกับสันหลังคารูปหางนกนางแอ่นของสถาปัตยกรรม สำหรับวัสดุด้านหน้าได้แก่ เปลือกหอยนางรม - แกลบ - ไม้ - เปลือกหอยนางรม เริ่มต้นและปิดท้ายด้วยเปลือกหอยนางรม ซึ่งแสดงถึงความทรงจำของชาวผู้เจี้ยนตอนใต้ที่ถูกห่อหุ้มไว้อย่างแน่นหนาด้วยสถาปัตยกรรมของผู้อยู่อาศัย สำหรับองค์ประกอบส่วนล่างประกอบด้วยรูปแปดเหลี่ยมแปดด้าน ส่วนการออกแบบแผ่นประกอบตรงกลางทำให้ชุดมองเห็นได้กว้างขึ้นและมีชั้นเลเยอร์มากขึ้น โครงสร้างทั้งหมดของผลงานเป็นส่วนผสมที่ลงตัวระหว่างเส้นโค้งและเส้นตรง ความหลวมและความแน่น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการออกแบบที่แข็งแกร่งและยืดหยุ่นของสถาปัตยกรรมมณฑลผู้เจี้ยนตอนใต้ ดังนั้นภาพโครงสร้างที่ 3 จึงมีความเหมาะสมในการนำไปสร้างสรรค์เป็นผลงานอนาคตกภาพแฟชั่นชุดที่ 2 โดยผู้วิจัยจะทำการเตรียมรูปแบบโครงสร้างนี้ให้พร้อมเพื่อดำเนินการผลิตในขั้นตอนต่อไป (ภาพที่ 4-28)

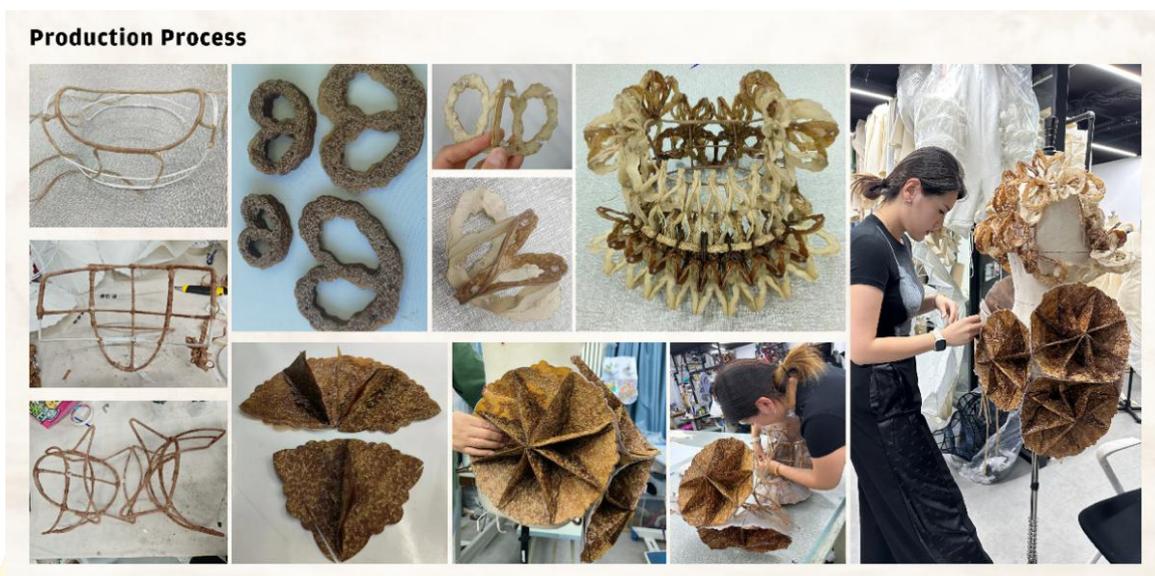
ภาพที่ 4-28 การออกแบบองค์ประกอบของผลงานที่ 2 “Memory of the Cuo” (Ruoqian Wang, 2024)

(6) กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานชุดที่ 2 “Memory of the Cuo”

ในการสร้างสรรค์ผลงานจริงจำเป็นต้องเพิ่มความมั่นคง ความทนทาน และความสามารถในการแปรรูปของวัสดุ ผลงานชุดนี้เลือกวิธีการผสมวัสดุที่แตกต่างจากชุดที่ 1 โดยวัสดุชีวภาพจะถูกโรยลงบนพื้นผิวของตาข่ายแข็งโดยตรงเพื่อผสมวัสดุ ทำให้วัสดุที่ทำออกมามีความเป็นเนื้อเดียวกันมากขึ้น โดยวัสดุและเนื้อผ้าที่ใช้ในการออกแบบแฟชั่นชุดนี้ประกอบด้วยตามภาพที่ 4-29

ภาพที่ 4-29 วัสดุและผ้าที่ใช้ในผลงานที่ 2 “Memory of the Cuo” (Ruoqian Wang, 2024)

ภาพที่ 4-31 กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานที่ 2 “Memory of the Cuo” (Ruoqian Wang, 2024)

3.2 ผลงานการออกแบบแฟชั่นชุดที่ 2 “Memory of the Cuo”

Photographer: He Xiao
 Producer: Linsheng Zhou
 Designer: Ruoqian Wang
 Model: Sasha

ภาพที่ 4-32 Lookbook ผลงานชุดที่ 2 “Memory of the Cuo” (Ruoqian Wang, 2024)

Fashion Photograph

ภาพที่ 4-33 การถ่ายผลงานชุดที่ 2 “Memory of the Cuo” (Ruoqian Wang, 2024)

Fashion Photograph

ภาพที่ 4-34 การถ่ายผลงานชุดที่ 2 “Memory of the Cuo” (Ruoqian Wang, 2024)

Fashion Photograph

ภาพที่ 4-35 การถ่ายผลงานชุดที่ 2 “Memory of the Cuo” (Ruoqian Wang, 2024)

4. ผลงานชุดที่ 3 “Sink back to the origin”

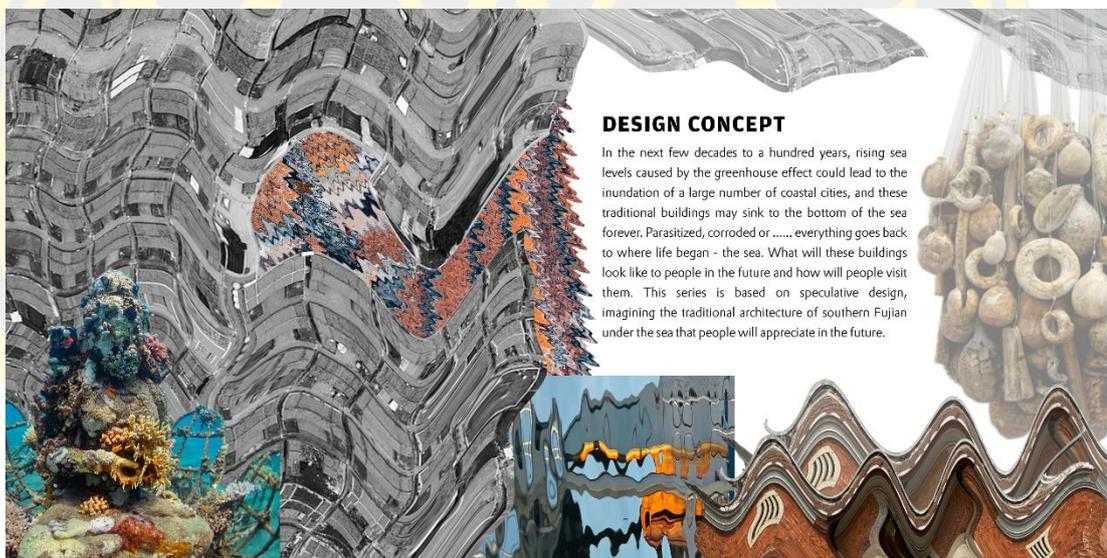

ภาพที่ 4-36 ผลงานชุดที่ 3 “Sink back to the origin” (Ruoqian Wang, 2024)

4.1 กระบวนการออกแบบผลงานที่ 3 “Sink back to the origin”

(1) การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อนำไปสู่แนวคิดของผลงานที่ 3 “Sink back to the origin”

ในอีกไม่กี่สิบปีถึงร้อยปีข้างหน้า ระดับน้ำทะเลที่สูงขึ้นที่เกิดจากปรากฏการณ์เรือนกระจกจะทำให้เมืองชายฝั่งจำนวนมากจมอยู่ใต้น้ำ และสิ่งปลูกสร้างแบบดั้งเดิมเหล่านี้อาจจมลงสู่ก้นทะเลหรือสึกกร่อนตลอดไป ทุกสิ่งจะกลับคืนสู่จุดเริ่มต้นของชีวิต นั่นก็คือ มหาสมุทร สถาปัตยกรรมเหล่านี้จะมีลักษณะอย่างไรในสายตาของผู้คนในอนาคต และผู้คนจะเยี่ยมชมอาคารเหล่านี้ได้อย่างไร นั่นล้วนไม่เป็นที่ทราบแน่ชัด ผลงานชุดนี้อ้างอิงจากการออกแบบเชิงคาดเดาเพื่อจินตนาการถึงสถาปัตยกรรมมณฑลฝูเจี้ยนแบบดั้งเดิมใต้ทะเลที่ผู้คนในอนาคตสามารถชื่นชมได้ (ภาพที่ 4-37)

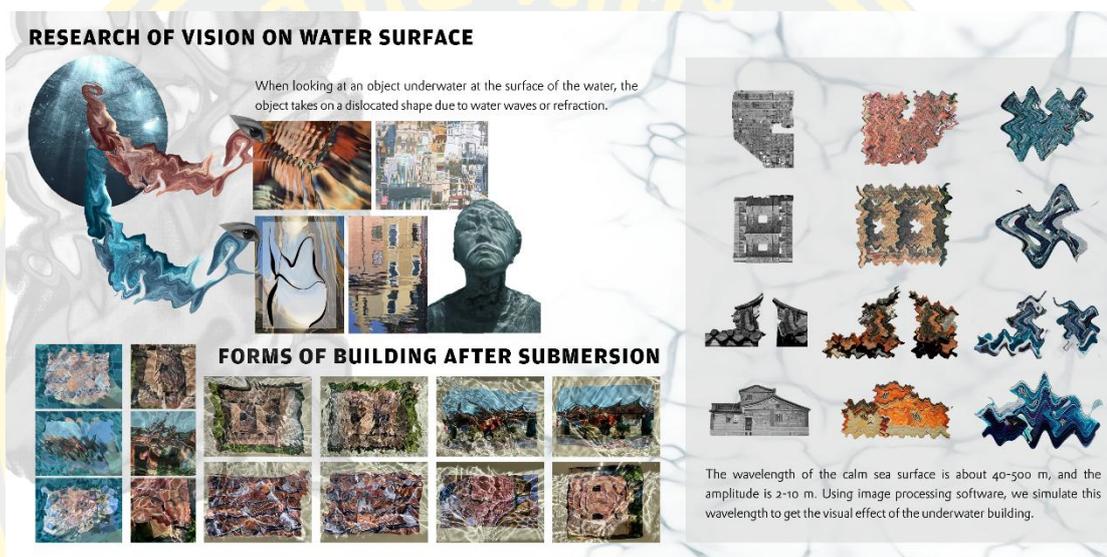

ภาพที่ 4-37 แนวคิดในการออกแบบผลงานที่ 3 “Sink back to the origin” (Ruoqian Wang, 2024)

(2) กระบวนการได้มาของโครงสร้างผลงานที่ 3 “Sink back to the origin” ที่สอดคล้องกับแนวคิด

จากการวิจัยพบว่า เมื่อผู้คนยืนอยู่บนน้ำและมองลงไป สถาปัตยกรรมที่จมอยู่ใต้น้ำจะมีลักษณะเคลือบตัว บิดเบี้ยว และผิดรูปเนื่องจากคลื่นและระลอกคลื่นของน้ำ หรือการหักเหและการสะท้อนของแสง และโครงสร้างของสถาปัตยกรรมก็จะมี ความชัดเจนน้อยลงเช่นกัน ซึ่งได้กลายเป็นหนึ่งในคุณสมบัติที่โดดเด่นที่สุดของสถาปัตยกรรมใต้น้ำในอนาคต จากผลกระทบเอฟเฟกต์นี้ ผู้วิจัยได้

จินตนาการในการวางภาพสถาปัตยกรรมในแอ่งน้ำ และใช้ลม แสงธรรมชาติเพื่อสร้างแหล่งกำเนิดคลื่นในการจำลองสถาปัตยกรรมมณฑลผู้เจียนในอนาคตที่จะจมลงสู่ทะเล เมื่อมองลงมาจากเหนือน้ำ จะพบว่าสถาปัตยกรรมมีรูปทรงบิดเบี้ยว เนื่องจากได้รับผลกระทบจากระลอกคลื่น ขณะเดียวกัน ความยาวคลื่นของพื้นผิวทะเลสงบอยู่ที่ประมาณ 40-500 ม. และแอมพลิจูดอยู่ที่ 2-10 ม. โดยใช้ซอฟต์แวร์ประมวลผลภาพเพื่อจำลองความยาวคลื่นนี้ ทำให้ได้รูปร่างรูปทรงของสถาปัตยกรรมใต้น้ำ ซึ่งเป็นพื้นฐานการออกแบบ (ภาพที่ 4-38)

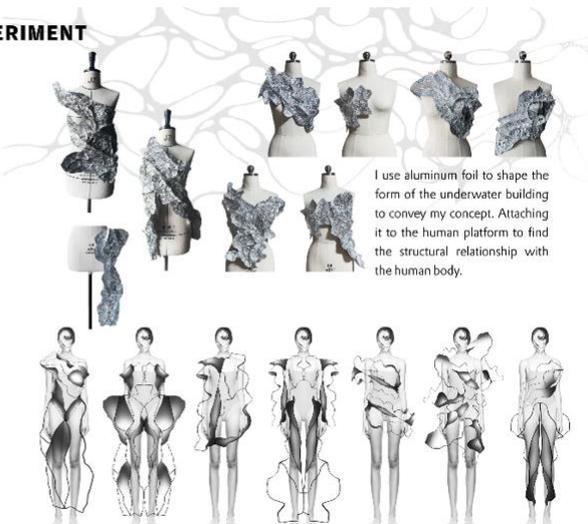
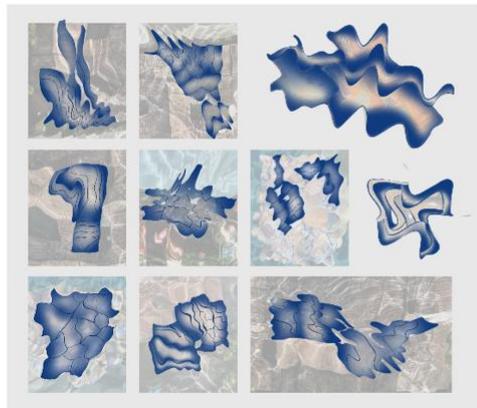
ภาพที่ 4-38 การศึกษาผลลัพธ์ทางภาพเกี่ยวกับสถาปัตยกรรมใต้น้ำของผลงานที่ 3 “Sink back to the origin” (Ruoqian Wang, 2024)

(3) กระบวนการพัฒนาโครงสร้างจากภาพต้นแบบสู่ภาพร่างของผลงานที่ 3 “Sink back to the origin”

จากการศึกษาเชิงทดลองเบื้องต้นเกี่ยวกับสถาปัตยกรรมใต้น้ำ ทำให้ได้รูปแบบของสถาปัตยกรรมที่ผิดรูป จากนั้นผู้วิจัยได้คัดเลือกรูปทรงที่มีความไม่สม่ำเสมอแต่โดดเด่นที่ปรากฏในการทดลอง โดยผู้วิจัยได้ใช้คุณสมบัติที่สามารถพบให้มีลักษณะคล้ายคลื่นด้วยวัสดุอลูมิเนียมพอยล์ เพื่อสร้างรูปร่างของสถาปัตยกรรมใต้น้ำเหล่านี้ในถ่ายทอดแนวคิดของการออกแบบ จากนั้นติดเข้ากับหุ่นเพื่อทำการเปลี่ยนแปลงระหว่างความเป็นระนาบและสามมิติ ค้นหาความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างกับร่างกายมนุษย์ ทำให้ได้โครงสร้างของแพชชั่นเบื้องต้น (ภาพที่ 4-39)

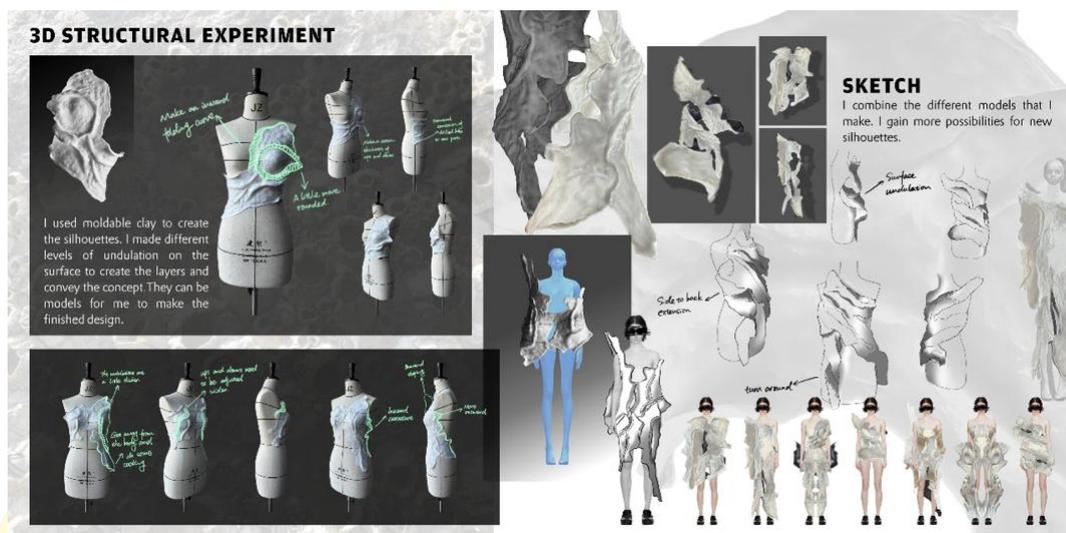
SILHOUETTE EXTRACTION & MODELLING EXPERIMENT

No matter how deep the building is under water, when viewed from the surface, the building in the water appears to change in a wavy pattern as the water ripples. I have selected many of the irregular forms that appeared in the experiment.

ภาพที่ 4-39 การออกแบบโครงสร้างและการทดลองติดแบบเข้ากับหุ่น ของผลงานที่ 3 “Sink back to the origin” (Ruoqian Wang, 2024)

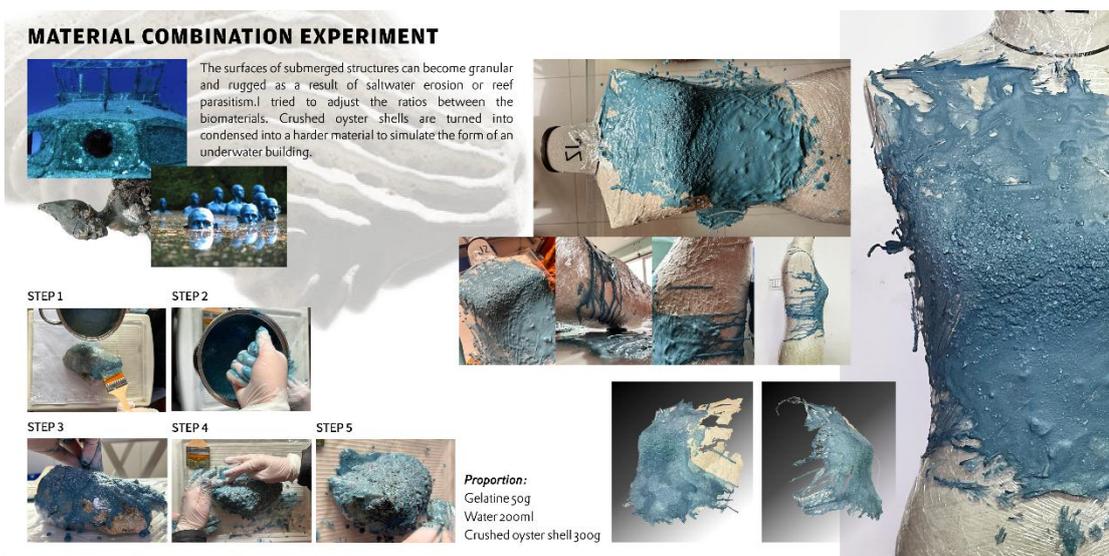
เพื่อเป็นการนำเสนอความรู้สึกที่แข็งแกร่งของสถาปัตยกรรมในอนาคตและโครงสร้างโค้งสามมิติแบบชั้น ดินพลาस्टิกที่มีอุณหภูมิสูงได้รับเลือกเพื่อทำการทดลองโครงสร้าง 3 มิติเพิ่มเติมในการสร้างความเป็นไปได้ของโครงสร้างชุดแพชชั่นจริง มีการเลือกใช้ดินเบาอุณหภูมิสูงเพื่อทำการทดลองโครงสร้าง 3 มิติเพิ่มเติมเพื่อพิจารณาความเป็นไปได้ของโครงสร้าง จากนั้นใช้โครงสร้างที่ออกแบบไว้ในช่วงแรกเป็นพื้นฐานแล้วสร้างพื้นผิวของระดับของคลื่นที่แตกต่างบนพื้นผิว เพื่อแสดงความรู้สึกของการซ้อนชั้น และถ่ายทอดภาพของระลอกคลื่นที่เกิดจากการหักเหของแสงของสถาปัตยกรรมที่อยู่ใต้น้ำ จากนั้นนำผลการทดลองต่าง ๆ มารวมเข้าด้วยกัน ทำให้ได้โครงสร้างใหม่ ๆ มากขึ้น และได้ภาพแผนการออกแบบภาพร่างที่มีรายละเอียดมากขึ้น (ภาพที่ 4-40)

ภาพที่ 4-40 การทดลองโครงสร้างและการออกแบบภาพร่างผลงานที่ 3 “Sink back to the origin”
(Ruoqian Wang, 2024)

(4) กระบวนการพัฒนาวัสดุของผลงานที่ 3 “Sink back to the origin”

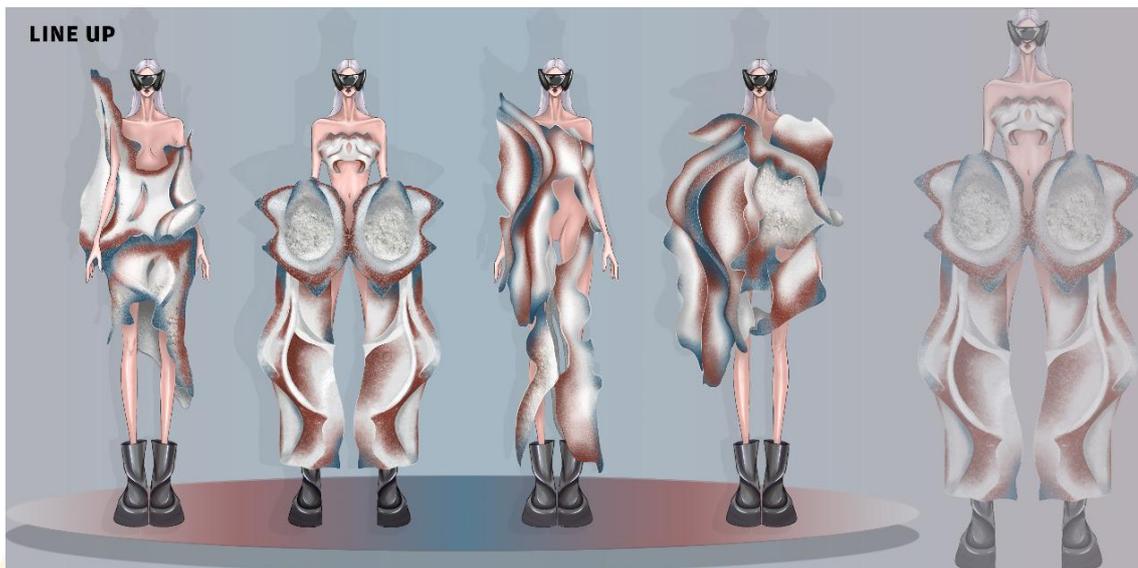
การออกแบบวัสดุได้รับแรงบันดาลใจจากความจริงที่ว่าพื้นผิวของสถาปัตยกรรมที่จมอยู่ใต้น้ำจะถูกกัดกร่อนโดยน้ำทะเล หรือแนวปะการัง ส่งผลให้พื้นผิวมีผิวสัมผัสที่ให้ความรู้สึกถึงความ เป็นเม็ดเล็ก ๆ และหยาบ ผู้วิจัยจึงได้มีการลองปรับอัตราส่วนของวัสดุชีวภาพ โดยนำเปลือกหอย นางรมบดและดินอิฐแดงมาผสมผสานรวมกันเป็นวัสดุที่แข็งขึ้น แล้วนำไปติดกับเปลือกหอยนางรม แข็งแบบ 3 มิติ ทำให้ได้พื้นผิวที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นการจำลองพื้นผิวของสถาปัตยกรรมใต้น้ำ ใน ส่วนของสี การดูดกลืนและการกระจายของน้ำจะทำให้สีของแสงเปลี่ยนไป เมื่อยืนเหนือน้ำและมอง ลงไป สีของวัตถุใต้น้ำอาจได้รับผลกระทบและเป็นสีน้ำเงินเล็กน้อย ดังนั้นบนพื้นฐานของการรักษาสี เทา-ขาวของเปลือกหอยนางรมและสีน้ำตาลแดงของดินอิฐแดง จึงมีการจับคู่กับสีฟ้าทะเลเล็กน้อย เพื่อถ่ายทอดความลึกกลับของสถาปัตยกรรมมหัศจรรย์ใต้น้ำทะเลในอนาคต (ภาพที่ 4-41)

ภาพที่ 4-41 การทดลองวัสดุของผลงานที่ 3 “Sink back to the origin” (Ruoqian Wang, 2024)

(5) กระบวนการสร้างลวดลายของผลงานที่ 3 “Sink back to the origin”

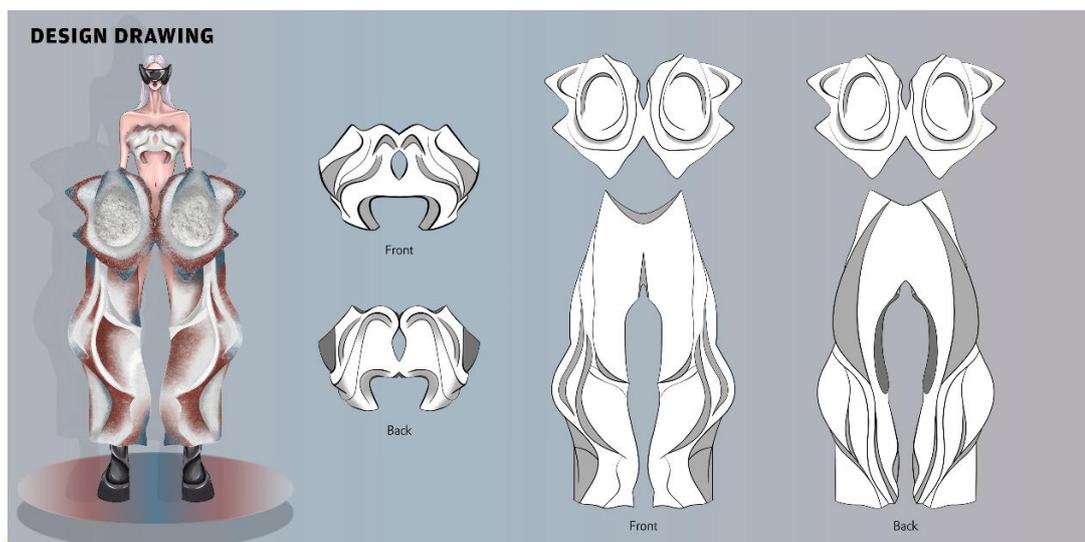
การออกแบบผลงานชุดนี้ได้รับแรงบันดาลใจจากเอฟเฟกต์ภาพใต้น้ำ เป็นการจินตนาการถึงลักษณะทางสัณฐานวิทยาของสถาปัตยกรรมมณฑลผู้เจียนตอนใต้ในอนาคต และใช้เทคโนโลยีชีวภาพ แบบจำลอง 3 มิติ รวมทั้งการตัดเย็บแบบสามมิติเพื่อนำเสนอสถาปัตยกรรมมณฑลผู้เจียนตอนใต้ในอนาคต ใช้ลักษณะโครงสร้างที่โดดเด่นของสถาปัตยกรรมมณฑลผู้เจียนตอนใต้เป็นพื้นฐาน จากนั้นมีการลดทอนของส่วนประกอบเพื่อก้าวข้ามความเป็นดั้งเดิม โดยนำเสนอผ่านออกมาในรูปแบบการออกแบบสตรีมไลน์ (Streamlined design) ใช้เอฟเฟกต์ภาพที่มีความคล่องตัวของสถาปัตยกรรมใต้น้ำด้วยเส้นโค้งเรียบและการตัดสามมิติที่ซับซ้อน ชุดแพชชันนี้จึงนำเสนอออกมาผ่านลายเส้นที่มีความเคลื่อนไหวและสง่างามบนร่างกายมนุษย์ ราวกับกำลังเดินผ่านพื้นที่ที่ไหลลื่นของสถาปัตยกรรมใต้น้ำ ขณะเดียวกัน ดินอิฐแดงและเปลือกหอยนางรมถูกรวมเข้าด้วยกันเป็นลูกคลื่น และบางส่วนของสีน้ำเงินเข้มถูกประดับประดาเพื่อสร้างการไล่ระดับสี เพิ่มการผสมผสานระหว่างสี และสร้างเอฟเฟกต์สีที่ลึกลับและมีเสน่ห์ วัสดุก่อสร้างที่มีพื้นผิวตามธรรมชาติอันเป็นเอกลักษณ์ เช่น ดินอิฐแดงและเปลือกหอยนางรม ผสมผสานกับโครงสร้างและงานฝีมือของแพชชันทำให้แพชชันมีรูปลักษณะและบรรยากาศที่เป็นเอกลักษณ์ นำไปสู่สไตล์และสุนทรียศาสตร์ที่มีลักษณะเฉพาะตัว นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นถึงแนวคิดทางสุนทรียภาพตามธรรมชาติของการบูรณาการสิ่งต่าง ๆ ที่มีอยู่ในสถาปัตยกรรมมณฑลผู้เจียนตอนใต้ การออกแบบโดยรวมของผลงานนี้เน้นความรู้สึกล้ำสมัยของการผสมผสานระหว่างแพชชันและสถาปัตยกรรม พร้อมกับการสำรวจความเป็นไปได้ใหม่ ๆ ของแพชชัน (ภาพที่ 4-42)

ภาพที่ 4-42 ภาพร่างการออกแบบผลงานที่ 3 “Sink back to the origin” (Ruoqian Wang, 2024)

(6) กระบวนการออกแบบภาพโครงสร้างของผลงานที่ 3 Sink back to the origin

โครงสร้างของการออกแบบผลงานแฟชั่นชุดนี้มีที่มาจากความผิดปกติของโครงสร้างของสถาปัตยกรรมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้เมื่อมองจากด้านหน้าและมองจากมุมสูง และมีความเคลื่อนไหวขึ้นลงตามโครงสร้างของร่างกายมนุษย์ โดยแฟชั่นชุดนี้ประกอบด้วย 3 ส่วน ได้แก่ เสื้อส่วนประดับเอว และกางเกงขายาว ชิ้นส่วนตกแต่งด้านบนและเอวทำจากวัสดุชีวภาพชนิดแข็ง ผสมผสานกับโมเดล 3 มิติ สำหรับกางเกงตัดเย็บแบบสามมิติ เพื่อให้ผลโดยรวมของชุดแฟชั่นไม่มีน้ำหนักเกินไป เน้นความรู้สึกทางศิลปะและสามารถใช้ในการสวมใส่ได้ดี (ภาพที่ 4-43)

ภาพที่ 4-43 องค์ประกอบของผลงานที่ 3 “Sink back to the origin” (Ruoqian Wang, 2024)

(7) กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานที่ 3 “Sink back to the origin”

วัสดุและผ้าที่ใช้ในการออกแบบแฟชั่นชุดนี้ประกอบด้วยตามภาพที่ 4-44

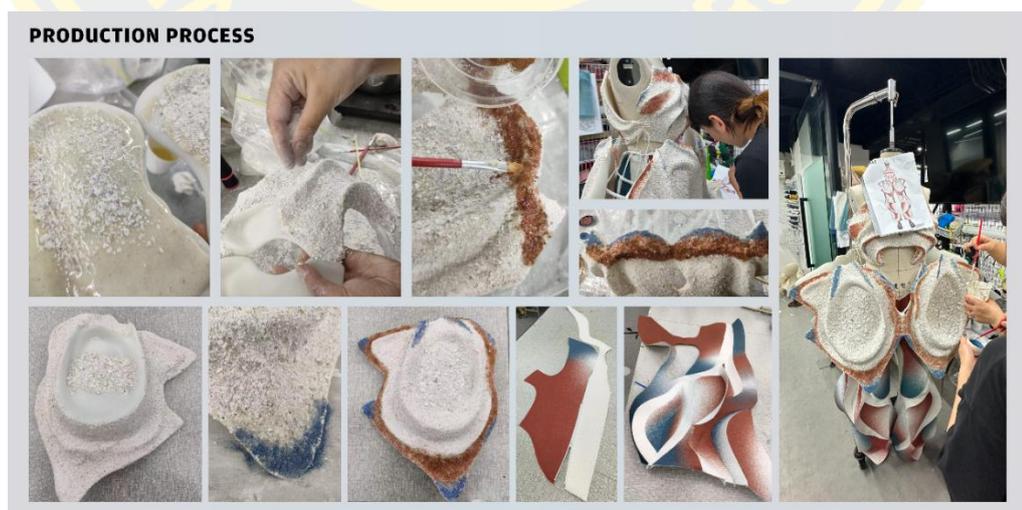
ภาพที่ 4-44 วัสดุและผ้าที่ใช้ในผลงานที่ 3 “Sink back to the origin” (Ruoqian Wang, 2024)

กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานออกแบบแฟชั่นชุดนี้ คือ ใช้ซอฟต์แวร์สร้างแบบจำลอง เพื่อสร้างโมเดลของชิ้นส่วนที่ต้องพิมพ์แบบ 3 มิติ ในขณะที่เดียวกันก็ใช้ CLO 3D ในการออกแบบ

รูปแบบของกางเกง จากนั้นนำชิ้นส่วนวัสดุที่พิมพ์ 3 มิติและเย็บเสร็จมาทำการทดลองกับนางแบบ ทำการการปรับหรือแก้ไขรายละเอียดที่ไม่สอดคล้องกับแบบร่างกาย เพื่อให้ได้ผลงานสุดท้ายที่มีความสมบูรณ์มากที่สุด จากนั้น ทำการทดลองวัสดุผ้าบนชิ้นส่วนที่มีการพิมพ์แบบ 3 มิติ เพื่อให้ได้ผลที่เหมาะสมที่สุดสำหรับการผลิตชุดแฟชั่นสำเร็จรูป (ภาพที่ 4-45) สุดท้าย ทำการตัดเย็บและปรับแต่งรายละเอียดจนได้ผลงานออกแบบแฟชั่น (ภาพที่ 4-46)

ภาพที่ 4-45 กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานที่ 3 “Sink back to the origin” (Ruoqian Wang, 2024)

ภาพที่ 4-46 กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานที่ 3 “Sink back to the origin” (Ruoqian Wang, 2024)

4.2 ผลงานออกแบบชุดที่ 3 “Sink back to the origin”

การถ่ายภาพผลงานการออกแบบแฟชั่นชุดที่ 3 “Sink back to the origin”

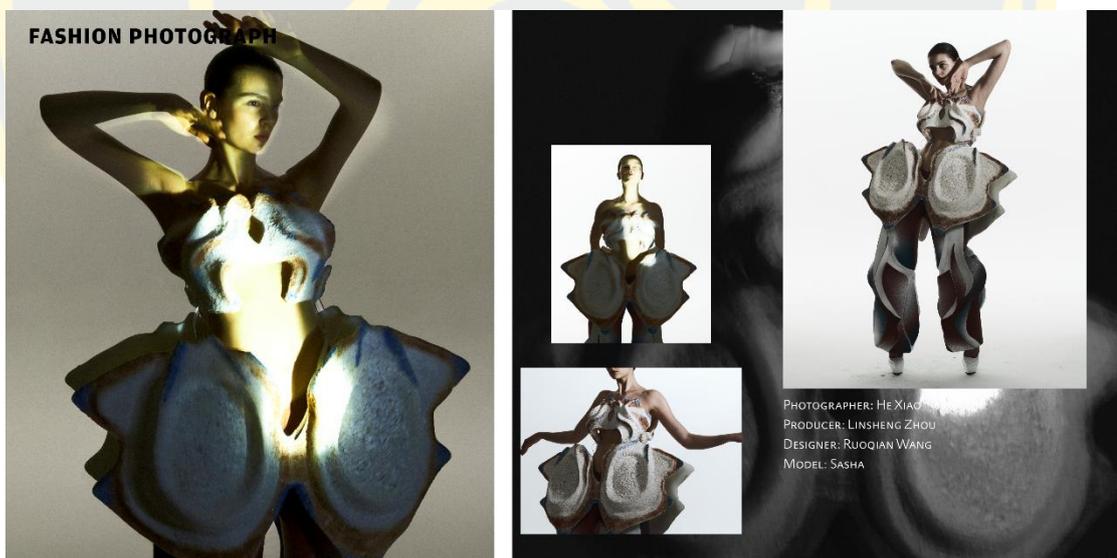
ภาพที่ 4-47 Lookbook ผลงานที่ 3 “Sink back to the origin” (Ruoqian Wang, 2024)

ภาพที่ 4-48 การถ่ายภาพผลงานที่ 3 “Sink back to the origin” (Ruoqian Wang, 2024)

ภาพที่ 4-49 การถ่ายภาพผลงานที่ 3 “Sink back to the origin” (Ruoqian Wang, 2024)

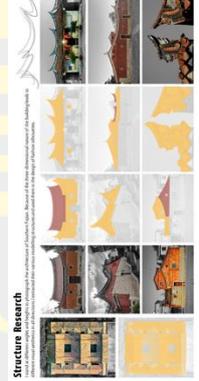
ภาพที่ 4-50 การถ่ายภาพผลงานที่ 3 “Sink back to the origin” (Ruoqian Wang, 2024)

ภาพที่ 4-51 การถ่ายภาพผลงานที่ 3 “Sink back to the origin” (Ruoqian Wang, 2024)

ตารางที่ 4-4 ตารางสรุปผลงานออกแบบอนาคตภาพแฟชั่น : ศูนย์วิจัยภาพทางสถาปัตยกรรมและศิลปะไร้เงื่อนไข (Timeless Resonance)

ผลงาน (ชุด)	แนวคิด (Concept)	ความสัมพันธ์ของโครงสร้าง ผลงานออกแบบอนาคตภาพแฟชั่น	วัสดุ (Material)	ลวดลาย (pattern)	สี (Color)	เทคนิค (Technique)
<p>ชุดที่ 1</p> <p>“Carapace of the body”</p> 	<p>(Silluate)</p> 	<p>โครงสร้างของหลังคา การซ้อนชั้นภาพมุมมอง Structure + มนุษย์</p>	<p>-เปลือกหอยนางรม -ดินแดง</p> 	<p>จากการตกแต่งอาคาร -ลวดลายเต่า แปดเหลี่ยม -ลายน้ำเต่า</p> 	<p>Natural Color</p>	<p>ตัด ติด เย็บ</p>

ผลงาน (ชุด)	แนวคิด (Concept)	ความสัมพันธ์ของโครงสร้างผลงานออกแบบอนาคตภาพแฟชั่น	วัสดุ (Material)	ลวดลาย (pattern)	สี (Color)	เทคนิค (Technique)
ชุดที่ 2 “Memory of the Cuo” 	แนวคิด (Rhythm) 	Structure of Roof / Decoration -เสมือนเครื่องประดับของผม (ขุ่น) -แสดงความโปร่งของสถาปัตยกรรม	- แก้ว - เปลือกหอยนางรม - ไม้สนจีน 	จากผนัง/ หน้าต่าง การค้า ยีน หลังคา 	Natural Color	Lazer Cutting
ชุดที่ 3 “Sink back to the origin”	(Future imagination)	Future Structure of Architecture	- อิฐแดง - เปลือกหอยนางรม	- การหักเหของแสง	Mixed Color	ตัด ติด

การวิเคราะห์ผลงาน

การวิเคราะห์ผลงานออกแบบอนาคตภาพแพชชั่น : สุนทรียภาพทางสถาปัตยกรรมมณฑล
ผู้เขียนตอนใต้ แบ่งออกเป็น 4 ด้าน ดังนี้

1. ด้านเนื้อหา

สำหรับเนื้อหาของผลงานนั้น ข้อมูลส่วนใหญ่จะถูกเก็บรวบรวมผ่านการวิจัยทางเอกสาร การวิจัยภาคสนาม และการนำข้อมูลมาประยุกต์เป็นแนวคิดในการออกแบบผลงาน ในการวิจัยทางเอกสาร เป็นการศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม รูปทรง องค์ประกอบด้านสุนทรียภาพ ลวดลายการตกแต่ง และความหมายเชิงสัญลักษณ์ของสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมมณฑลผู้เขียนตอนใต้ สถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมของมณฑลผู้เขียนตอนใต้มีรูปแบบและโครงสร้างที่เป็นเอกลักษณ์ สะท้อนให้เห็นถึงวิถีชีวิต ค่านิยม ความสัมพันธ์ทางสังคมของคนในท้องถิ่น ในขณะเดียวกัน ลวดลายการตกแต่ง องค์ประกอบของลวดลาย และการจัดวางสถาปัตยกรรมของอาคารแบบดั้งเดิมล้วนสะท้อนถึงการตกตะกอนและรสนิยมทางสุนทรียภาพของวัฒนธรรมท้องถิ่น โดยองค์ประกอบเหล่านี้ไม่ได้เป็นเพียงรูปแบบของตัวสถาปัตยกรรมเท่านั้น แต่ยังเป็นสัญลักษณ์ของการสืบทอดทางวัฒนธรรมและเอกลักษณ์อีกด้วย อีกทั้งองค์ประกอบทางศิลปะเหล่านี้ยังเป็นตัวแทนของความงามทางสายตาที่รับรู้ได้มากที่สุดอีกด้วย

จากการลงพื้นที่ภาคสนามและการสัมภาษณ์ผู้อยู่อาศัย ผู้วิจัยได้สำรวจความทรงจำทางอารมณ์และรายละเอียดเกี่ยวกับสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมและเรื่องราวทางสถาปัตยกรรม ทำให้ได้รับรู้ถึงเรื่องราวทางสถาปัตยกรรมที่มีความลึกซึ้งยิ่งขึ้น และความทรงจำทางอารมณ์เหล่านี้ก็ได้ให้แรงบันดาลใจสำหรับการออกแบบอนาคตภาพแพชชั่นเป็นอย่างมาก และจากการสัมภาษณ์ผู้อยู่อาศัย ทำให้ได้เรียนรู้เกี่ยวกับประสบการณ์ทางอารมณ์และความทรงจำส่วนตัวเกี่ยวกับสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิม โดยสถาปัตยกรรมไม่ได้เป็นเพียงการดำรงอยู่ทางกายภาพเท่านั้น แต่ยังเป็นการถ่ายทอดเรื่องราวชีวิตของผู้คน การสืบทอดของครอบครัว และประสบการณ์การเติบโตส่วนบุคคลที่อยู่เบื้องหลังอีกด้วย ซึ่งความทรงจำทางอารมณ์เหล่านี้ได้เป็นแรงบันดาลใจให้ผู้วิจัยในการสร้างสรรค์ผลงานแพชชั่นที่มีความโดดเด่นและถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกได้ เพื่อให้ผู้ชมสามารถสัมผัสได้ถึงอารมณ์ที่สะท้อนจากการออกแบบ เรื่องราวทางสถาปัตยกรรมที่บอกเล่าผ่านชาวบ้านมักเกี่ยวข้องกับ การสืบทอดของครอบครัว เหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ หรือประเพณีวัฒนธรรมท้องถิ่น เรื่องราวเหล่านี้กลายเป็นเรื่องราวเบื้องหลังและการแสดงออกของผู้วิจัยในการสร้างสรรค์ผลงานการออกแบบแพชชั่น ทำให้การออกแบบไม่เพียงเป็นแค่เสื้อผ้าเท่านั้น แต่ยังเป็นการส่งต่อและการแสดงออกทางวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ด้วย ผู้วิจัยได้นำสัญลักษณ์ สีของวัน และลวดลายเฉพาะที่ถูกกล่าวถึงในความทรงจำทางอารมณ์ที่เล่าโดยผู้อยู่อาศัยมาดัดแปลงเป็นองค์ประกอบสัญลักษณ์ในการออกแบบ

แพชชั่น เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกและความเชื่อมโยงทางอารมณ์ของผู้ผู้อาศัยกับสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิม

ในผลงานออกแบบแพชชั่นครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้ความเข้าใจที่มีต่อภูมิหลังทางประวัติศาสตร์และความหมายทางวัฒนธรรมของสถาปัตยกรรม อีกทั้งความทรงจำทางอารมณ์ที่อยู่เบื้องหลังสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมเหล่านี้มาพัฒนาเป็นแนวคิดของเนื้อหาของการออกแบบ โดยดำเนินการออกแบบผ่านแนวคิดของอดีต - ปัจจุบัน - อนาคต ซึ่งทำให้ให้ผลงานออกแบบที่มีความหมายที่ลึกซึ้งเต็มเปี่ยมไปด้วยคุณลักษณะเฉพาะของท้องถิ่น เป็นการตีความสาระสำคัญของวัฒนธรรมสถาปัตยกรรมมณฑลผู้เจียนตอนใต้ในอีกมิติ ทำให้ผลงานแพชชั่นไม่เพียงแต่เป็นเสื้อผ้าเท่านั้น แต่ยังเป็นสื่อกลางและการแสดงออกทางวัฒนธรรมอีกด้วย

2. ด้านรูปแบบผลงาน และสุนทรียภาพ

สำหรับรูปแบบผลงานและสุนทรียภาพ สถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมมณฑลผู้เจียนตอนใต้ที่มีลักษณะเฉพาะ เช่น ความสมมาตร การผสมผสานระหว่างเส้นตรงและเส้นโค้ง การตกแต่งที่หลากหลาย ลำดับชั้นที่เป็นจังหวะ ได้นำแรงบันดาลใจและวิธีการแสดงออกสู่การออกแบบแพชชั่นอัตลักษณ์ของสถาปัตยกรรมเหล่านี้ไม่เพียงแต่เป็นลักษณะภายนอกของตัวสถาปัตยกรรมเท่านั้น แต่ยังสามารถสะท้อนให้เห็นถึงสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ท้องถิ่น และยังสามารถกลายเป็นจุดอ้างอิงที่สำคัญในกระบวนการสร้างสรรค์ครั้งนี้อีกด้วย

ประการแรก สุนทรียภาพแห่งความสมมาตรของสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมมณฑลผู้เจียนตอนใต้ ถือเป็นหนึ่งในคุณสมบัติที่โดดเด่นของการออกแบบครั้งนี้ สถาปนิกสมัยก่อนได้ใช้อองค์ประกอบทางโครงสร้างและการตกแต่งที่สมมาตรอย่างชาญฉลาด เพื่อสร้างความสมดุลและความกลมกลืนให้กับสถาปัตยกรรม ในการออกแบบรูปแบบและโครงสร้างของผลงานแพชชั่น ผู้วิจัยได้ใช้ลายเส้นที่มีความสมมาตรและความเป็นสัดส่วนของสถาปัตยกรรม และใช้การตัดเสื้อผ้าแบบสามมิติ เทคโนโลยีการตัดเย็บที่ทันสมัย และเทคโนโลยีการพิมพ์ 3 มิติ ในการสร้างโครงสร้างของแพชชั่นที่ให้ความรู้สึกถึงความเป็นโครงสร้าง ความมีมิติและความเป็นศิลปะ การออกแบบเช่นนี้ไม่เพียงแต่ทำให้ผลงานมีความสวยงามน่าพึงพอใจทางรูปแบบเท่านั้น ขณะเดียวกันแต่ยังมีแรงกระทบต่อสายตาและน่าดึงดูด อีกทั้งยังสามารถถ่ายทอดความสวยงามของความมั่นคงและความสง่างามที่มีอยู่ในสถาปัตยกรรมอีกด้วย

ประการที่สอง การผสมผสานระหว่างเส้นตรงและเส้นโค้งของสถาปัตยกรรมมณฑลผู้เจียน ตอนใต้แสดงให้เห็นถึงการใช้รูปแบบและพื้นที่อย่างยืดหยุ่นของสถาปนิก ตั้งแต่หลังคาโค้งและหน้าจั่วของสถาปัตยกรรมไปจนถึงโครงตาข่ายและบังของหน้าต่าง องค์ประกอบเหล่านี้เป็นแรงบันดาลใจให้ผู้วิจัยนำรูปทรงและโครงสร้างต่าง ๆ ไปใช้ในการออกแบบแพชชั่น ซึ่งจากการนำเส้นโค้งและเส้นตรงของสถาปัตยกรรมมาใช้ในการออกแบบทำให้ผลงานแพชชั่นแสดงถึงความลื่นไหลและ

คล่องตัว ขณะเดียวกันก็ยังคงไว้ซึ่งความมั่นคงของโครงสร้างโดยรวม นอกจากนี้ การแกะสลักอิฐและ หน้าจั่วของสถาปัตยกรรมไม่เพียงแต่เป็นการเพิ่มคุณค่าทางศิลปะให้กับสถาปัตยกรรมเท่านั้น แต่ยังคงกลายเป็นแหล่งที่มาของแรงบันดาลใจสำหรับรายละเอียดการออกแบบที่หลากหลายและลวดลาย ตกแต่งในการออกแบบแพชชั่นอีกด้วย ผู้วิจัยได้มีการทดลองวัสดุที่มีพื้นผิวและลวดลายผ่านการตัดด้วย เลเซอร์ให้เป็นชิ้นที่สามารถทอได้ จากนั้นนำองค์ประกอบเหล่านี้มาบูรณาการเข้ากับการออกแบบ แพชชั่นเพื่อสร้างผลงานการออกแบบแพชชั่นที่มีเอกลักษณ์และน่าสนใจ

ประการที่สาม จังหวะและการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างและพื้นที่ของสถาปัตยกรรมทั้งที่ เกิดจากการทับซ้อนและการทำซ้ำขององค์ประกอบทางสถาปัตยกรรม ได้สร้างความเป็นลำดับขั้นมี มิติ ให้กับตัวสถาปัตยกรรม ผู้วิจัยจึงมีการเลียนแบบองค์ประกอบทางโครงสร้างหรือลวดลายใน สถาปัตยกรรม แล้วนำมาใช้ในการออกแบบแพชชั่น เพื่อสร้างความรู้สึกที่เป็นระเบียบและเคลื่อนไหว ไปพร้อม ๆ ไป ซึ่งเป็นการช่วยเพิ่มความมีชีวิตและเนื้อสัมผัสของแพชชั่น

การออกแบบอนาคตภาพแพชชั่นไม่เพียงแต่เป็นการเลียนแบบสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิม เท่านั้น แต่ยังเป็นการบูรณาการและนวัตกรรมระหว่างความดั้งเดิมและความทันสมัย ซึ่งจากการใช้ ประโยชน์ทางเทคโนโลยีผ้าและงานฝีมือที่ทันสมัย การผสมผสานกับองค์ประกอบทางสุนทรียภาพ ของสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิม ทำให้เกิดผลงานแพชชั่นที่มีทั้งความสมัยใหม่และความหมายแฝงทาง วัฒนธรรมแบบดั้งเดิม

3. ด้านวัสดุ

สำหรับการผลิตและการเลือกใช้วัสดุในการออกแบบแพชชั่นของงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้รับแรง บันดาลใจมาจากวัสดุที่ใช้ในสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ และแนวโน้มแพชชั่นของ วัสดุการออกแบบแพชชั่นในปัจจุบัน วัสดุที่ใช้กันทั่วไปในสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมมณฑลฝูเจี้ยนตอน ใต้ ได้แก่ อิฐแดง หอยนางรม ไม้ วัสดุเหล่านี้ไม่เพียงแต่มีลักษณะเฉพาะของท้องถิ่นเท่านั้น แต่ยัง สะท้อนถึงทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ในท้องถิ่นและประเพณีทางวัฒนธรรม และยังสะท้อนให้ เห็นถึงการแสวงหาสุนทรียภาพทางศิลปะและแนวคิดที่มองการณ์ไกลของช่างฝีมือในขณะนั้น พื้นผิว และเนื้อสัมผัสของวัสดุเหล่านี้ได้กลายเป็นแรงบันดาลใจในการเลือกใช้วัสดุในการออกแบบแพชชั่นของ ผู้วิจัย ในสาขาการออกแบบแพชชั่น การเลือกสรรและการใช้วัสดุมีความสำคัญเป็นอย่างมาก เนื่องจาก วัสดุไม่เพียงแต่จะเป็นตัวกำหนดพื้นผิวและรูปลักษณะของแพชชั่นเท่านั้น แต่ยังส่งผลโดยตรงต่อ ความหมายแฝงทางวัฒนธรรมและนวัตกรรมของงานออกแบบอีกด้วย ด้วยการพัฒนาของการ ออกแบบแพชชั่น ผู้วิจัยได้เล็งเห็นความก้าวหน้าและความหลากหลายของเทคโนโลยีวัสดุ ตั้งแต่สิ่งทอ แบบดั้งเดิมไปจนถึงผ้าที่ไม่ใช่สิ่งทอ ตลอดจนการประยุกต์ใช้วัสดุชีวภาพและเทคโนโลยีการรีไซเคิล ของวัสดุ ซึ่งแต่ละวัสดุล้วนมีลักษณะเฉพาะของตัวเอง วัสดุแต่ละชนิดล้วนซ่อนแฝงไว้ด้วยความเป็นไปได้ ในแนวทางใหม่ ๆ เพื่อการออกแบบและแนวคิดของการปกป้องสิ่งแวดล้อม

ดังนั้น ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงเลือกเทคโนโลยีวัสดุชีวภาพสมัยใหม่ที่เป็นหัวใจหลักของนวัตกรรมการออกแบบ จากนั้นผสมผสานเข้ากับคุณลักษณะทางวัสดุของสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิม โดยได้สร้างสรรค์วัสดุชีวภาพจากเปลือกหอยนางรม ดินแดง แกลบ ไม้สนหนานจีน ตลอดจนการประยุกต์ใช้วัสดุก่อสร้างในการออกแบบแพชชัน เพื่อยกระดับความสามารถในการใช้งานของวัสดุและสร้างวัสดุในงานออกแบบแพชชันที่มีอัตลักษณ์จากมณฑลฝูเจี้ยน ผู้วิจัยมีการผสมผสานวัสดุชีวภาพที่ได้เข้ากับผ้าสิ่งทอ และเพื่อเป็นการตอบสนองความสามารถในการสวมใส่ของแพชชันจึงได้เลือกผ้าที่มีพื้นผิวหยักของเส้นใยรีไซเคิลมาสร้างเป็นส่วนหนึ่งของเสื้อผ้าเพื่อให้เข้ากับแนวคิดในการออกแบบ

จากความเข้าใจและการประยุกต์ใช้วัสดุ ผู้วิจัยมุ่งมั่นที่จะศึกษาวัสดุที่เหมาะสมเพื่อสะท้อนถึงเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมและจิตวิญญาณแห่งนวัตกรรมบนพื้นฐานของสุนทรียศาสตร์ของสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิม โดยมีเป้าหมายเพื่อสร้างสรรค์ผลงานแพชชันแห่งอนาคต นำมุมมองและประสบการณ์การออกแบบใหม่ ๆ มาสู่อุตสาหกรรมแฟชั่น โดยแพชชันแต่ละชุดไม่ได้เป็นเพียงภาพสะท้อนของแพชชันเท่านั้น แต่ยังเป็นความพยายามที่เป็นประโยชน์ในการบูรณาการวัสดุก่อสร้างแบบดั้งเดิมเข้ากับเทคโนโลยีวัสดุชีวภาพสมัยใหม่ เป็นการแสดงให้เห็นถึงศักยภาพและอิทธิพลของนวัตกรรมวัสดุในการออกแบบแพชชัน ซึ่งเป็นการกำหนดมาตรฐานใหม่สำหรับแนวโน้มการออกแบบในอนาคต

4. ด้านการสื่อสาร

ผลงานแพชชันไม่เพียงแต่เป็นงานศิลปะเท่านั้น แต่ยังเป็นผู้ส่งข้อมูลทางวัฒนธรรมและเป็นสะพานสำหรับการแลกเปลี่ยนข้ามวัฒนธรรมอีกด้วย ผลงานออกแบบครั้งนี้มีพื้นฐานมาจากการผสมผสานทฤษฎีการออกแบบแพชชันเข้ากับสถาปัตยกรรมศาสตร์ สุนทรียศาสตร์ และเทคโนโลยีชีวภาพ เป็นการศึกษาและวิเคราะห์เกี่ยวกับการออกแบบอนาคตภาพแพชชันที่มาจากองค์ประกอบทางสถาปัตยกรรมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ ในกระบวนการออกแบบและการสร้างสรรค์เนื้อหาเหล่านี้ได้รับการบูรณาการและนำไปใช้อย่างมีเหตุผลกับการออกแบบแพชชันในอนาคต ขั้นตอนต่าง ๆ ของการออกแบบเชิงสุนทรียภาพของสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ก่อให้เกิดคุณลักษณะเฉพาะและผลงานแพชชันที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ได้แก่ การแสดงออกของความทรงจำทางสถาปัตยกรรมและแนวคิดการออกแบบแพชชัน การเปลี่ยนแปลงของวัสดุก่อสร้างและวัสดุแพชชัน การเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างทางสถาปัตยกรรมและโครงสร้างของแพชชัน ประเด็นเหล่านี้ได้ก้าวข้ามแนวคิดแบบเดิม ๆ ของการออกแบบแพชชัน และทำให้การออกแบบแพชชันมีความเป็นศิลปะเพิ่มขึ้น ซึ่งกระบวนการนี้ได้แสดงให้เห็นถึงความเป็นไปได้ของการบูรณาการแบบสหวิทยาการ สามารถถ่ายทอดเสน่ห์อันเป็นเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังสามารถเผยแพร่และสื่อสารแนวความคิดเกี่ยวกับสุนทรียภาพของสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ไปยังผู้ชมในวงกว้างในรูปแบบที่น่าสนใจและแปลกใหม่ยิ่งขึ้น นอกจากนี้ ในระหว่าง

ขั้นตอนการถ่ายทำเพื่อบันทึกวิดีโอผลงาน ผู้วิจัยไม่ได้มีการออกแบบฉากหลัง เลือกเฉพาะให้มีการสะท้อนของแสงและเงาเพื่อเน้นโครงสร้างและคุณสมบัติของวัสดุของผลงานแพชชั่นให้มากที่สุด ขณะเดียวกัน ด้วยวิธีการถ่ายภาพแบบล้าหน้าในการสลักระหว่างแสงและเงา ทำให้สามารถบอกเล่าเรื่องราวของสถาปัตยกรรมที่ผ่านผลงานแพชชั่นแต่ละชุดออกมาได้เป็นอย่างดี ซึ่งวิดีโอบันทึกภาพผลงานที่ทันสมัยและสวยงามสามารถกระตุ้นความสนใจและความรู้สึกร่วมของผู้ชม โดยสามารถนำผู้ชมเหล่านี้เข้าสู่เรื่องราวเบื้องหลังของผลงานแต่ละชิ้นได้

จากการออกแบบและเผยแพร่ผลงานแพชชั่น ผู้วิจัยไม่เพียงแต่นำเสนอความงดงามทางศิลปะของแพชชั่นเท่านั้น แต่ยังถ่ายทอดพร้อมกับสื่อสารคุณค่าและความสำคัญของวัฒนธรรม การผสมผสานแนวคิดเชิงสุนทรียภาพของสถาปัตยกรรมดั้งเดิมมณฑลผู้เจียนตอนใต้เข้ากับการออกแบบแพชชั่นไม่เพียงแต่ช่วยเพิ่มการยอมรับในระดับสากลให้กับวัฒนธรรมท้องถิ่นเท่านั้น แต่ยังเป็นการส่งเสริมการสืบทอดและการพัฒนาวัฒนธรรม ทำให้มรดกทางวัฒนธรรมอันล้ำค่าเหล่านี้มีชีวิตชีวาและมีอิทธิพลใหม่ ๆ บนเวทีแพชชั่น

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิธีการสร้างสรรค์อนาคตภาพแพชชั่นที่ผสมผสานวัฒนธรรมดั้งเดิมของผู้คน สิ่งแวดล้อม และการออกแบบแพชชั่นแห่งอนาคตเข้าด้วยกันภายใต้สุนทรียภาพทางสถาปัตยกรรมมณฑลผู้เจียนตอนใต้ ค้นหาวิธีการผสมผสานองค์ประกอบทางทัศนศิลป์ภายนอกของสถาปัตยกรรมเข้ากับความทรงจำทางอารมณ์ และใช้การออกแบบแพชชั่นเป็นสื่อในการสื่อสาร การบูรณาการและการประยุกต์ใช้วัสดุชีวภาพใหม่และเทคโนโลยีใหม่เพื่อสร้างแนวคิดใหม่และวิธีการใหม่ในการออกแบบแพชชั่น อีกทั้งเป็นแนวทางในการเผยแพร่วัฒนธรรมดั้งเดิมของมณฑลผู้เจียนตอนใต้ในอนาคต พร้อมสำรวจความเป็นไปได้อันไม่มีที่สิ้นสุดของการออกแบบแพชชั่น ขณะเดียวกันก็เป็นการนำเสนอตัวอย่างการออกแบบอนาคตภาพแพชชั่นที่มีคุณค่า

เมื่อการสร้างสรรค์ผลงานเป็นที่สมบูรณ์เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้มีการสำรวจความพึงพอใจของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อผลงานการออกแบบแพชชั่นชุด “Timeless Resonance-การเดินทางข้ามมิติของสถาปัตยกรรมโบราณในมณฑลผู้เจียนตอนใต้” โดยผลการสำรวจมีรายละเอียดข้อมูลดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

n หมายถึง จำนวนกลุ่มประชากรตัวอย่างที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

\bar{x} หมายถึง ค่าเฉลี่ยของข้อมูลที่ได้จากการสำรวจกลุ่มตัวอย่าง

S.D. หมายถึง ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง

หลังจากที่มีการออกแบบและสร้างสรรค์ผลงานแพชชั่นชุด “Timeless Resonance-การเดินทางข้ามมิติของสถาปัตยกรรมโบราณในมณฑลผู้เจียนตอนใต้” เสร็จสิ้น ผู้วิจัยมีการสอบถามผู้เชี่ยวชาญในสาขาที่เกี่ยวข้องจำนวน 5 คน ประกอบด้วยผู้ชาย 2 คน และผู้หญิง 3 คน โดย 3 คน

สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท และ 2 คนสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอก ในจำนวนนี้มีนัก ออกแบบแพชชั่น 2 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบแพชชั่น 1 คน นักออกแบบแพชชั่นและวัสดุใน อนาคต 2 คน ซึ่งแบบสอบถามนี้ใช้เกณฑ์ระดับค่าคะแนนเฉลี่ยอันตรภาคชั้น (Class Interval)=0.8 ตามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ

ค่าเฉลี่ย 4.21 – 5.00 หมายถึง พึงพอใจในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.41 – 4.20 หมายถึง พึงพอใจในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.61 – 3.40 หมายถึง พึงพอใจในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.81 – 2.60 หมายถึง พึงพอใจในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.80 หมายถึง พึงพอใจในระดับน้อยที่สุด

ผลการสำรวจมีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 4-5 ผลสำรวจการประเมินความพึงพอใจต่อผลงานการออกแบบ

หมายเลข	คำถามในการประเมิน	n=5		การแปล ความหมาย
		\bar{x}	S.D.	
1	แนวคิดการออกแบบแพชชั่นสอดคล้องกับแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์	5	0	มากที่สุด
2	โครงสร้างของแพชชั่นสอดคล้องกับสถาปัตยกรรมมณฑลผู้เจียนตอนใต้	4.8	0.4	มากที่สุด
3	วิธีการใช้วัสดุใหม่ในงานแพชชั่นกับสถาปัตยกรรมสอดคล้องกับเป้าหมายการออกแบบ	4.8	0.4	มากที่สุด
4	การใช้สีสะท้อนถึงอัตลักษณ์ทางสถาปัตยกรรมมณฑลผู้เจียนตอนใต้	5	0	มากที่สุด
5	การเลือกและการออกแบบลวดลายสอดคล้องกับอัตลักษณ์ของสถาปัตยกรรม	4.8	0.4	มากที่สุด
6	ความลงตัวของการประยุกต์ใช้เทคนิควิธีการและการออกแบบแพชชั่น	4.8	0.4	มากที่สุด
7	ผลงานออกแบบแพชชั่นแสดงให้เห็นถึง	5	0	มากที่สุด

หมายเลข	คำถามในการประเมิน	n=5		การแปล ความหมาย
		\bar{x}	S.D.	
	ความเป็นสถาปัตยกรรม			
8	ความแปลกใหม่และความคิด สร้างสรรค์โดยรวมของผลงานการ ออกแบบแพชชั่น	5	0	มากที่สุด
9	ความเป็นอนาคตที่ถ่ายทอดผ่าน ผลงานการออกแบบแพชชั่น	5	0	มากที่สุด
10	ความพึงพอใจโดยรวม	4.8	0.4	มากที่สุด

จากตารางสถิติสรุปได้ว่า แนวคิดการออกแบบแพชชั่นชุด “Timeless Resonance-การเดินทางข้ามมิติของสถาปัตยกรรมโบราณในมณฑลผู้เจียนตอนใต้” สอดคล้องกับแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ โครงสร้างของแพชชั่นสอดคล้องกับสถาปัตยกรรมมณฑลผู้เจียนตอนใต้ วิธีการใช้วัสดุใหม่ในงานแพชชั่นกับสถาปัตยกรรมสอดคล้องกับเป้าหมายการออกแบบ การใช้สีสะท้อนถึงอัตลักษณ์ทางสถาปัตยกรรมมณฑลผู้เจียนตอนใต้ การเลือกและการออกแบบลวดลายสอดคล้องกับอัตลักษณ์ของสถาปัตยกรรม การประยุกต์ใช้เทคนิควิธีการและการออกแบบแพชชั่นมีความลงตัว ผลงานออกแบบแพชชั่นแสดงให้เห็นถึงความเป็นสถาปัตยกรรม ผลงานการออกแบบแพชชั่นมีความแปลกใหม่และมีความคิดสร้างสรรค์ ผลงานการออกแบบแพชชั่นสามารถถ่ายทอดความเป็นอนาคตได้ดี และความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยคะแนนเฉลี่ยในแต่ละตัวเลือกระหว่าง 4.8-5.0 คะแนน ซึ่งผลการสำรวจข้างต้นแสดงให้เห็นว่า การศึกษาและการสร้างสรรค์แพชชั่นนี้ได้บรรลุวัตถุประสงค์การวิจัย คะแนนเฉลี่ยของความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างของแพชชั่นสอดคล้องกับสถาปัตยกรรมมณฑลผู้เจียนตอนใต้ วิธีการใช้วัสดุใหม่ในงานแพชชั่นกับสถาปัตยกรรมสอดคล้องกับเป้าหมายการออกแบบ การเลือกและการออกแบบลวดลายสอดคล้องกับอัตลักษณ์ของสถาปัตยกรรม ความลงตัวของการประยุกต์ใช้เทคนิควิธีการและการออกแบบแพชชั่นอยู่ที่ 4.8 คะแนน ซึ่งในฐานะที่เป็นงานวิจัยเชิงทดลอง ผู้วิจัยพบว่า เทคนิคหรืองานฝีมือหลายอย่างเป็นเพียงแค่การสำรวจและความพยายามเบื้องต้น ยังมีข้อบกพร่องทางเทคนิคที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะฉะนั้นปัญหาที่มีอยู่ควรได้รับการปรับปรุงเพิ่มเติมและปรับให้เหมาะสมในการวิจัยและการออกแบบในภายหลังต่อไป ขณะเดียวกัน ในระหว่างกระบวนการวิจัย การรวบรวมและจัดเรียงข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ ทำให้ได้รับความคิดเห็นที่เป็นข้อมูลอ้างอิงที่มีคุณค่าสำหรับการพัฒนาการออกแบบแพชชั่นในอนาคตเป็นอย่างดี ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญไว้ดังนี้

1. นวัตกรรมทางเทคโนโลยีและความยั่งยืน: การประยุกต์ใช้วัสดุชีวภาพและเทคโนโลยีใหม่ในการศึกษานี้เป็นแนวโน้มที่ไม่สามารถมองข้ามในการออกแบบแฟชั่น ผู้วิจัยสามารถสำรวจวิธีการใหม่ ๆ ได้โดยใช้วัสดุที่ยั่งยืนและกระบวนการผลิตที่เป็นนวัตกรรม เพื่อสะท้อนถึงการเคารพต่อสิ่งแวดล้อมและทิศทางของการพัฒนาที่ยั่งยืนในอนาคต แนวทางนี้ไม่เพียงตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคยุคใหม่ในด้านแฟชั่นที่ยั่งยืนเท่านั้น แต่ยังแสดงให้เห็นถึงการสำรวจการออกแบบแฟชั่นที่ล้ำสมัยในด้านเทคโนโลยีและการปกป้องสิ่งแวดล้อมอีกด้วย

2. การสื่อสารและอิทธิพล: การออกแบบแฟชั่นไม่เพียงแต่เป็นการแสดงออกทางศิลปะเท่านั้น แต่ยังเป็นสื่อสำคัญในการเผยแพร่วัฒนธรรมและค่านิยมอีกด้วย ผู้วิจัยสามารถคิดถึงการใช้แฟชั่นเป็นพื้นที่ในการแสดงเสน่ห์และเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมดั้งเดิมทางตอนใต้ของผู้เจ้ายินให้สาธารณะได้รับรู้ การเผยแพร่หรือการสื่อสารข้ามพรมแดนของวัฒนธรรมนี้ไม่เพียงแต่ช่วยอนุรักษ์และสืบทอดความเป็นดั้งเดิมเท่านั้น แต่ยังช่วยเพิ่มความรู้สึทางประวัติศาสตร์และความรู้สึกร่วมทางอารมณ์ให้กับการออกแบบแฟชั่นด้วย ซึ่งเป็นการดึงดูดผู้ชมในวงกว้างมากขึ้น

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จากเนื้อหาในงานวิจัยทั้ง 4 บท ในบทนี้ผู้วิจัยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 3 ส่วน ประกอบด้วย

1. สรุปผลการวิจัย ซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย 3 ประการที่เสนอในบทที่ 1 โดยเป็นการสรุปวิวัฒนาการ ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์และการพัฒนารูปแบบทางศิลปะของสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ สรุปเอกลักษณ์ทางศิลปะ ความหมายแฝงทางวัฒนธรรม สุนทรียภาพ และคุณค่าทางศิลปะของสถาปัตยกรรมดั้งเดิมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ สรุปการออกแบบอนาคตภาพแฟชั่นผ่านแนวคิดของสุนทรียภาพทางสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้

2. การอภิปรายผลการวิจัย ใช้ทฤษฎีสถาปัตยกรรม ทฤษฎีสุนทรียศาสตร์ ทฤษฎีการออกแบบแฟชั่น ตลอดจน แนวคิดและกรณีศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการศึกษารั้วนี้มาทำการอภิปรายเกี่ยวกับความเป็นมาทางประวัติศาสตร์ เอกลักษณ์ทางศิลปะ สุนทรียภาพ และคุณค่าทางวัฒนธรรมของสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ และอภิปรายเกี่ยวกับสถานะการพัฒนาและทิศทางของนวัตกรรมการออกแบบแฟชั่น และอภิปรายเกี่ยวกับผลงานออกแบบแฟชั่นภายใต้แนวคิดและแรงบันดาลใจจากสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้

3. ข้อเสนอแนะ โดยหวังว่าจะเป็นการส่งเสริมการเผยแพร่ศิลปะและวัฒนธรรมของสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ สำนวความเป็นไปได้ของแฟชั่นและการวิจัย การปฏิบัติ และการบูรณาการแบบสหสาขาวิชาชีพ และส่งเสริมการอนุรักษ์และการสืบทอดวัฒนธรรมดั้งเดิมในยุคใหม่ในอนาคต

สรุปผลการวิจัย

สถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมของฝูเจี้ยนตอนใต้ถือเป็นส่วนสำคัญของวัฒนธรรมของภูมิภาคฝูเจี้ยนตอนใต้ แสดงให้เห็นรสนิยมทางสุนทรียภาพอันเป็นเอกลักษณ์ของชาวฝูเจี้ยนตอนใต้ และยังเป็น การหล่อเลี้ยงทางอารมณ์และจิตวิญญาณอีกด้วย งานวิจัยนี้มีการศึกษาวิธีการผสมผสานอัตลักษณ์ทางศิลปะของสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมของฝูเจี้ยนตอนใต้เข้ากับการออกแบบแฟชั่นในอนาคตผ่านการวิจัยและการวิเคราะห์สุนทรียภาพทางศิลปะของสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมและการสำรวจแนวโน้มการพัฒนาและนวัตกรรมของการออกแบบแฟชั่น ซึ่งไม่เพียงแต่เป็นการสืบทอดวัฒนธรรม

ดั้งเดิมของมณฑลผู้เจียนตอนใต้เท่านั้น ขณะเดียวกันยังเป็นการขยายความเป็นไปได้ของการออกแบบแฟชั่นอีกด้วย จากการศึกษาและวิเคราะห์ งานวิจัยนี้ได้บรรลุผลการวิจัยและมีข้อสรุปดังต่อไปนี้

1. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์และวิวัฒนาการทางรูปแบบของศิลปะสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมในมณฑลผู้เจียนตอนใต้

ประวัติความเป็นมาของสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมในมณฑลผู้เจียนตอนใต้สามารถสืบย้อนไปถึงสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันตก หลังจากการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงของราชวงศ์ต่าง ๆ รวมถึงอิทธิพลของเศรษฐกิจและวัฒนธรรม ตลอดจนความเจริญรุ่งเรืองของเส้นทางสายไหมทางทะเล ส่งผลให้สถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมในมณฑลผู้เจียนตอนใต้ค่อย ๆ มีความหลากหลายและประณีตมากขึ้น ตามรูปแบบสถาปัตยกรรมอันเป็นเอกลักษณ์ สถาปัตยกรรมดั้งเดิมของผู้เจียนตอนใต้เป็นพยานถึงการพัฒนาทางประวัติศาสตร์ของภูมิภาคผู้เจียนตอนใต้ เปรียบเสมือนตัวกลางในการบันทึกเศรษฐกิจ สังคม ชีวิตทางวัฒนธรรม และประเพณีพื้นบ้านในยุคสมัยต่าง ๆ การศึกษาสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมของผู้เจียนตอนใต้สามารถทำให้เข้าใจถึงการเปลี่ยนแปลงทางประวัติศาสตร์และการสะสมทางวัฒนธรรมของผู้เจียนตอนใต้ได้ รูปแบบของสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมของมณฑลผู้เจียนตอนใต้ได้ผสมผสานแก่นแท้ของวัฒนธรรมดั้งเดิมของที่ราบภาคกลาง วัฒนธรรมพื้นบ้านในท้องถิ่นและวัฒนธรรมต่างประเทศเข้าด้วยกัน เต็มเปี่ยมไปด้วยความหมายทางวัฒนธรรมที่เข้มแข็งและคุณค่าทางศิลปะที่เป็นเอกลักษณ์ สำหรับเค้าโครง โครงสร้าง และเทคนิคการตกแต่งโดยรวมของสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมของมณฑลผู้เจียนตอนใต้ เช่น การแกะสลักอิฐและการแกะสลักไม้ของบ้านโบราณได้รับอิทธิพลจากสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมของที่ราบภาคกลาง และสะท้อนถึงรสนิยมทางสุนทรียภาพของวัฒนธรรมที่ราบภาคกลาง สำหรับลวดลายตกแต่งและรูปแบบสถาปัตยกรรมสะท้อนถึงขนบธรรมเนียมพื้นบ้านและวิถีชีวิตของชาวผู้เจียนตอนใต้ ตัวอย่างเช่น ลายดอกไผ่ ถั้ว ถั้วน้ำเต้า และลายลูกพลับ รวมถึงลวดลายฉลุประดับหน้าต่าง ถือเป็น การแสดงออกถึงขนบธรรมเนียมพื้นบ้านในท้องถิ่นได้อย่างสมบูรณ์แบบ เนื่องจากอิทธิพลของเส้นทางสายไหมทางทะเล องค์ประกอบทางวัฒนธรรมต่างประเทศบางอย่างจึงถูกรวมเข้าไว้ในการตกแต่งสถาปัตยกรรมโบราณ เช่น รูปแบบการตกแต่งในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และกระเบื้องเซรามิกสี ซึ่งแสดงถึงรูปแบบทางศิลปะที่หลากหลายและเป็นการเพิ่มความสวยงามให้กับสถาปัตยกรรม ในระหว่างการพัฒนาและวิวัฒนาการที่มีมาอย่างยาวนาน สถาปัตยกรรมดั้งเดิมของมณฑลผู้เจียนตอนใต้ได้สืบทอดวัฒนธรรมท้องถิ่น ขณะเดียวกันก็ได้ซึมซับแก่นแท้ของวัฒนธรรมจากหลายประเทศอย่างต่อเนื่อง สะท้อนให้เห็นถึงความเปิดกว้างของสถาปัตยกรรมจีนโบราณต่อวัฒนธรรมต่างประเทศ และด้วยรูปแบบทางสถาปัตยกรรมที่เป็นเอกลักษณ์ ความหมายแฝงทางวัฒนธรรมที่หลากหลาย พร้อมกับงานฝีมืออันวิจิตรบรรจง ส่งผลให้สถาปัตยกรรมดั้งเดิมของมณฑลผู้เจียนทางตอนใต้กลายเป็นการแสดงออกทางวัตถุของประวัติศาสตร์

และวัฒนธรรมอันยาวนานของมณฑลผู้เจียนตอนใต้ และยังเป็นส่วนสำคัญของศิลปะสถาปัตยกรรมจีนอีกด้วย

2. เกร็ดลักษณะทางศิลปะ สุนทรียภาพ ความหมายแฝงทางวัฒนธรรม และคุณค่าทางศิลปะของสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมของมณฑลผู้เจียนตอนใต้

เอกลักษณ์ทางศิลปะของสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมของมณฑลผู้เจียนตอนใต้สะท้อนให้เห็นใน 4 ด้าน ได้แก่ การเลือกใช้วัสดุ การจัดวางโครงสร้าง ศิลปะการตกแต่ง และการใช้สี สำหรับการใช่วัสดุ สถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมในผู้เจียนตอนใต้ใช้วัสดุธรรมชาติในท้องถิ่นอย่างกว้างขวาง เช่น อิฐแดง เปลือกหอยนางรม และไม้สน วัสดุเหล่านี้ไม่เพียงแต่แข็งแรงและทนทานเท่านั้น แต่ยังมีการตกแต่งที่ดี สะท้อนถึงภูมิปัญญาของชาวผู้เจียนตอนใต้ในการปรับตัวให้เข้ากับสภาพท้องถิ่นได้อย่างเต็มที่ สำหรับการออกแบบโครงสร้างของสถาปัตยกรรมแบบ “สามห้อง” และ “ห้าห้อง” ที่เน้นการจัดวางแบบสมมาตร เป็นการสะท้อนถึงแนวคิดทางสุนทรียภาพของความสมมาตรของแกนกลางสำหรับลวดลายอิฐ เพดาน โครงหน้าต่าง ชายคา และสันหลังคาที่แกะสลักอย่างวิจิตรบรรจง ไม่เพียงแต่สวยงามและใช้งานได้จริง แต่ยังมีความหมายแฝงทางวัฒนธรรม เช่น ความเป็นสิริมงคล ความสงบสุข และความมั่งคั่ง ซึ่งได้สะท้อนให้เห็นถึงรสนิยมทางสุนทรียภาพและภูมิปัญญาของการใช้ชีวิตของชาวผู้เจียนทางตอนใต้ สำหรับการใช้สี มีการใช้สีที่ตัดกันอย่างหลากหลาย เช่น สีแดง สีทอง และสีเทา ทำให้เกิดภาพที่โดดเด่น เพิ่มแรงกระทบต่อสายตา และแสดงให้เห็นถึงอารมณ์อันสูงส่งของชาวผู้เจียนทางตอนใต้ที่รักชีวิตและความปรารถนาอย่างไม่สิ้นสุดเพื่อชีวิตที่ดีขึ้น สถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมของมณฑลผู้เจียนตอนใต้ สะท้อนให้เห็นถึงสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติและคุณลักษณะมนุษย์นิยมของพื้นที่มณฑลผู้เจียนตอนใต้ ในแง่ของวัสดุ โครงสร้าง การตกแต่ง เป็นคุณลักษณะทางสุนทรียภาพที่มีลักษณะเฉพาะ เช่น สุนทรียภาพแห่งความสมมาตรและการเปลี่ยนแปลงของรูปทรง สุนทรียภาพแห่งความลงตัวของธรรมชาติ และสุนทรียภาพแบบตะวันออกที่มีทั้งหลักการและอารมณ์ความรู้สึก

สถาปัตยกรรมดั้งเดิมของมณฑลผู้เจียนตอนใต้มีคุณค่าทางศิลปะหลายแง่มุม ในแง่ของการแสดงออกทางวัฒนธรรม รูปแบบการตกแต่งและรูปแบบสถาปัตยกรรมประกอบด้วยสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่หลากหลาย ซึ่งการสืบทอดและการสร้างนวัตกรรมให้กับองค์ประกอบศิลปะทางสถาปัตยกรรมจะทำให้แก่นแท้ของศิลปะและวัฒนธรรมดั้งเดิมในมณฑลผู้เจียนตอนใต้ได้รับการอนุรักษ์และส่งเสริม ในแง่ของลักษณะเฉพาะของภูมิภาค การใช่วัสดุที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว เช่น เปลือกหอยนางรม แสดงให้เห็นถึงการใช้ทรัพยากรธรรมชาติและสุนทรียศาสตร์ทางสถาปัตยกรรมอันเป็นเอกลักษณ์ในมณฑลผู้เจียนตอนใต้ รูปแบบสถาปัตยกรรมและศิลปะการตกแต่งสะท้อนให้เห็นถึงสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ ชีวิตทางสังคม และวัฒนธรรมพื้นบ้านของมณฑลผู้เจียนตอนใต้ อีกทั้งยังมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวของท้องถิ่นและมีเสน่ห์ทางศิลปะที่แข็งแกร่ง

3. ผลงานอนาคตภาพแฟชั่นที่มีความเหมาะสมและสะท้อนถึงเรื่องราวทางสถาปัตยกรรมของพื้นที่มณฑลผู้เจียนตอนใต้

งานวิจัยนี้มีการสร้างสรรค์ผลการออกแบบแฟชั่นที่สะท้อนถึงเรื่องราวทางสถาปัตยกรรมของพื้นที่มณฑลผู้เจียนตอนใต้ทั้งหมด 3 ชุด เป็นการศึกษาการออกแบบแฟชั่นที่ได้รับแรงบันดาลใจจากสถาปัตยกรรมมณฑลผู้เจียนตอนใต้แบบดั้งเดิม โดยในการสร้างสรรค์มีการคำนึงถึงความเป็นศิลปะและความคิดสร้างสรรค์ ในขณะเดียวกันก็ให้ความสำคัญกับองค์ประกอบทางศิลปะที่เป็นเอกลักษณ์ของสถาปัตยกรรมผู้เจียนตอนใต้ อีกทั้งยังมีการสำรวจเรื่องราวที่มีอยู่ในสถาปัตยกรรมเพื่อค้นหาแนวทางและวิธีการใหม่ในการบูรณาการองค์ประกอบทางสถาปัตยกรรมเข้ากับการออกแบบแฟชั่นแห่งอนาคตผ่านการผสมผสานระหว่างความเป็นดั้งเดิมและความทันสมัย ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับระบบนิเวศ เพื่อนำไปสู่การสร้างสรรค์ผลงานการออกแบบอนาคตภาพแฟชั่นที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว

การทดลองและการออกแบบในงานวิจัยนี้ได้ดำเนินการผ่าน 4 ด้าน ได้แก่ การแสดงออกทางอารมณ์ของความทรงจำทางสถาปัตยกรรมและแนวคิดของแฟชั่น การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของรูปทรงสถาปัตยกรรมและโครงสร้างของแฟชั่น การบูรณาการและนวัตกรรมของวัสดุทางสถาปัตยกรรมและวัสดุผ้าของแฟชั่น การเปลี่ยนแปลงของรูปแบบและสีสันทของสถาปัตยกรรมและรายละเอียดการตกแต่งและสีสันทของแฟชั่น ผู้วิจัยได้ออกแบบแฟชั่นภายใต้แนวคิดที่ชื่อว่า “Timeless Resonance-การเดินทางข้ามมิติของสถาปัตยกรรมมณฑลผู้เจียนตอนใต้” เป็นการออกแบบแฟชั่นที่บอกเล่าเรื่องราวความทรงจำของชาวมณฑลผู้เจียนตอนใต้ที่มีต่อสถาปัตยกรรม ซึ่งประกอบด้วย ความหวงแหนและความทรงจำเกี่ยวกับสถาปัตยกรรมและวิถีชีวิตที่เต็มไปด้วยร่องรอยของกาลเวลาของเจ้าของและผู้พักอาศัย ความภาคภูมิใจและอารมณ์ความรู้สึกต่อขนบธรรมเนียมประเพณีและวิถีการใช้ชีวิตที่สืบทอดมาจนถึงทุกวันนี้ ตลอดจนโอกาสและจินตนาการของความเป็นไปได้ในอนาคตของสถาปัตยกรรม ซึ่งนำไปสู่แนวคิดในการออกแบบแฟชั่นทั้ง 3 ชุด ซึ่งประกอบด้วย “Carapace of body” “Memory of the Cuo” “Sink back to the origin” โดยผลงานทั้ง 3 ชุดนี้มีการแสดงออกถึงการออกแบบที่เป็นเอกลักษณ์จากมิติเวลา พื้นที่ องค์ประกอบทางศิลปะ งานฝีมือ และแง่มุมอื่นๆ ที่แตกต่างกัน ทำให้การออกแบบแฟชั่นมีเรื่องราวที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวและมีคุณค่าทางสุนทรียภาพที่หลากหลาย

เทคโนโลยีวัสดุชีวภาพเป็นหนึ่งในวิธีการใหม่ที่ใช้ในการออกแบบแฟชั่น ด้วยการผลิตวัสดุชีวภาพ องค์ประกอบต่าง ๆ เช่น ดินแดง เปลือกหอยนางรม ไม้สนจีน และแคลปได้รับการแปรสภาพด้วยกระบวนการทางเทคโนโลยี ให้เป็นวัสดุแฟชั่นที่เป็นนวัตกรรมใหม่และบูรณาการได้อย่างลงตัว ขณะเดียวกัน ผลงานออกแบบทั้ง 3 ชุดมีการใช้วัสดุและเทคนิคที่แตกต่างกันโดยได้รับการคัดเลือกตามแนวคิดของการออกแบบและการแสดงออกที่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงมีการเลือกใช้วัสดุชีวภาพที่มี

สัมผัส พื้นผิว และสีที่เป็นธรรมชาติที่แตกต่างกัน ในการตัดแปลงองค์ประกอบในการออกแบบ ผู้วิจัยยังคงไว้ซึ่งอัตลักษณ์ทางสถาปัตยกรรมตามโครงสร้างทางสถาปัตยกรรม เช่น รูปทรงแบบสมมาตร สันหลังคาที่สูงตระหง่าน และการแบ่งพื้นที่อย่างชาญฉลาด ได้รับการลดทอนให้มีความเรียบง่าย จากนั้นจึงนำไปใช้ในตำแหน่งต่าง ๆ ของชุดแพชั่น ทำให้ชุดแพชั่นมีมิติและมีลำดับชั้นที่ชัดเจนมากขึ้น องค์ประกอบการตกแต่งที่นำมาใช้จะผ่านกระบวนการรีโอโครงสร้าง และการประกอบเข้ากันใหม่ จากนั้นจะถูกผสมผสานเข้ากับสุนทรียภาพสมัยใหม่และเทคโนโลยีทางวัสดุที่ทันสมัย เช่น การตัดด้วยเลเซอร์ การพิมพ์ดิจิทัล การพิมพ์ 3 มิติ และเทคโนโลยีอื่น ๆ ทำให้แพชั่นมีสุนทรียภาพทางการมองเห็นที่เป็นเอกลักษณ์ที่เกิดจากการผสมผสานระหว่างความเป็นดั้งเดิมและความทันสมัย การออกแบบแพชั่นเป็นสื่อกลางและมุมมองที่แปลกใหม่ เป็นการสร้างสรรค์และจินตนาการถึงอดีต ปัจจุบัน และอนาคตของสถาปัตยกรรมผู้เจียนตอนใต้ ขณะเดียวกันก็ถ่ายทอดเสน่ห์ของวัฒนธรรมดั้งเดิม อีกทั้งยังแสดงให้เห็นถึงความเป็นไปได้ที่ไม่มีที่สิ้นสุดของการออกแบบแพชั่น ผลงานแพชั่นแต่ละชุดเปรียบเสมือน “บ้านโบราณที่สวมใส่บนร่างกาย” อีกทั้งยังเป็นแนวทางหนึ่งในการสร้างนวัตกรรมข้ามศาสตร์ให้กับเทรนด์แพชั่นในอนาคตอีกด้วย

จากการศึกษาข้างต้น ผู้วิจัยได้บรรลุวัตถุประสงค์ของการออกแบบอนาคตภาพแพชั่นที่ได้รับแรงบันดาลใจจากสถาปัตยกรรมพื้นที่มณฑลผู้เจียนตอนใต้ ถือเป็นงานดำเนินวิจัยที่เป็นประโยชน์และประสบการณ์เชิงปฏิบัติในการบูรณาการวัฒนธรรมสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมเข้ากับการออกแบบแพชั่น

การอภิปรายผล

สถาปัตยกรรมดั้งเดิมของมณฑลผู้เจียนตอนใต้เป็นหนึ่งในตัวแทนของศิลปะสถาปัตยกรรมจีน การศึกษาการประยุกต์ใช้ศิลปะสถาปัตยกรรมนี้ในการออกแบบแพชั่นในอนาคตถือเป็นประเด็นที่ท้าทายและสร้างสรรค์ ซึ่งจะมีผลกระทบต่อพัฒนานวัตกรรม และการบูรณาการแบบสหวิทยาการของสาขาการออกแบบแพชั่น

1. จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมในมณฑลผู้เจียนตอนใต้ การศึกษาภูมิหลังทางประวัติศาสตร์และวิถีการพัฒนาของศิลปะแบบดั้งเดิมมณฑลผู้เจียนตอนใต้ นำไปสู่การเกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภูมิหลังและความหมายแฝงทางวัฒนธรรมของสถาปัตยกรรมนี้ในช่วงประวัติศาสตร์ต่าง ๆ อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น อีกทั้งยังเป็นการค้นคว้าผลงานศิลปะทางสถาปัตยกรรมในยุคต่าง ๆ ซึ่งเป็นการเพิ่มคุณค่าให้กับการศึกษาด้านศิลปะสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของมณฑลผู้เจียนตอนใต้ ผู้วิจัยมีการนำเสนอให้เห็นถึงเอกลักษณ์ทางศิลปะ สุนทรียภาพ และคุณค่าทางวัฒนธรรมของสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมมณฑลผู้เจียนตอนใต้ รวมถึงวัสดุ โครงสร้าง สี สัน

รูปแบบ ลวดลาย และองค์ประกอบทางศิลปะอื่น ๆ ในศิลปะสถาปัตยกรรมที่สะท้อนถึงเศรษฐกิจ สังคม ชีวิตทางวัฒนธรรม และประเพณีพื้นบ้านในยุคนั้น และจากการลงพื้นที่สำรวจสถาปัตยกรรม และพิพิธภัณฑ์โบราณในท้องถิ่น การสัมภาษณ์ผู้อยู่อาศัยในท้องถิ่น รวมถึงการวิเคราะห์พื้นที่ทาง วัฒนธรรม องค์ประกอบทางศิลปะ ความทรงจำ ความรู้สึกทางสถาปัตยกรรม ทำให้เกิดความเข้าใจ เกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่ที่แท้จริงและบรรยากาศทางอารมณ์ภายในของผู้อยู่อาศัยที่มีต่อ สถาปัตยกรรมเหล่านี้ เมื่อเปรียบเทียบกับการศึกษาก่อนหน้านี้ การศึกษานี้ได้มีการผสมผสาน ความทรงจำทางวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของผู้อยู่อาศัยในท้องถิ่น เพื่อเพิ่มความเข้าใจ ในศิลปะสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมของมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ โดยเริ่มต้นจากแง่มุมทางประสาทสัมผัส เช่น การมองเห็นและการสัมผัส และในขณะเดียวกันก็มีการสำรวจองค์ประกอบทางธรรมชาติและ แนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืนของสถาปัตยกรรมมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้อย่างลึกซึ้งซึ่งสอดคล้องกับเทรนด์ แพชั่นร่วมสมัย ค้นหามุมมองการวิจัยใหม่ ๆ และยกระดับคุณภาพและความถูกต้องของการวิจัย

2. การศึกษาแนวโน้มการพัฒนา วิธีการสร้างสรรค์ การพัฒนาวัสดุ และสถานการณ์การ วิจัยด้านการออกแบบแฟชั่นทั้งในและต่างประเทศ ทำความเข้าใจการออกแบบแฟชั่นในปัจจุบันอย่าง ครอบคลุมมากขึ้น จากการศึกษาตัวอย่างผลงานออกแบบที่มีการประยุกต์ใช้องค์ประกอบทาง สถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมในการออกแบบแฟชั่น และการวิเคราะห์การประยุกต์ใช้องค์ประกอบทาง สถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมในการออกแบบแฟชั่นในการวิจัยที่มีอยู่ ส่งผลให้ผู้อยู่อาศัยได้สังเกตเห็นความ เป็นไปได้และความสำคัญของการบูรณาการองค์ประกอบของสถาปัตยกรรมโบราณเข้ากับการ ออกแบบแฟชั่นในอนาคต ซึ่งได้เป็นจุดเริ่มต้นที่แปลกใหม่และทันสมัยสำหรับนวัตกรรมการออกแบบ และเมื่อเปรียบเทียบกับการศึกษาวิจัยก่อนหน้านี้ งานวิจัยนี้มีการศึกษาการบูรณาการการออกแบบ แฟชั่นเข้ากับวัฒนธรรมดั้งเดิมและใช้นวัตกรรมทางวัสดุเป็นจุดเด่นของการออกแบบ มุ่งเน้นการ แสดงออกอย่างสร้างสรรค์ของวัฒนธรรมดั้งเดิมในสื่อแฟชั่น มีการตีความเสน่ห์ของวัฒนธรรมดั้งเดิม จากมุมมองและแนวคิดที่แตกต่างกัน

3. ผลงานการออกแบบขนาดภาพแฟชั่นที่ได้รับแรงบันดาลใจจากสถาปัตยกรรมแบบ ดั้งเดิมของมณฑลฝูเจี้ยนตอนใต้ มุ่งเน้นบทบาทที่แสดงออกถึงภาพลักษณ์ของความดั้งเดิมและความ ทันสมัย ในกระบวนการออกแบบและสร้างสรรค์มีการใช้ทฤษฎีการออกแบบแฟชั่นผสมผสานเข้ากับ ทฤษฎีทางสถาปัตยกรรม สุนทรียภาพ และเทคโนโลยีชีวภาพ เพื่อสร้างสรรค์ผลงานออกแบบแฟชั่นที่มี ลักษณะเฉพาะของตนเอง ซึ่งเป็นการวิจัยและการสร้างสรรค์แบบสหวิทยาการและเป็นการขยาย ความเป็นไปได้ของการออกแบบและการสร้างสรรค์ การออกแบบในครั้งนี้ได้แยกส่วนประกอบความ ทรงจำด้านเทคโนโลยีชีวภาพและมนุษย์นิยมอันเป็นเอกลักษณ์ของสถาปัตยกรรมมาผสมผสานเข้ากับ ความรู้สึกทางสถาปัตยกรรม วัสดุธรรมชาติ และการออกแบบแฟชั่น ซึ่งการออกแบบในครั้งนี้ไม่ได้ เป็นเพียงการทำซ้ำทางวัฒนธรรมอย่างง่าย ๆ เท่านั้น แต่ยังเป็นการตีความในด้านคุณค่าทาง

นวัตกรรมในอีกมิติอีกด้วย ผลงานวิจัยนี้ได้เสริมคุณค่าทางความหมายของความทรงจำของสถาปัตยกรรมร่วมด้วย ซึ่งเป็นการเพิ่มความลึกซึ้งและยกระดับของการออกแบบผ่านภูมิหลังทางวัฒนธรรมที่แท้จริง รวมทั้งเรื่องราวทางอารมณ์ ซึ่งเป็นการเล่าเรื่องราวของพื้นที่ผ่านผลงานออกแบบแฟชั่น การใช้อุปกรณ์ประกอบทางศิลปะ ผู้วิจัยได้มีการวิเคราะห์สัญลักษณ์ที่เป็นเอกลักษณ์ ผสมผสานกระบวนการทางนวัตกรรมและงานฝีมือที่หลากหลาย เพื่อพัฒนาองค์ประกอบทางศิลปะให้มีความเหมาะสมกับการออกแบบแฟชั่น นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังใช้กระบวนการการสร้างสรรค์จินตนาการเกินจริงในการออกแบบเพื่อให้ผลงานเกิดความแปลกใหม่และไม่ยึดติดในกรอบแนวคิดแบบดั้งเดิมของแฟชั่น ส่งผลให้แฟชั่นที่ออกแบบไม่เพียงแต่ใช้งานได้จริง แต่มีลักษณะเป็นผลงานศิลปะที่สามารถเคลื่อนที่ได้ การบูรณาการการออกแบบแบบสหวิทยาการไม่ได้จำกัดอยู่แค่เพียงทฤษฎีสถาปัตยกรรมและแฟชั่นเท่านั้น แต่ในงานวิจัยนี้ยังมีการนำเสนอแนวคิดของเทคโนโลยีชีวภาพในวัสดุการออกแบบ ผ่านการทดลองและการพัฒนาเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วน และวิธีการสร้างสรรค์ผลงานที่มีประสิทธิภาพเพื่อสร้างความเชื่อมโยงระหว่าง ผู้คน-แฟชั่น-สิ่งแวดล้อม-วัฒนธรรมดั้งเดิม และด้วยวิธีการออกแบบที่โดดเด่น แปลกใหม่และเทคนิคการออกแบบที่น่าสนใจ จะเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างแรงบันดาลใจให้กับบุคคลที่มีความสนใจกับวัฒนธรรมดั้งเดิมมากยิ่งขึ้น และเป็นการส่งเสริมการพัฒนาด้านนวัตกรรมของวัฒนธรรมสถาปัตยกรรมโบราณในอนาคตอีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

1. สำหรับการศึกษาเกี่ยวกับสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมมณฑลผู้เจี้ยนตอนใต้ ผู้เชี่ยวชาญได้เสนอแนะว่า ควรให้ความสำคัญกับความต้องการของสังคมยุคใหม่ในด้านวัฒนธรรมดั้งเดิมและการพัฒนานวัตกรรม ในขณะที่มีการใช้อุปกรณ์ประกอบทางวัฒนธรรมของสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมเป็นจุดเริ่มต้นในการออกแบบก็ควรทำให้เกิดการสืบทอดด้วย ต้องมองหาจุดสืบทอดทางวัฒนธรรมที่สอดคล้องกับแนวคิดการพัฒนาสมัย ศึกษาความเชื่อมโยงกับการพัฒนานวัตกรรมสมัยใหม่ และดำเนินการสร้างสรรค์นวัตกรรมบนพื้นฐานนี้ การบูรณาการแบบสหวิทยาการจะเป็นแนวทางที่ผู้วิจัยจะศึกษาต่อไปในอนาคต เพื่อสร้างการแสดงออกทางศิลปะที่หลากหลาย และสร้างรูปแบบทางวัฒนธรรมใหม่ที่มีอิทธิพลทางสังคมมากขึ้น

2. สำหรับการศึกษาเกี่ยวกับการบูรณาการวัฒนธรรมสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมเข้ากับการออกแบบแฟชั่นในอนาคต ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบแฟชั่นแนะนำว่า ให้ศึกษาจุดเริ่มต้นการออกแบบที่มาจากหลายแง่มุม วิธีการนี้จะทำให้สามารถนำเสนอคุณค่าทางสุนทรียภาพของงานออกแบบแฟชั่นได้ดี อีกทั้งยังสะท้อนถึงความเชื่อมโยงกับสังคมยุคใหม่และสร้างผลงานแฟชั่นที่น่าสนใจและสร้างสรรค์มากขึ้น ผู้วิจัยจะพยายามใช้แนวคิดการออกแบบที่ได้รับการให้ความสำคัญใน

ยุคสมัยนี้ เช่น แนวคิดเรื่องการพัฒนาที่ยั่งยืน ผสมผสานเข้ากับเทคนิคการออกแบบแบบดั้งเดิม พร้อมกับเทคนิคใหม่ วัสดุใหม่ และเทคโนโลยีใหม่ เพื่อขยายการแสดงผลทางศิลปะของการออกแบบแฟชั่น

3. สำหรับการศึกษาเกี่ยวกับวัสดุชีวภาพ นักออกแบบวัสดุในอนาคตน่าจะ ให้เริ่มศึกษาจากข้อได้เปรียบในพื้นที่ และให้ความสำคัญกับความยั่งยืนและความเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมของวัสดุชีวภาพ ในระหว่างกระบวนการออกแบบ การศึกษาและพัฒนาต้องมีการสำรวจวิธีการและเทคโนโลยีใหม่ๆ อย่างจริงจัง เพื่อลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ในขณะที่เดียวกันก็ต้องส่งเสริมการใช้วัสดุชีวภาพอย่างแพร่หลายในตลาด วิธีการนี้จะสามารถทำให้งานวิจัยของผู้วิจัยมีความลึกซึ้งและมีเอกลักษณ์มากขึ้น และในขณะเดียวกันก็สามารถบูรณาการเข้ากับวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่นได้ ทำให้เกิดผลิตภัณฑ์ชีววัสดุและผลงานศิลปะที่ตรงตามลักษณะและความต้องการของท้องถิ่น

ผู้วิจัยจะมุ่งมั่นที่จะเปลี่ยนข้อเสนอแนะการวิจัยเหล่านี้ไปสู่การปฏิบัติจริง จะผลักดันการพัฒนาด้านการออกแบบในอนาคตของตนเองผ่านความร่วมมือข้ามพรมแดนและแนวทางปฏิบัติที่เป็นนวัตกรรม ขณะเดียวกันก็จะนำผลกระทบที่เป็นประโยชน์ทางวัฒนธรรมและเศรษฐกิจมาสู่สังคม

บรรณานุกรม

- Cao, C. (2008). *Traditional Architecture in Southern Fujian*. Fuzhou: Fujian People's Publishing House.
- Carolina, D. (2020). Gelatine & Rooibos Bio-Silicone. In.
- Guo, P. (2018). "Walking Architecture" autumn and winter fashion design. Retrieved January 20, 2023 from <https://www.dailyfashion.cn/trend/detail/7406>
- Guo, P. (2019). Fashion Design of "East Palace" Spring/Summer 2019. Retrieved January 19, 2023 from <https://www.dailyfashion.cn/brand/4205>
- Gurmit, M. (2014). *What is Fashion Design?* (J. L. D. Jie, Trans.): China Youth Press.
- Iris, V. H. (2019). Fall/Winter 2019 Fashion Design, Netherlands. Retrieved Retrieved January 20, 2023 from <https://www.dailyfashion.cn/trend/detail/16414>
- Jin, W. (2015). *Xiamen Minnan Red Brick Building*: Shanghai People's Publishing House.
- Lyu Y. (2016). *Fashion Art and Design*. China Textile Press.
- Wei, D. (2021). Ten Characteristics of Future Fashion - From Sustainable Fashion to Digital Self-Identity and Artificial Intelligence Personality. *China Fiber Inspection*.
- Weng X. (2014). Research on innovative application of materials in clothing design. (Doctoral dissertation, Donghua University).
- Xu, Q. (2019). Application of Unconventional Apparel Fabrics. *Southwest Leather*.
- Zhang R. (2014). Research on the design of non-textile materials in clothing modeling art. (Doctoral dissertation, Southwest University).
- Zhang, X. (2012). Oyster House: Marine Ecological Elements in the Decoration of Ancient Residential Houses in Quanzhou. *Art Education Research*.
- Zheng, H. (2018). *Traditional Architectural Decoration in Southern Fujian*: China Construction Industry Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
เอกสารราชการ

เอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

สำเนา

ที่ IRB4-161/2566

เอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้พิจารณาโครงการวิจัย

รหัสโครงการวิจัย : G-HU127/2566

โครงการวิจัยเรื่อง : การออกแบบอนาคตภาพแฟชั่น : สุนทรียภาพทางสถาปัตยกรรมมณฑลผู้เขียนคอนโต้

หัวหน้าโครงการวิจัย : Ms.RUOQIAN WANG

หน่วยงานที่สังกัด : คณะศิลปกรรมศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการหลัก (สารนิพนธ์/ งานนิพนธ์/ : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ศุภรา อรุณศรีมรดก
วิทยานิพนธ์/ คุชฎีนิพนธ์)

หน่วยงานที่สังกัด : คณะศิลปกรรมศาสตร์

วิธีพิจารณา : Exemption Determination Expedited Reviews Full Board

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า โครงการวิจัยดังกล่าวเป็นไปตามหลักการของจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ โดยที่ผู้วิจัยเคารพสิทธิและศักดิ์ศรีในความเป็นมนุษย์ไม่มีการล่วงละเมิดสิทธิ สวัสดิภาพ และไม่ก่อให้เกิดอันตรายแก่ตัวอย่างการวิจัยและผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย

จึงเห็นสมควรให้ดำเนินการวิจัยในขอบข่ายของโครงการวิจัยที่เสนอได้ (ดูตามเอกสารตรวจสอบ)

1. แบบเสนอเพื่อขอรับการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ ฉบับที่ 2 วันที่ 23 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2566
2. โครงการวิจัยฉบับภาษาไทย ฉบับที่ 1 วันที่ 12 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2566
3. เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย ฉบับที่ 2 วันที่ 21 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2566
4. เอกสารแสดงความยินยอมของผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย ฉบับที่ 2 วันที่ 21 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2566
5. แบบเก็บรวบรวมข้อมูล เช่น แบบบันทึกข้อมูล (Data Collection Form)
- แบบสอบถาม หรือสัมภาษณ์ หรืออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ฉบับที่ 1 วันที่ 12 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2566
6. เอกสารอื่น ๆ (ถ้ามี) ฉบับที่ - วันที่ - เดือน - พ.ศ. -

วันที่รับรอง : วันที่ 6 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2566

วันที่หมดอายุ : วันที่ 6 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2567

ลงนาม นางสาวพิมพ์พรณ เลิศล้ำ

(นางสาวพิมพ์พรณ เลิศล้ำ)

ประธานคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา

เอกสารตอบรับการตีพิมพ์บทความ

ที่ ว.2567/016

21 มิถุนายน 2567

เรียน คุณรั้วเขียน หวัง, คุณศุภรา อรุณศรีมรกต และคุณผกาภาศ สุวรรณนิภา

ตามที่ท่านได้ส่งบทความทางวิชาการ เรื่อง การศึกษาสุนทรียภาพของสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิม
ในมณฑลผู้เจียนตอนใต้ เพื่อขอรับการพิจารณาตีพิมพ์เผยแพร่ ในวารสารศิลปกรรมศาสตร์วิชาการ วิจัย
 และงานสร้างสรรค์ (Journal of Fine Arts Research and Applied Arts) นั้น

ในการนี้ กองบรรณาธิการวารสารศิลปกรรมศาสตร์วิชาการ วิจัย และงานสร้างสรรค์ ขอเรียนให้ท่านทราบว่า
 บทความทางวิชาการของท่านได้ผ่านเกณฑ์การประเมินคุณภาพจากผู้ทรงคุณวุฒิ (peer review) จำนวน 3 ท่าน
 ซึ่งมาจากหลากหลายสถาบันที่มีได้เป็นสถาบันเดียวกันกับเจ้าของบทความ และกองบรรณาธิการเห็นควรตอบรับ
 ลงตีพิมพ์และเผยแพร่บทความดังกล่าวในวารสารศิลปกรรมศาสตร์วิชาการ วิจัยและงานสร้างสรรค์ ปีที่ 11 ฉบับที่ 2
 (เดือนกรกฎาคม-ธันวาคม 2567) <https://doi.org/10.60101/faraa.2024.267575> ซึ่งเป็นวารสารที่ได้รับการยอมรับ
 ในฐานะข้อมูลของศูนย์อ้างอิงวารสารไทย (TCI) สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ กลุ่มที่ 2

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ กองบรรณาธิการขอขอบพระคุณที่ท่านให้เกียรตินำผลงานทางวิชาการ
 มาเผยแพร่ข่าวสารที่เป็นประโยชน์ในวารสารศิลปกรรมศาสตร์วิชาการ วิจัย และงานสร้างสรรค์ หวังเป็นอย่าง
 ยิ่งว่าทางวารสารจะได้รับโอกาสนี้ต่อไปดังเช่นเคย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประวิทย์ ฤทธิบูลย์)

บรรณาธิการ

วารสารศิลปกรรมศาสตร์วิชาการ วิจัย และงานสร้างสรรค์

กองบรรณาธิการวารสารศิลปกรรมศาสตร์วิชาการ วิจัย และงานสร้างสรรค์

โทรศัพท์ 02 549 3298

โทรสาร 02 577 5022

E-Mail: faraa@rmutt.ac.th เว็บไซต์ <https://so05.tci-thaijo.org/index.php/arts/index>

ภาคผนวก ข
เครื่องมือวิจัย

แบบสัมภาษณ์ผู้อยู่อาศัยในท้องถิ่นที่มีความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมผู้เจียน

คำชี้แจง

แบบสัมภาษณ์กลุ่มผู้อยู่อาศัยในท้องถิ่นที่มีความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมผู้เจียนอย่างลึกซึ้ง มีวัตถุประสงค์เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับรูปแบบ รูปทรง สี วัสดุ และองค์ประกอบทางศิลปะอื่นๆ ของสถาปัตยกรรมมณฑลผู้เจียนตอนใต้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื้อหาที่เกี่ยวข้องของความทรงจำที่ผู้อยู่อาศัย เพื่อที่จะนำสุนทรียะทางศิลปะของสถาปัตยกรรมนี้มาผสมผสานเข้ากับความทรงจำทางอารมณ์ และนำไปใช้เป็นข้อสนับสนุนในการสร้างสรรค์ผลงานการออกแบบอนาคตภาพแพชั่น

ข้อคำถามในการสัมภาษณ์มีดังต่อไปนี้

ข้อ	ข้อคำถาม
1	ท่านคิดว่าสถาปัตยกรรมที่ผู้อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมที่โดดเด่นที่สุดในมณฑลผู้เจียนตอนใต้คืออะไร และสถาปัตยกรรมเหล่านี้ส่วนใหญ่กระจายอยู่ที่ไหน
2	ท่านคิดว่าสถาปัตยกรรมที่ผู้อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมเหล่านี้มีเอกลักษณ์ทางสถาปัตยกรรมอย่างไรบ้าง และอะไรคือองค์ประกอบที่มีความโดดเด่นมากที่สุด
3	การใช้ชีวิตอยู่ในสถาปัตยกรรมที่ผู้อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมนี้ท่านมีความทรงจำพิเศษอย่างไรบ้าง
4	ท่านรู้จักเทคโนโลยีชีวภาพของสถาปัตยกรรมที่ผู้อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมมณฑลผู้เจียนตอนใต้หรือไม่
5	ในความเห็นของท่าน ระหว่างรูปลักษณ์ ผิวสัมผัสและกลิ่น ส่วนใดของสถาปัตยกรรมที่ควรค่าแก่การนำไปออกแบบใหม่มากที่สุด
6	ผู้วิจัยจะสร้างสรรค์แพชั่นแห่งอนาคตที่ได้รับแรงบันดาลใจจากสถาปัตยกรรมที่ผู้อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมมณฑลผู้เจียนตอนใต้ ท่านมีข้อเสนอแนะสำหรับการวิเคราะห์องค์ประกอบทางศิลปะของสถาปัตยกรรมนี้อย่างไรบ้าง

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณในความกรุณาของท่านมา ณ โอกาสนี้

Ms. Ruoqian Wang

BUU-IRB Approved
E-mail : 714923104@qq.com
6 Jul 2023

แบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบแฟชั่น

คำชี้แจง

แบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบแฟชั่น มีวัตถุประสงค์เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับทิศทางของการออกแบบอนาคตภาพแฟชั่น และเพื่อให้ได้แนวคิดและความคิดเห็นที่สร้างสรรค์ในการนำสถาปัตยกรรมไปใช้ในการออกแบบอนาคตภาพแฟชั่น และเพื่อทำความเข้าใจกับปัญหาที่จะเกิดขึ้นในการประยุกต์ใช้วัสดุใหม่ในการออกแบบอนาคตภาพแฟชั่นและหาทางแก้ไข ผสมผสานความรู้ที่เกี่ยวข้องและประสบการณ์ที่ได้รับ เพื่อที่จะนำไปออกแบบและสร้างสรรค์แฟชั่นแห่งอนาคตให้ดียิ่งขึ้น

ข้อคำถามในการสัมภาษณ์มีดังต่อไปนี้

ข้อ	ข้อคำถาม
1	ท่านคิดว่านวัตกรรมสร้างสรรค์ที่โดดเด่นในกระบวนการเปลี่ยนสถาปัตยกรรมให้เป็นการออกแบบแฟชั่นคืออะไร
2	ท่านคิดอย่างไรกับการนำแนวคิดทางด้านสถาปัตยกรรมมาสู่ด้านการออกแบบแฟชั่น
3	ประเด็นใดที่ควรให้ความสำคัญในการออกแบบอนาคตภาพแฟชั่นมีอะไรบ้าง
4	ท่านคิดว่าการใช้วัสดุใหม่เป็นกุญแจสำคัญในการออกแบบอนาคตภาพแฟชั่นหรือไม่ และสิ่งที่ควรระวังในการออกแบบและการใช้วัสดุคืออะไร
5	ผู้วิจัยจะใช้สถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมผสมผสานผู้เขียนตอนใต้เป็นแรงบันดาลใจและผสมผสานเข้ากับวัสดุใหม่เพื่อสร้างสรรค์แฟชั่นแห่งอนาคต ท่านมีข้อเสนอแนะสำหรับการสร้างสรรค์ผลงานอย่างไรบ้าง

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณในความกรุณาของท่านมา ณ โอกาสนี้

Ms. Ruoqian Wang

E-mail : 714923104@qq.com

BUU-IRB Approved

6 Jul 2023

**แบบประเมินความพึงพอใจต่อผลงานการออกแบบอนาคตภาพแฟชั่นจาก
สุนทรียภาพทางสถาปัตยกรรมมณฑลผู้เจียนตอนใต้**

คำชี้แจง

แบบประเมินความพึงพอใจต่อผลงานการออกแบบอนาคตภาพแฟชั่นจากสุนทรียภาพทางสถาปัตยกรรมมณฑลผู้เจียนตอนใต้มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการรวบรวมความพึงพอใจเกี่ยวกับผลงานการออกแบบอนาคตภาพแฟชั่นของผู้วิจัย โดยผลงานการออกแบบนี้ได้รับแรงบันดาลใจจากสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของมณฑลผู้เจียนตอนใต้ จากนั้นผสมผสานเข้ากับองค์ประกอบทางทัศนศิลป์ภายนอกของสถาปัตยกรรมเข้ากับความทรงจำทางอารมณ์ภายใน ใช้การออกแบบแฟชั่นเป็นสื่อกลางในการสื่อสาร ใช้วัสดุสีภาพใหม่ และโครงสร้างของแฟชั่นที่เกินจริงและแปลกใหม่ เพื่อให้แฟชั่นกลายเป็นสถาปัตยกรรมเดินได้ในอนาคต แสดงให้เห็นถึงแฟชั่นในอนาคตที่ผสมผสานผู้คน-แฟชั่น-สิ่งแวดล้อม-วัฒนธรรมดั้งเดิมเข้าด้วยกัน ตลอดจนสำรวจความเป็นไปได้ที่ไม่สิ้นสุดของการออกแบบแฟชั่น พร้อมกับเผยแพร่วัฒนธรรมของมณฑลผู้เจียนตอนใต้ โดยแบบสอบถามชุดนี้ใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสำรวจผลงานการออกแบบอนาคตภาพแฟชั่น

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำอธิบาย โปรดเติมเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง () ตามความคิดเห็นของท่าน

1. เพศ

() ชาย () หญิง

2. อายุ

() 18-25 ปี () 26-35 ปี
() 36-45 ปี () 46-55 ปี
() 55-65 ปี () มากกว่า 65 ปี

3. การศึกษา

() มัธยมศึกษาตอนต้นและต่ำกว่า () มัธยมศึกษาตอนปลาย
() อาชีวศึกษา () ปริญญาตรี
() ปริญญาโทและสูงกว่าปริญญาโท

BUU-IRB Approved
6 Jul 2023

4. อาชีพ

- () นักออกแบบแฟชั่น
 () ผู้เชี่ยวชาญและนักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น
 () นักออกแบบแฟชั่นและวัสดุแห่งอนาคต
 () อื่น ๆ

ตอนที่ 2 แบบสำรวจผลงานการออกแบบอนาคตภาพแฟชั่น

คำอธิบาย โปรดพิจารณาตามความคิดเห็นของท่านและใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความคิดเห็นตามความเป็นจริงของท่านเพียงคำตอบเดียว โดยเกณฑ์พิจารณาระดับความคิดเห็น มี 5 ระดับ คือ

- (5) ดีมาก (4) ดี (3) ปานกลาง (2) พอใช้ (1) ปรับปรุง

ข้อ	หัวข้อการประเมิน	ความคิดเห็นของท่าน				
		1	2	3	4	5
1	แนวคิดการออกแบบแฟชั่นสอดคล้องกับแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์					
2	โครงสร้างของแฟชั่นสอดคล้องกับสถาปัตยกรรมแนวทูลูเจียนตอนใต้					
3	วิธีการใช้วัสดุใหม่ในงานแฟชั่นกับสถาปัตยกรรมสอดคล้องกับเป้าหมายการออกแบบ					
4	การใช้สีสะท้อนถึงอัตลักษณ์ทางสถาปัตยกรรมแนวทูลูเจียนตอนใต้					
5	การเลือกและการออกแบบลวดลายสอดคล้องกับอัตลักษณ์ของสถาปัตยกรรม					

BUU-IRB Approved
6 Jul 2023

ข้อ	หัวข้อการประเมิน	ความคิดเห็นของท่าน				
		1	2	3	4	5
6	ความลงตัวของการประยุกต์ใช้เทคนิควิธีการ และการออกแบบแพชชัน					
7	ผลงานออกแบบแพชชันแสดงให้เห็นถึงความ เป็นสถาปัตยกรรม					
8	ความแปลกใหม่และความคิดสร้างสรรค์ โดยรวมของผลงานการออกแบบแพชชัน					
9	ความเป็นอนาคตที่ถ่ายทอดผ่านผลงานการ ออกแบบแพชชัน					
10	ความพึงพอใจโดยรวม					

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณในความกรุณาของท่านมา ณ โอกาสนี้

Ms. Ruoqian Wang

E-mail : 714923104@qq.com

BUU-IRB Approved

6 Jul 2023

ภาคผนวก ค
ภาพประกอบการเผยแพร่ผลงาน

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	Ruoqian Wang
วัน เดือน ปี เกิด	20 May 1999
สถานที่เกิด	Fuzhou, Fujian, China
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	Fuzhou, Fujian, China
ประวัติการศึกษา	2017.9-2021.6, Bachelor, Minjiang University, Clothing and Design Faculty, Fashion Design and Engineering

